δρχ. 200 τεύχος 24

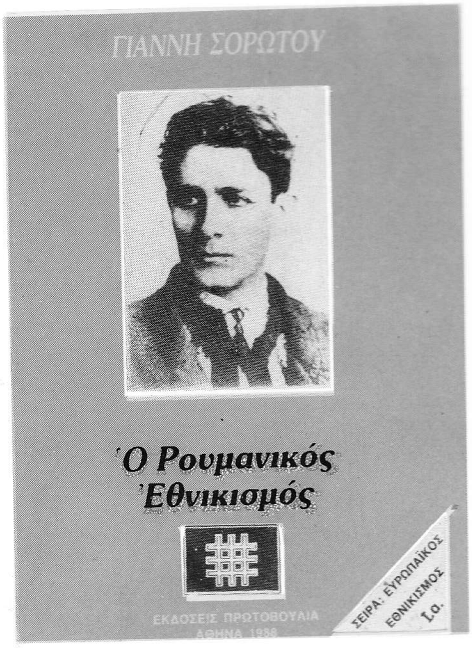
ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

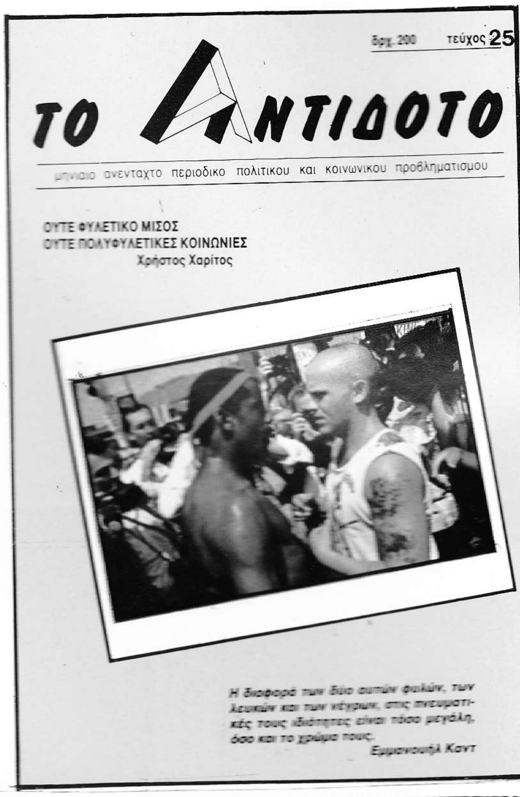
μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΗΜΕΡΑ
Αλέξης Βούλγαρης

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ
Χρήστος Χαρίτος

Ο Ρουμανικός εθνικισμός είναι το πρώτο βιβλίο μιας σειράς, που α-σχολείται με την μελέτη των Ευρωπαϊκών εθνικιστικών κινημάτων πριν το Β.Π.Π.

Είναι ένας «πρόλογος» πριν την γιά πρώτη φορά κυκλοφορία στα ελληνικά του βιβλίου του Γιάννη Σορώτου - **WAFFEN SS**

Πωλείται στα βιβλιοπωλεία
ΒΑΓΙΟΝΑΚΗΣ ΕΥΤ.
Ιπποκράτους 15
ΔΙΦΡΟΣ
Ακαδημίας 57
και στο γνωστό περίπτερο της **Πλατείας Κάνιγγος**

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή ενός έτους: **2.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.
Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

EDITORIAL

Αυτό το τεύχος μας βρίσκει μέσα σ' ένα κυκεώνα εξελίξεων. Ο κομμουνισμός στην Αν. Ευρώπη καταρρέει, στην Ελλάδα η συμπαιγνία δεξιάς και αριστεράς («εντίμων» και κλεπτών) ετοιμάζει ένα νέο φορολογικό νοκ-άουτ στον Ελληνικό λαό, στη Μάλτα παίχτηκε άλλο ένα σενάριο της «οικουμενικής κυριαρχίας».

Πιστεύουμε όμως ότι το ΑΝΤΙΔΟΤΟ δικαιώθηκε σ' ένα βασικό θέμα: στον τρόπο αντιμετώπισης («θεωρητικής» και πρακτικής) του κομμουνισμού. Το περιοδικό μας-σας - ποτέ δεν ασχολήθηκε, παρά ελαχίστων εξαιρέσεων, με τους «κακούς κόκκινους». Ίσως γι' αυτό μέχρι τώρα δεν χαίρει «εμπιστοσύνης» στους γνωστούς «πατριωτικούς» κύκλους. Στους επαγγελματίες «πατριώτες». Προτιμήσαμε να κρίνουμε τούς «καλούς μπλέ». Και νομίζουμε ότι ο χρόνος μας δικαίωσε. Ας αφήσουμε το μαρξισμό να πεθάνει ήσυχα-ήσυχα σε κάποια γωνιά της Ιστορίας, και ας κυττάξουμε πως θα οργανώσουμε την εθνική και κοινωνική αντίσταση ενάντια στο 1992, στην «Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση» στήν «αναπτυξιακή» πολιτική του νεο-καπιταλισμού και των πολυεθνικών.

Πολλές και ποικίλες οι αντιδράσεις από τη συνέντευξη του Ντεγκρέλ στο Αντίδοτο. Αυτό έχει να κάνει με την εντύπωση (εσφαλμένη) που έχει δημιουργηθεί για την προσωπικότητα του Ντεγκρέλ σε πολύ κόσμο. Όποιος νομίζει ότι ο στρατηγός κάθεται ολημερίς στην πολυθρόνα του ακούγοντας τραγούδια των SS και όπερες του Βάγκνερ, αν νομίζει κανείς ότι ζει με τις αναμνήσεις του πολέμου, τότε δεν έχει ιδέα τι εστί Λεόν Ντεγκρέλ!

Σ' αυτό το τεύχος θέμα μας είναι ο στρατός. Έχουμε να σας παρουσιάσουμε όμως μία πολύ μεγάλη συνέντευξη.

Ο David Irving, ο μεγαλύτερος ιστορικός του κόσμου σήμερα – αυτός που αποκάλυψε ότι το ημερολόγιο του Χίτλερ ήταν πλαστό – μιλά αποκλειστικά στο ΑΝΤΙΔΟΤΟ.

Ατενίζοντας το μέλλον, έχουμε να πούμε το εξής απλό, που ορισμένοι ας κάνουν καλά να το κατανοήσουν:

Εμείς είμαστε οι μόνοι που δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα.

Βάση αυτού, θα είμαστε οι μόνοι που θα βγούνε νικητές.

«Όποιος» δεν το καταλαβαίνει τώρα, δεν πειράζει. «Θα» το κατανοήσει και μάλιστα πολύ καλά, αργότερα!

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ

Αν ρωτήσετε τον κόσμο τι σχέση έχει ο εθνικισμός με τον σωβινισμό, τον ιμπεριαλισμό, την στρατοκρατία, τον μιλιταρισμό και την αποθέωση της βίας, θα σας πουν ότι ταυτίζονται! Το γιατί ο λαός έχει αυτή την καλλιεργημένα εσφαλμένη αντίληψη δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητες αυτού του κειμένου. Οι εθνικιστές είναι λοιπόν μιλιταριστές; Η απάντηση είναι απλή: δεν είναι ούτε μιλιταριστές ούτε και «ειρηνόφιλοι». Δεν είναι μιλιταριστές, διότι ο μιλιταρισμός εκφράζει τις περισσότερες φορές ένα χυδαίο στρατιωτικό «ιδεώδες», **ένα ψευδοπατριωτισμό,** μια ροπή προς την άνευ όρων βία και επιβολή, οδηγώντας σε υπερβολές και ακρότητες. Δεν είναι «ειρηνιστές», διότι «το νά είσαι ειρηνιστής σημαίνει ν' αφήσεις στους μη ειρηνιστές το δικαίωμα της πρωτοβουλίας» (Σπέγκλερ), διότι ο ειρηνιστής είναι ένα αποχαυνωμένο άτομο ξεκομμένο από κάθε δράση, από κάθε βούλησι και προοπτική, διότι ο ειρηνιστής είναι ιδεολογικά «γυμνός», ανίκανος να υπερασπίσει το έθνος και τον πολιτισμό του, την κοινωνία και το λαό του.

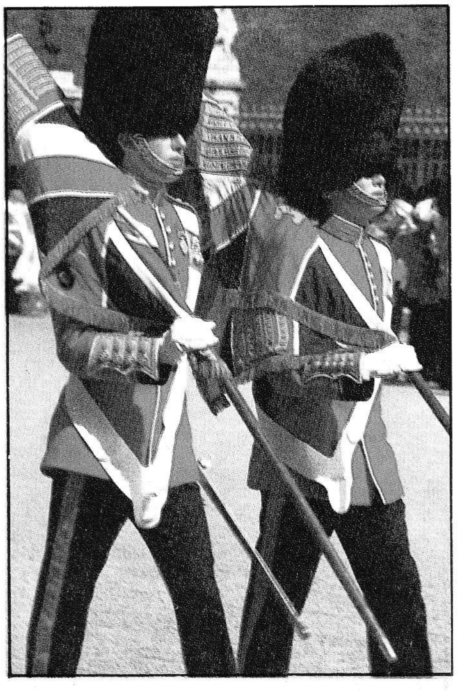
Με τον «ειρηνισμό» είναι περισσότερο συνδεδεμένη η αριστερά. Μία αριστερά που φωνάζει κατά του στρατού και της στρατιωτικής θητείας, κατά του αξιόμαχου των ενόπλων δυνάμεων και υπέρ της «εναλλακτικής στράτευσης», οδηγώντας την άμυνα της χώρας στην Αμερικανική «προστασία» των πυρηνικών και του ΝΑΤΟ. Ο αντι-αμερικανισμός τους λοιπόν είναι μόνο λόγια χωρίς ουσιαστικό αντίκρυσμα. Αυτή η αριστερά λοιπόν διαδηλώνει εναντίον των Πέρσινγκ και Κρουζ αλλά για τους SS-20 δεν έλεγε κουβέντα. Οργάνωνε πορείες για το Βιετνάμ, για τη Χιλή και την επταετία, για το Απαρχάϊντ αλλά για το Αφγανιστάν, την Ουγγαρία και την Άνοιξη της Πράγας, τον Πολ-Ποτ και τον Τσαουσέσκου δεν είχε να πει οτιδήποτε! Έκανε συναυλίες και διαβήματα στην «Διεθνή Αμνηστία» για φυλακισμένους αριστερούς πολιτικούς κρατουμένους, αλλά για τα γκούλαγκ και τα ψυχιατρεία, τις εκτοπίσεις ανθρώπων και πληθυσμών παρίστανε την ανήξερη. Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν πως η αριστερά εννοεί την «ειρήνη»...

Η δεξιά με την σειρά της δεν είναι ούτε ειρηνιστική ούτε μιλιταριστική, ούτε τίποτα. Αποιδεολογικοποιημένη, απονευρωμένη, δεν ξέρει ούτε τι θέλει, ούτε

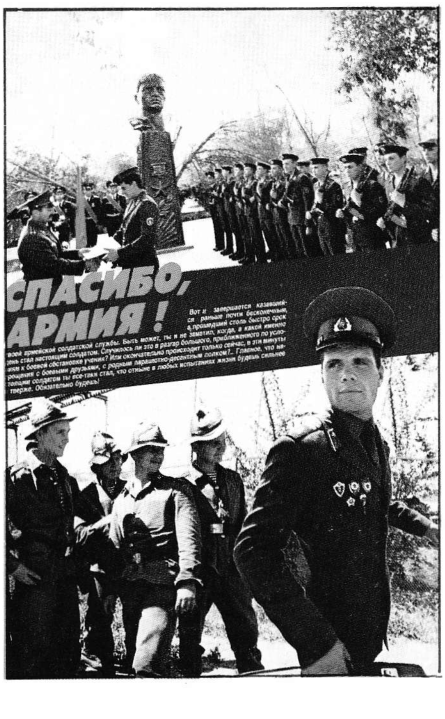
γιατί υπάρχει, ούτε τι είναι. Περιορίζεται σ' ένα μακροχρόνιο αυνανισμό, που μπορεί βέβαια να της προσφέρει κάποια ηδονή, σίγουρα όμως δεν μπορεί να τους δώσει την αίσθηση της μαχητικής εκσπερμάτωσης. Εμείς οι εθνικιστές λειτουργούμε διαφορετικά. Βασιζόμαστε στο Ηρωϊκό Ιδεώδες, πιστεύουμε στον Άνθρωπο-Μαχητή, αντιλαμβανόμαστε με το δικό μας τρόπο την έννοια του «αγώνα», της «μάχης», του «θανάτου». Σ' εμάς υπάρχουν αξίες πρωταρχικής σημασίας τις οποίες υπερασπιζόμαστε και προασπίζουμε με το αίμα μας. Σαν τέτοιες μπορούμε ν' αναφέρουμε την πατρίδα, τον πολιτισμό μας, τη Γλώσσα μας, το θρησκευτικό μας πιστεύω, τη Βιολογική μας συνέχεια, την εθνική Τιμή και Αξιοπρέπεια. Έχουμε μια ολοκληρωμένη αντίληψη για το νόημα της ζωής και αγωνιζόμαστε για να καθορίσουμε το περιεχόμενό της. Η μαχητική λοιπόν προάσπιση αυτών των αξιών δεν είναι ζήτημα μιλιταρισμού αλλά εθνικής συνειδητοποίησης και ευαισθησίας. Ο δυναμισμός που εκπέμπει μία κοινωνία μ' αυτά τα χαρακτηριστικά δεν είναι μιλιταρισμός, αλλά μόνο όταν αυτός που δέχεται την επίδρασή της έχει παρηκμάσει και είναι ιστορικά και πολιτικά ανίκανος να διαφυλάξει το δικό του ζωτικό χώρο. Εδώ λοιπόν ισχύει το γνωστό «η δύναμις του ενός είναι η αδυναμία του άλλου». Το ερώτημα του μιλιταρισμού λοιπόν αναπτύχθηκε στις ημέρες μας για να καλύψει εκ μέρους του συστήματος την απουσία οργανωμένης εθνικής και κοινωνικής δράσης, ώστε όλοι, έθνη-λαοί, «αδελφωμένα» και «ειρηνικά» να υφίσταται την κυριαρχία του Διεθνούς καπιταλισμού και του Αμερικανικού επεκτατισμού και μην υψώνουν τείχη αντιστάσεως στην ισοπέδωση και το χάσιμο κάθε εθνικής κυριαρχίας. Στηριζόμενος στο «πνεύμα των καιρών», ο πρώην δήμαρχος Αθηνών κ. Έβερτ, ζήτησε από τις μητέρες της Αθήνας να πάνε με τα παιδιά τους στο Λυκαβητό για να καταστρέψουν τα όπλα-παιχνίδια τους. Τις επόμενες ημέρες οι εφημερίδες της «Μεγάλης φιλελεύθερης παράταξης», μας έδειχναν φωτογραφίες από την καταστροφή των όπλων-παιχνιδιών, παρουσία παιδιών και μητέρων. Δεν γνωρίζω βεβαίως, αν αυτές οι «μητέρες» προορίζουν τα παιδιά τους

όταν μεγαλώσουν για μέλη κλαμπ ομοφυλοφίλων ή για να κάνουν κλοιούς «ειρήνης» γύρω πό τήν 'Ακρόπολη, άντί τό σωστότερο να πέφτουν ένας-ένας από τον ιερό βράχο. Γνωρίζω όμως ότι η φύσις του αγοριού είναι εκείνη του μαχητή-νικητή-κατακτητή. Αυτό ίσχυε από την εποχή των σπηλαίων όταν ο πρωτόγονος ακόμη άνθρωπος έβγαινε με το ρόπαλο για αναζήτηση τροφής, αντιμέτωπος μ' όλα τα στοιχεία της φύσεως, ενώ η γυναίκα ετοίμαζε τη φωτιά για το φαΐ που θα έφερνε ο άνδρας στην περίπτωση που γυρνούσε ζωντανός. Γι' αυτό το αγόρι δεν παίζει με κούκλες ούτε περνάει την ώρα του κάνοντας κουτσό, αλλά μαλώνοντας, παίζοντας «πόλεμο» και αμπάριζα, παιχνίδια που προϋποθέτουν τον έντονο συναγωνισμό και αγώνα, την ευθύνη και τη συλλογικότητα. Η φύσις του ανδρός λοιπόν είναι αυτή του μαχητή. Η μάχη μπορεί να περιστρέφεται γύρω από μία καλά οχυρωμένη πόλη ή γύρω από μία ωραία γυναίκα...

Ευτυχώς σήμερα οι μάσκες έχουν πέσει. Η ελευθερία έχει μετατραπεί σε «ελευθερία διακινήσεως κεφαλαίων», η

«ισότητα» σε «όλοι είναι ίσα υποτελές απέναντι στο Λευκό Οίκο» και η «αδελφότητα» στο διαχωρισμό «εβραίων και... γκόϊμ»!

Εξηγήσαμε λοιπόν γιατί ο εθνικισμός δεν είναι ούτε μιλιταριστικός ούτε και «ειρηνόφιλος». **Ο εθνικισμός είναι η ιδεολογία του Εθνικού αυτοκαθορισμού και της κοινωνικής απελευθέρωσης.** Αυτό αρχίζει να το καταλαβαίνει σήμερα και ο εργάτης και ο αγρότης και ο μικροαστός και ο κεφαλαιούχος, παρά την χυδαία αντίδραση φιλευθέρων και μαρξιστών. **Οι πατρίδες δεν ανήκουν ούτε στις πολυεθνικές, ούτε στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ούτε στη σφαίρα επιρροής των ΗΠΑ. Οι πατρίδες ανήκουν αποκλειστικά στους λαούς τους. Γι' αυτή την Πατρίδα αγωνιζόμαστε εμείς.**

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΕΣ «ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ»

Εδώ και μια τριετία αν δεν απατώμαι, απασχολεί τον τύπο ένα καινούργιο «φαινόμενο» που παρουσιάστηκε στη χώρα μας ξαφνικά. Το φαινόμενο των αντιρρησιών συνείδησης. Λίγο έως πολύ όλοι γνωρίζουμε ότι κάποιος «κύριος» Μιχάλης Μαραγκάκης, αρνήθηκε να υπηρετήσει ένοπλη θητεία, χρησιμοποιώντας σαν δικαιολογητικό ότι μισεί τη βία, τον πόλεμο και αρνείται να «σκοτώνει ανθρώπους». Ο τύπος βέβαια όταν ξεκίνησε απεργία πείνας επειδή κρατείτο στις φυλακές Αυλώνας (στρατιωτικές) πήρε το μέρος του και φρόντισε να του κάνει τη σχετική διαφήμιση που χωρίς αυτή ίσως ο «κύριος» αυτός να ήταν ακόμη άγνωστος χωρίς θαυμαστές και μιμητές.

Οι αντιρρησίες συνείδησης δεν είναι κάτι το καινούργιο στην Ευρώπη και στις Η.Π.Α. Οι πρώτοι αντιρησίες ανήκαν σε θρησκευτικές μειονότητες κουάκεροι, μορμόνοι, ιεχωβάδες, που αρνούνταν την κάθε μορφή «βίας» και φυσικά τον πόλεμο. Πάντως αν εξαιρέσουμε την Γερμανία της εποχής του εθνικοσοσιαλισμού, στις δυτικές φιλελεύθερες δημοκρατίες είχαν ευνοϊκή μεταχείριση. Στην δεκαετία του '60 κυρίως με την είσοδο των ΗΠΑ στον πόλεμο του Βιετνάμ, πολλοί νέοι έκαιγαν τα χαρτιά κατάταξής τους. Τότε οι αντιρρησίες άρχιζαν να πολιτικοποιούνται. Γρήγορα το φαινόμενο αυτό πέρασε τον Ατλαντικό και ήρθε στην Ευρώπη.

Στην χώρα μας έχει μάλιστα δημιουργηθεί και μια επιτροπή για τα δικαιώματα των αντιρρησιών «συνείδησης» όπου μετέχουν και εκπρόσωποι των οικολόγων εναλλακτικών της ΕΑΣ και άλλων διεθνιστικών οργανώσεων, φορέων του πιο άθλιου και προδοτικού διεθνισμού.

Αλλά ας δούμε το who is who του «κυρίου» Μαραγκάκη. Συνταξιούχος φοιτητής, γνωστός για τη διεθνιστική του δράση, έχει κατηγορηθεί για εμπόριο ναρκωτικών και το υπουργείο πολιτισμού της «σοσιαλιστικής» μας οκταετίας του διέθεσε κάποια χρήματα (ο αριθμός επταψήφιος) για εκδηλώσεις οι οποίες ποτέ δεν έγιναν.

Μάλιστα ο γνωστός κύριος Γιώτας επισκέφθηκε στο 401 τον «κύριο» Μαραγκάκη και του υποσχέθηκε να ικανοποιήσει

τα αιτήματά του. Τελικά ο ανθωπισμός (SIC) θριαμβεύει! Ο «κύριος» Μαραγκάκης αφέθηκε ελεύθερος.

Δεν έχω ξεχάσει ακόμα την επίσκεψη της ΟλλανδοΕβραίας εκπροσώπου μιας από τις πολλές οργανώσεις για τα «ανθρώπινα δικαιώματα» που απαιτούσε σε διάλεξή της στη Νομική να εναρμονίσουμε την νομοθεσία με αυτή της ΕΟΚ στο ζήτημα αυτό, γιατί θα μας καταγγείλει!

Πάντως φροντίσαμε να συμμορφωθούμε. Σύντομα θα έχουμε εναλλακτική κοινωνική θητεία για τους αντιρρησίες «συνειδήσως».

Εγώ πάντως νομίζω πως κακώς λέγονται αντιρρησίες «συνειδήσεως» αφού τα άτομα αυτά το μόνο που δεν διαθέτουν είναι συνείδηση.

Όμως πρέπει να δούμε που οφείλεται αυτό το φαινόμενο και γιατί αντιμετωπίστηκε με συμπάθεια.

Ως γνωστόν, η εποχή μας διαπαιδαγώγησε τους νέους με αντιηρωϊκά πρότυπα (ηρωϊκό πρότυπο πάντως δεν θεωρώ ούτε τον Ράμπο ούτε τον Ρίγκο). Μία άκρατη αντιπολεμική τάση υπάρχει ακόμη και στα βιβλία της ιστορίας. Το βιβλίο της Α΄ Λυκείου, το οποίο και εδιδάχτηκα, χαρακτηρίζεται από ένα άκρατο διεθνισμό, και αντι-φυλετισμό.

Σαν να μην έφτανε όμως το βιβλίο και οι καθηγητές μας, ειδικά οι φιλόλογοι, προσπαθούν να μας κάνουν «ειρηνιστές» αντιπολεμικούς και «ανθρωπιστές». Είμαστε υποχρεωμένοι να δεχόμαστε τους μαύρους που δουλεύουν στη χώρα μας και μας κλέβουν το ψωμί, τούς τσιγγάνους και τους Τούρκους οι οποίοι όπως λένε είναι «Έλληνες» υπήκοοι.

Ακόμα και για να περάσεις στο πανεπιστήμιο πρέπει να είσαι διεθνιστής και ειρηνόφιλος. Το θέμα της Έκθεσης στις Πανελλαδικές χαρακτηρίζεται για τον διεθνιστικό του και αντιπολεμικό χαρακτήρα.

Βρήκαμε επομένως τι φταίει και γιατί έχει υποστηρικτές τόσους πολλούς ο «κύριος» Μαραγκάκης.

Ο διεθνισμός δεν αντιμετωπίζεται με ιερεμιάδες αλλά με επιχειρήματα. Επιχειρήματα για την αναγκαιότητα της θητείας.

«Αχαιός»

ΟΧΙ ΣΤΟ ΡΟΛΟ ΕΝΟΣ ΤΑΞΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

«Δες τη φωτιά που σαρώνει στ' αλήθεια το δρόμο μας σήμερα. Καίει σαν ένα κόκκινο χαλί από αναμένα κάρβουνα, ο μαινόμενος ταύρος που έχασε το δρόμο του. Πόλεμος παιδιά είναι μια σφαίρα, ναι μόνο μια σφαίρα που κόβει το νήμα της ζωής».

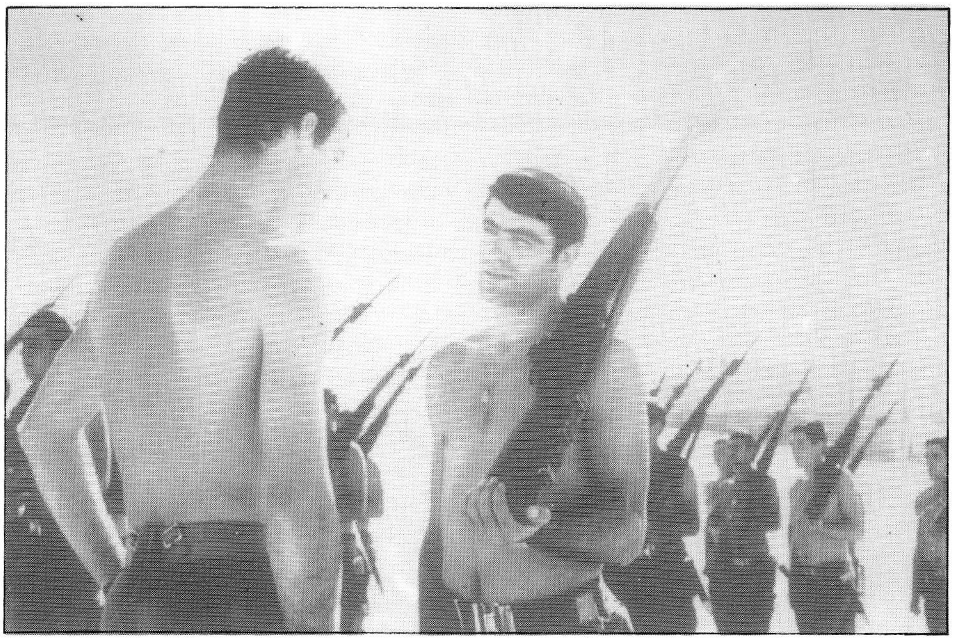
ROLLING STONES

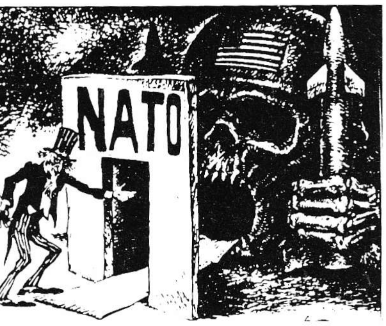
Ο σημερινός ΝΑΤΟικός ελληνικός στρατός αποτελεί κύριο κατασταλτικό μηχανισμό του αστικού κράτους, καθώς και κύριο μέσο αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας (μαντέψτε ποιός). Ο στρατός σήμερα έχει μόνο μία διάσταση, την ταξική. Ας αφήσουμε τα όνειρα περί ενός «άρειου» και δυναμικού στρατού που πρόκειται να γίνει (αλήθεια πότε και πώς;). Και αυτό το αναφέρω για τους «ένθερμους» στρατολάτρες της αρβύλας που θέλουν να λέγονται «εθνικιστές» και που πιστεύουν ακόμα πως το έθνος θα σωθεί από την υποταγή εμπρός σε έναν κοιλιόδουλο στρατηγό, απομεινάρι μιας αστικο-γραφειοκρατικής συνουσίας.

Στην ελληνική κοινωνία ο στρατός έχει παίξει τον ρόλο του οργανωμένου κατασταλτικού μηχανισμού βίας σε κοινωνικόπολιτικές κατευθύνσεις.

Η πιο πρόσφατη ωμή παρέμβαση του στρατού στην Ελλάδα ήταν η περίοδος της δικτατορίας, η οποία ήταν αναγκαία για τα αφεντικά και για την διαμόρφωση συνθηκών κοινωνικής και πολιτικής «σταθερότητας» (ευτυχώς που υπήρχαν και αυτοί και πήγαν όλα δεξιά). Ο ρόλος του στρατού πέρασε πλέον σε έναν ταξικό χαρακτήρα, που ως σκοπό έχει την επέκταση της κυριαρχίας και των συμφερόντων μιας άρχουσας τάξης, τον έλεγχο της διεθνούς αγοράς παράλληλα με το άνοιγμα νέων αγορών για την σιωνιστική πολεμική βιομηχανία.

Στη σημερινή επιθετική φάση του ελληνικού κεφαλαίου είναι απαραίτητος ένας δομικά και υλικά εκσυγχρονισμένος και «αξιόμαχος» ελληνικός στρατός τύπου MADE IN USA. Και μην ξεχνάμε και την συμμετοχή της Ελλάδας στό στρατιωτικό

μηχανισμό του ΝΑΤΟ, την παραμονή των βάσεων (αλήθεια εδώ τι έχουν να πούν οι «εθνικιστές»μας) και τον περίφημο «εκδημοκρατισμό» που ως σκοπό έχει τη δημιουργία απλών κουβαλητών όπλων και όχι στρατιωτών. Ο ταξικός ρόλος του στρατού **έχει αντικαταστήσει την υπευθυνότητα με την υποταγή** μπροστά στον γραφειοκράτη γαλονά, σ' αυτόν τον γλύφτη τον εγγυητή της «Εθνικής ανεξαρτησίας».

Οι υγιείς εθνικιστές ας μην βιαστούν να βγάλουν συμπεράσματα πως είμαι εναντίον της στρατιωτικής «τέχνης», απεναντίας τάσομαι υπέρ **ενός ελληνικού αυθεντικού - επαγγελματικού στρατού και όχι μιας υποχρεωτικής θητείας** που σκοπό έχει την εκμάθηση της «πρέφας» και του «ταβλιού».

Ο στρατιώτης πρέπει να είναι υπεύθυνος και όχι θύμα των διαφόρων απερίσκεπτων πολιτικάντηδων. Να γνωρίζει την αποστολή του και να μπορεί να παίρνει τις ευθύνες μόνος του. Δεν πιστεύω ότι αυτό είναι παραλογισμός ή ουτοπία, όμως πιστεύω πως έχουμε το δικαίωμα να γνωρίζουμε κάποτε γιατί πολεμάμε, για ποιό λόγο πεθαίνουμε.

Για μας τους Εθνικιστές του ΑΝΤΙΔΟΤΟΥ ο στρατός του σήμερα ανήκει στους νεκροθάφτες των ονείρων μας και ελπίδων μας, ανήκει στους αφέντες του χρήματος και όχι των ψυχών, σ' αυτούς που ταλαιπωρούν το παρόν μας και ίσως αύριο το μέλλον μας. Ο στρατός ανήκει στους χαφιέδες της εξουσίας, στους χορτασμένους στρατηγούς, στους στείρους και ανεγκέφαλους καπιταλιστές, και σε όλους «εσάς» που ταυτίσατε τον «εθνικισμό» με το στρατό. Η θέση του στρατιώτη είναι δίπλα στην κοινωνία και στους αγώνες της φυλής (ότι έχει μείνει) και όχι σε μια 18μηνη θητεία «πρέφας». Πέρα από τον αμερικανοκίνητο στρατό μας, ας παραμείνουμε πιστοί και στρατευμένοι στην ιδεολογία μας, στην ιδεολογία των ρομαντικών στρατιωτών του «ΑΝΤΙΔΟΤΟΥ.

Γ. Σωτηρίου

ΓΙΟΥΚΙΟ ΜΙΣΙΜΑ: Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ-ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Αφορμή γι' αυτό το κείμενο ήταν το κινηματογραφικό γύρισμα της ζωής του Μισίμα. Ο Μισίμα για όσους δεν γνωρίζουν είναι ο μεγαλύτερος συγγραφέας που ανέδειξε η Ιαπωνία, ο οποίος αυτοκτόνησε με «χαρακίρι» (αμερικάνικη έκφραση στα ιαπωνικά το σωστό είναι «Sepuku») στις 25 Νοεμβρίου του 1970. Στο τεύχος 8 του περιοδικού μας έχουμε αναφερθεί σ' αυτόν.

Εγώ θα σταθώ στα δύο τελευταία μέρη του έργου. Το πρώτο είναι «Τ' αφηνιασμένα άλογα», και το δεύτερο «Τέχνη και δράση».

Σ' αυτά ο Μισίμα σκιαγραφεί το πολιτικοκοινωνικό κλίμα της εποχής του, **και δίνει την εικόνα της αστικής καπιταλιστικής Ιαπωνίας, όπου η ηθική των Σαμουράϊ, η πίστη στον αυτοκράτορα και τις παραδόσεις της φυλής, έχουν ισοπεδωθεί απ' το τραπεζικό κεφάλαιο και την «ελευθέρα οικονομία»...**

«Τ' αφηνιασμένα άλογα» είναι μια καυστική κριτική, μια ανατομία, της καπιταλιστικής πλέον Ιαπωνίας. Όπως λέει ο ίδιος ο Μισίμα στο έργο του: ***«Ο καπιταλισμός τους έχει εξαγοράσει όλους. Η Ιαπωνία πρέπει να εξαγνιστεί από την διαφθορά του καπιταλισμού. Οι πολιτικοί είναι όλοι τους πουλημένοι. Το μόνο που τους νοιάζει είναι η χλιδή και το χρήμα. Οι δεξιοί και οι αριστεροί έχουν καταστρέψει την πατρίδα μας»!***

Ο Μισίμα έχει συνειδητοποιήσει πλέον ότι ο καπιταλισμός έχει δολοφονήσει την ψυχή της Ιαπωνίας. Γι' αυτό το λόγο ετοιμάζει την επανάστασή του.

Μια επανάσταση ενάντια σ' αυτούς που χρησιμοποιούν την πατρίδα τους σαν να είναι μετοχή. Έτσι απλά απ' τον Μισίμα-συγγραφέα, που προτάθηκε το 1968 για τον Νόμπελ λογοτεχνίας, περνάμε στον Μισίμα-επαναστάτη στρατιώτη.

Στο «Τέχνη και δράση» έχουμε τις τελευταίες σκηνές του δράματος. Ο Μισίμα μιλά στους αξιωματικούς και στρατιώτες της φρουράς, να ρίξουν το καπιταλιστικό σύστημα και τον διαχειριστή του τον κοινοβουλευτισμό...

Οι στρατιώτες όμως αποχαυνωμένοι απ' τα «διδάγματα» και τις «αξίες» του αστικού κράτους, του πετούν μπουκάλια μπύρας και κόκα-κόλας, φορώντας τις αμερικανικές στολές τους...

Τότε ο Μισίμα διαπιστώνει, ότι η πατρίδα του είναι πιό άρρωστη απ' ότι νόμιζε, αθεράπευτα άρρωστη. Για έναν σαμουράϊ σαν κι αυτόν δεν υπάρχει άλλος δρόμος εκτός απ' αυτόν της τιμής και του καθήκοντος υπάρχει μόνο ο θάνατος.

Έτσι ο Εθνικιστής Μισίμα αυτοκτονεί με «σεπούκουετ» ελπίζοντας ότι τουλάχιστον αυτός με το αίμα του, θα εξαγνίσει την Ιαπωνία απ' τη διαφθορά του καπιταλισμού!

Συνιστώ σ' όλους να δουν αυτή την ταινία, για να απολαύσουν τη ζωή και το έργο του Μισίμα, καθώς και την υπέροχη μουσική της.

Θα ήθελα επίσης πριν τελειώσω να σταθώ σ' εκείνους που αποκάλεσαν τον Μισίμα «τρελό». Αυτοί δεν είναι άλλοι απ' τα ρεμάλια της αστικής κοινωνίας όπως τους αποκαλούσε ο Έβολα.

Είναι αυτοί που αποκαλούνε τρελό και παρανοϊκό κάθε έναν που δε σκύβει το κεφάλι του στο υπάρχον σύστημα, κάθε έναν που αγωνίζεται για μια νέα Πολιτεία και για μια πατρίδα που θ' ανήκει στο λαό της και όχι στις πολυεθνικές.

Ο Μισίμα ήταν σίγουρα λοιπόν «τρελός». Ήταν «τρελός» γιατί αντιτάχθηκε στον καπιταλισμό, γιατί πολέμησε την παρακμή της πατρίδας του, γιατί προσπάθησε να ξυπνήσει τον «υπνωτισμένο» άπ' τις «αξίες» της Αμερικανοκρατούμενης Δ. Ευρώπης Ιαπωνικό λαό. Ήταν «τρελός» γιατί ήταν εθνικιστής. Μα μήπως «τρελοί» δεν ήταν και οι αγωνιστές του '21, ο Παύλος Μελάς και ακόμα «θεότρελοι» ο Γρίβας και οι Εθνικιστές αντάρτες της ΕΟΚΑ;

Μήπως «τρελοί» δεν γράφουν την ιστορία;

Οι «γνωστικοί» λελέδες, κάθονται στις καρέκλες τους, τρώνε τις ταραμοσαλάτες τους, κάνουν έρωτα κάθε 10 ημέρες και

υμνούν το σύστημα.

Και ο πιο «τρελός» απ' όλους ήταν κάποιος που όταν ήταν παιδί, περιφερόταν ξυπόλητος, πεινασμένος και ρακένδυτος στους δρόμους της Βιέννης, κάνοντας αρκετά χρόνια αργότερα, την μεγαλύτερη επανάσταση που γνώρισαν οι αιώνες...

Ο Μισίμα κάνοντας «Sepuku» εωσε καινούργιο νόημα και περιεχόμενο στα λόγια του Γκαίμπελς ότι «στους δύσκολους χρόνους που έρχονται τα παραδείγματα είναι σημαντικότερα απ' τους ανθρώπους». Ο Μισίμα, ο Στρατιώτης-συγγραφέας, σήκωσε στις πλάτες του τη «λήθη» και το κατάντημα του Ιαπωνικού λαού.

Απέναντι απ' τον αστικό σκουπιδότοπο, ο Μισίμα υπερασπίστηκε τον πολιτισμό και τις παραδόσεις της Ιαπωνίας

*Σαν επίλογο παραθέτω το απόφθεγμα του Νίτσε: **«γράψε τις ιδέες με το αίμα σου και θα καταλάβεις ότι το αίμα είναι πνεύμα»!***

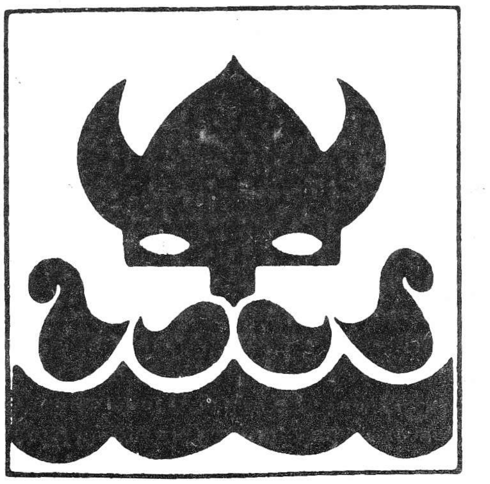
Γ.Μ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Φιλοσοφία του πολιτισμού είναι εκείνη η φιλοσοφική επιστήμη που μελετά, αναλύει και ερμηνεύει, το περιεχόμενο, τις αρχές και τα αίτια του φαινομένου του πολιτισμού. **Πολιτισμός, στην πιο γενική του έννοια, σημαίνει το σύνολο των πνευματικών και πρακτικών δημιουργικών εκδηλώσεων της συλλογικής ανθρώπινης ζωής.** Από τον ορισμό αυτό βγαίνει το συμπέρασμα της διακρίσεως του πολιτισμού σε πνευματικό (KULTUR) και σε υλικό πολιτισμό (CIVILIZATION). Ο πνευματικός πολιτισμός συνδέει όλες τις ανθρώπινες θεωρητικές δημιουργίες σε σύστημα αγωγής του ίδιου του ανθρώπου. Αντίθετα υλικός πολιτισμός είναι το σύνολο των ενεργειών, με τις οποίες ο άνθρωπος μεταβάλλει τον γύρο του φυσικό κόσμο και χρησιμοποιεί τις δυνάμεις του για την εξυπηρέτησι του εαυτού του.

Και στις δύο περιπτώσεις έχουμε να κάνουμε με συστήματα οργανωμένων σκέψεων κι ενεργειών του συλλογικού ανθρώπου. Το κεντρικό πρόβλημα της φιλοσοφίας του Πολιτισμού είναι το ζήτημα της **φύσεως του Πολιτισμού,** που η λύσι του εξαρτάται από την κοσμοθεωρητική βάσι απ' όπου ξεκινά η μελέτη και η ανάλυσί του. Έτσι ο ιδεαλισμός δέχεται ότι η φύσι του πολιτισμού είναι **πνευματική.** Αποτελεί δηλ. ο πολιτισμός προβολή των πνευματικών προδιαθέσεων του ανθρώπου στον εξωτερικό κόσμο. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο η φιλοσοφία του πολιτισμού στον ιδεαλισμό, αποτελεί απλό παράρτημα της φιλοσοφίας του πνεύματος. Για τον ιδεαλισμό ο πολιτισμός είναι ένας, σταθερός κι ενιαίος για όλο τον κόσμο, αφού και το πνεύμα είνα ένα, σταθερό κι ενιαίο. Δεν υπάρχουν επί μέρους πολιτισμοί, αλλά μόνο παγκόσμιος πολιτισμός. Αυτή είναι η συνεπής ιδεαλιστική άποψι. Όσο για τον υλικό πολιτισμό αυτός δεν είναι παρά αντανάκλασι του πνευματικού στην υλική πραγματικότητα. Ο υλισμός από το άλλο μέρος, ακολουθώντας πάντα την πάγια τακτική της αντιστρέψεως, δέχεται ότι η φύσι του πολιτισμού είναι **υλική.** Αποτελεί δηλ. ο πολιτισμός αντανάκλασι του εξωτερικού κόσμου και μάλιστα της υλικής παραγωγής στη συνείδησι του ανθρώπου. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο η φιλοσοφία του πολιτισμού στον υλισμό είναι απλά παράρτημα της Κοινωνιολογίας. Δεν υπάρχουν πολιτισμοί, αλλά μια σειρά πολιτιστικών φαινομένων που προχωρούν εξελικτικά σε ανώτερα επίπεδα. Την άποψι αυτή την στηρίζει στην συνεχή μέσα στον χρόνο ανάπτυξι της τεχνικής, που την ταυτίζει με τον υλικό πολιτισμό. Ο πνευματι-

κός είναι αντανάκλασι του υλικού. Η κοσμοθεωρία της Βουλήσεως απορρίπτει παρόμοιους τρόπους θεωρήσεως. Για την κοσμοθεωρία της Βουλήσεως η φύσι του πολιτισμού δεν είναι ούτε πνευματική ούτε υλική. Ούτε ένα απλό παράρτημα της φιλοσοφίας του πνεύματος ούτε της κοινωνιολογίας, αλλά ειδική φιλοσοφική επιστήμη που εξετάζει μια ορισμένη πλευρά της πραγματικότητας. Το φαινόμενο του πολιτισμού δεν είναι ενιαίο αλλά αποτελείται από διαφορετικούς κάθε φορά πολιτιστικούς κύκλους πού ο καθένας πάντοτε έχει τη δική του ιδιοτυπία και σύνθεσι. **Είναι λάθος να ταυτίζεται η τεχνική με τον υλικό πολιτισμό.** Η τεχνική γνωρίζει μια ανάπτυξι, όχι συνεχώς αλλά σταδιακή, ο δε υλικός πολιτισμός αποτελείται από συστήματα ενεργειών που προσαρμόζονται κάθε φορά στην ιδιοτυπία του γενικού πολιτισμού και αντικειμενοποιούνται σε διάφορα χρήσιμα έργα. Ο πνευματικός πολιτισμός δεν αποτελεί αντανάκλασι του υλικού ή αντιστρόφως αλλά και οι δύο αποτελούν ιστορικές εκφράσεις του βιολογικού υποστρώματος μιας κοινωνίας, της φυλετικής της υποστάσεως. Για την κοσμοθεωρία της Βουλήσεως κάθε πολιτισμός είναι ένα οργανικό σύνολο που χαρακτηρίζεται από μία ιδιαίτερη δομή πνευματικών και υλικών στοιχείων, που γεννιέται, αναπτύσσεται, καταρρέει και αποσυντίθεται όπως κάθε οργανικό σύνολο. Η πραγματική λοιπόν φύσι του πολιτισμού, του κάθε πολιτισμού, δεν είναι ούτε πνευματική, ούτε υλική, αλλά **οργανική,** γι' αυτό όλοι οι πολιτισμοί χαρακτηρίζονται από **πρωτοτυπία.** Το γεγονός αυτό δείχνει ότι οι πολιτισμοί δεν μπορούν να υπαχθούν κάτω από ένα καθολικό σχήμα. Κάθε πολιτισμός είναι ιστορικό γεγονός **μοναδικό.** Αναπτύσσεται, καταρρέει και ποτέ πια δεν επανέρχεται. Στοιχεία του μπορεί να κληρονομήσουν κι άλλοι πολιτισμοί αλλά η ιδιαίτερη δομή του είναι **ιστορικά ανεπανάληπτοι.** Σε κάθε πολιτισμό ξεχωρίζει, μέσα από την συνάρτησι των δομικών πνευματικών και υλικών του στοιχείων, ένα, που αποτελεί τον κεντρικό άξονα πάνω στον οποίο αναπτύσσεται το πολιτιστικό πνεύμα. Ο κεντρικός αυτός άξονας είναι μια αξιολογική κατεύθυνσι για τον πολιτισμό, δηλ. απ' αυτόν προέρχεται ο χαρακτήρας όλων των άλλων στοιχείων του πολιτισμού. Τέτοια αξιολογική κατεύθυνσι μπορεί να είναι η επιστήμη, η φιλοσοφία, η αισθητική, η θρησκεία, κτλ. οπότε και ο ίδιος ο πολιτισμός παίρνει τον ανάλογο χαρακτήρα. Αυτό είναι ένα αποτέλεσμα της προσπάθειας του συλλογικού ανθρώπου να ολοκληρώσει τις δυνατότητες που υπάρχουν στην ιδιαίτερη ψυχολογική του συγκρότησι και να της προβάλλει στην πραγματικότητα, μέσα σ' ένα συγκεκριμένο σύστημα αναφοράς. Η επιλογή αυτού του συγκεκριμένου συστήματος αναφοράς είναι το ιστορικό αποτέλεσμα της προκλήσεως του περιβάλλοντος πάνω στην ιδιαίτερη ψυχολογική συγκρότησι του συλλογικού ανθρώπου και της ανταποκρίσεως του συλλογικού ανθρώπου σ' αυτή την πρόκλησι. **Ο συλλογικός άνθρωπος αποτελεί τον φορέα του πολιτισμού.** Μέσα σ' αυτόν βρίσκονται οι αρχές και οι καθοριστικές αιτίες του ίδιου του πολιτισμού και όχι έξω απ' αυτόν σ' ένα παγκόσμιο πνεύμα ή στην παραγωγική διαδικασία. Η βιολογική του συγκρότησι που καθορίζει τη φυλετική του υπόστασι, αποτελεί το πραγματικό θεμέλιο της αναπτύξεως του πολιτιστικού του οικοδομήματος. **Η βιολογική συνάρτησι της Φυλής είναι η καθοριστική αιτία του πολιτισμού και κάθε άλλης εκδηλώσεως της ανθρώπινης ζωής.**

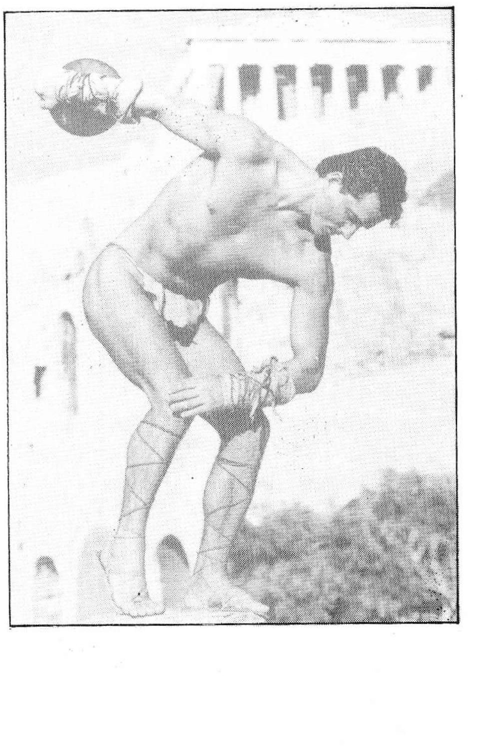

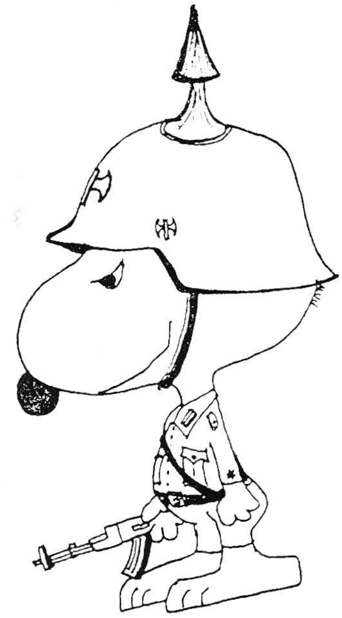
Κέντρο του πολιτισμού είναι η φυλετική ψυχή, ως ιστορική εκδήλωσι της φυλής στο συλλογικό επίπεδο, που η σύνθετη προβολή της στην πραγματικότητα παίρνει τη μορφή του Λαϊκού και του Εθνικού Πολιτισμού. Ο Όσβαλντ Σπέγκλερ θεωρεί ότι οι πολιτισμοί ως οργανικές πραγματικότητες, πηγάζουν από μιά συγκεκριμένη συλλογική ψυχολογική συγκρότησι, που πραγματοποιεί όλες τις δυνατότητες που υπάρχουν μέσα της, σ' ένα ορισμένο ιστορικό σύστημα αναφοράς, κάτω από τη μορφή τεχνών, κρατών, επιστημών, φιλοσοφιών. Μια τέτοια οργανική πραγματικότητα σαν τον πολιτισμό δεν καλύπτει στη διαχρονική της εξέλιξι ένα μόνο λαό αλλά περισσότερους, πάντοτε όμως έχει μια συγκεκριμένη φυλετική αφετηρία, που της δίνει την ιδιοτυπία και την χαρακτηρίζει. Ποιές όμως είναι οι συγκεκριμένες φάσεις που διανύει ένας πολιτισμός και ποια είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους; Η πρωταρχική φάσις κάθε πολιτισμού είναι η γένεσις του. Γένεσις του πολιτισμού σημαίνει δημιουργία των πρωταρχικών εκείνων στοιχειωδών συστημάτων σκέψεων κι ενεργειών του συλλογικού ανθρώπου, κι αποτελούν

την αφετηρία για την μετέπειτα ανάπτυξι του πολιτιστικού οικοδομήματος. Η δημιουργία αυτών των στοιχειωδών σκέψεων και δράσεων, έχει την αιτιολογία της στο γεγονός της προσπάθειας του συλλογικού ανθρώπου να δαμάσει και να κυριαρχήσει πάνω στον εξωτερικό κόσμο. Σ' αυτό το αγώνα το περιβάλλον επιδρά στην ιδιαίτερη ψυχολογική συγκρότησι του συλλογικού ανθρώπου και προκαλεί μια σειρά από ανταποκρίσεις.

Η δεύτερη φάσις του πολιτιστικού κυκλώματος είναι η ανάπτυξι. Σ' αυτό το στάδιο ανάμεσα στα στοιχειώδη συστήματα σκέψεων και δράσεων του συλλογικού ανθρώπου λειτουργεί **ο νόμος της επιλογής.** Ένα από αυτά τα στοιχειώδη συστήματα, εκείνο που προσαρμόζεται καλύτερα στις ιστορικές συνθήκες, επιλέγεται και αποτελεί τον κεντρικό αξιολογικό άξονα του πολιτισμού. Αυτή είναι η εποχή της μεγάλης δημιουργίας. **Σ' αυτή τη φάσι εκείνο που χαρακτηρίζει το φυλετικό φορέα του πολιτισμού είναι μια καθολική υποταγή του ατόμου στην κοινωνία και του πολίτη στο κράτος.** Αντίθετα στην τρίτη φάσι του πολιτιστικού κύκλου, την κατάρρευσι, το φαινόμενο αυτό παύει να υπάρχει και αντικαθίσταται από το φαινόμενο του ατομικισμού, γεγονός που έχει την αιτιολογία του στην ανυπαρξία μιας ορισμένης κατευθύνσεως. Το στάδιο της κα-

ταρρεύσεως σημαίνει απλά ότι ένας πολιτισμός, μια ολόκληρη εποχή έχει γεράσει. Δεν έχεις πια το σφρίγος που την καθιστούσε προοδευτική, ούτε τη δύναμι και τη ρωμαλεότητα που την έκανε δυνατή. Το τελικό στάδιο ενός πολιτισμού είναι η αποσύνθεσις, έσχατη συνέπεια του νόμου της αποπροσαρμογής. Στο στάδιο αυτό το πολιτιστικό πλέγμα αποσυντίθεται και τα στοιχεία του διαλύονται. Ο πολιτισμός είναι τώρα πια ένα πτώμα. Μέσα στο συλλογικό φορέα του τώρα, παρουσιάζονται κοινωνικά σχίσματα που εκδηλώνονται με την αποκοπή των ηγουμένων μειοψηφιών της πολιτικής, της τέχνης, της οικονομίας από το κοινωνικό σώμα και την εμφάνισι ενός κοινωνικού χάους και αναστατώσεων, συγκρούσεων και αντιφάσεων. Οι άνθρωποι δεν είναι πια τα υποκείμενα της ιστορίας, αλλά απλά αντικείμενά της. Η μοίρα τους καθορίζεται από συνθήκες που βρίσκονται πέρα από τις δυνάμεις τους και οι προσωπικές τους προσπάθειες δεν έχουν πια κανένα νόημα.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ

Ἡ Μυθολογία, πού συνήθως ἀπηχεῖ τήν ἱστορία ἀνεβάζει τήν καταγωγή τοῦ κυρίου βασιλικοῦ Μακεδονικοῦ οἴκου τῶν Ἀργεαδῶν μέσω τοῦ Καράνου καί τοῦ Τημένους στό μυθικό ἥρωα τῶν Ἑλλήνων καί τόν Ἡρακλῆ.

Οἱ ἰσχυρισμοί καί ἄλλων δευτερευόντων ἡγεμονικῶν Μακεδονικῶν οἴκων, πού καυχῶνται γιά τή συγγένεια ἤ τήν καταγωγή τους ἀπό τούς Δωρικούς βασιλικούς οἴκους, (ὅπως ὁ οἶκος τῶν βασιλέων τοῦ Λύγκου, περιοχή τῆς σημερινῆς Φλώρινας) πού κατά τόν Στράβωνα καυχῶνταν γιά τή καταγωγή του ἀπό τήν Κόρινθο, τόν οἶκο τῶν Βακχιαδῶν.

Ἡ Θρησκεία τῶν Μακεδόνων, ἦταν ἡ ἴδια μέ τή θρησκεία τῶν ἄλλων Ἑλλήνων: Τό δωδεκάθεο τοῦ Ὀλύμπου. Εἶναι δέ χαρακτηριστικό ὅτι σάν ἕδρα τοῦ πάνθεου τους ὅλοι οἱ Ἕλληνες διάλεξαν τό Μακεδονικό βουνό τοῦ Ὀλύμπου.

Ἡ λατρεία τῶν θεῶν διεξήγετο μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο καί τούς ἴδιους τύπους ὅπως καί στήν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Ἡ ἐνεργός ἀνάμιξη τοῦ βασιλῆα στήν λατρεία, πού ἐκτελοῦσε χρέη ἀρχιερέως στίς θυσίες, δέν διαφοροποιεῖ τόν τρόπο λατρείας.

Οἱ θρησκευτικοί θεσμοί τῶν Μακεδόνων ἦταν οἱ ἴδιοι μέ τούς θεσμούς τῶν ὑπολοίπων Ἑλλήνων. Οἱ σημαντικώτεροι ναοί ἦταν ἀφιερωμένοι στόν Δία καί τόν Ἡρακλῆ. Τό μαντεῖο τῶν Δελφῶν ἦταν ἰδιαίτερα σεβαστό.

Τά ταφικά μνημεῖα τῶν Μακεδόνων ὅπως ἀποκαλύφθηκαν στίς ἀνασκαφές ἦταν ὅμοια τυπολογικά καί μορφολογικά μέ τά ταφικά μνημεῖα τῆς ὑπόλοιπης Ἑλλάδας.

Ἡ συμμετοχή τῶν Μακεδόνων στούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνες, ὅπου δέν ἐπιτρεπόταν ἡ συμμετοχή μή Ἑλλήνων. Ὅταν γιά πρώτη φορά ἐτέθη θέμα συμμετοχῆς τῶν Μακεδόνων στούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες στό πρῶτο μισό τοῦ 5ου αἰῶνα π.Χ., τότε πού ὁ Ἀλέξανδρος Α΄ ζήτησε νά μετάσχει, ἐρευνήθηκε τό ζήτημα καί ἀπεφασίσθη ὅτι οἱ Μακεδόνες εἶναι Ἕλληνες καί ὅτι μποροῦν νά μετάσχουν στούς ἀγῶνες. Ἔκτοτε δέ πολλοί Μακεδόνες ἀναδείχθηκαν Ὀλυμπιονίκες, γεγονός πού ἐθεωρεῖτο ἡ μεγαλύτερη διάκριση γιά Ἕλληνες. Μεταξύ δέ αὐτῶν περιλαμβάνεται καί ὁ Φίλιππος.

Ἡ γλῶσσα τῶν Μακεδόνων ἦταν ἡ Ἑλληνική δωρική διάλεκτος, πού εἶχε μεγάλες ὁμοιότητες μέ τίς διαλέκτους ἄλλων Ἑλληνικῶν περιοχῶν. Ὁ Στράβων γράφει **«ἔνιοι καί σύμπασαν τήν μέχρι Κερκύρας, Μακεδονίαν προσαγορεύουσιν...ὅτι κουρᾶ καί διαλέκτω καί χλαμύδι καί ἄλλα τούτοις χρῶνται παραπλησίοις».** Ὁ Λίβιος (ΛΑ 29) «Αἰτωλούς, Ἀκαρνάνας, Μακεδόνας ἀνθρώπους ὁμογλώσσους» (ELUSDEM LINGUAE HOMINES). Κατά τήν ἐποχή τοῦ Φιλίππου στήν αὐλή εἶχε ἐπικρατήσει ἡ Ἀττική διάλεκτος, ὁ λαός ὅμως ἐξακολουθοῦσε νά μιλᾶ δωρικά. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως μιλῶντας στόν στρατό του μέ τήν κοινή Ἀττική ἦταν κατανοη-

τός «Ἄνδρες Μακεδόνες καί σύμμαχοι...» (Ἀριανοῦ).

Ὅλα τά Μακεδονικά νομίσματα, πού ἔχουν βρεθεῖ στίς ἀνασκαφές ἔχουν Ἑλληνικές ἐπιγραφές καί παραστάσεις, πού τά συνδέουν ἴσως περισσότερο ἀπό ὁποιαδήποτε ἄλλη Ἑλληνική περιοχή μέ τήν Ἑλληνική παράδοση καί ἱστορία. (Ἔτσι ἔχομε παραστάσεις τῆς κατσίκας ἐπί Ἀρχελάου, πρός τιμήν τοῦ τρόπου ἵδρυσης τῆς πρωτεύουσας, τῶν Αἰγῶν, σύμφωνα μέ τήν ὑπόδειξη τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν).

Πάρα πολλά νομίσματα ἀπεικονίζουν στή μία του ὄψη τήν κεφαλή τοῦ Ἡρακλῆ ἤ τῶν Μακεδόνων βασιλιάδων. Τά νομίσματα αὐτά τούς ἐμφανίζουν νά φοροῦν τή λεοντῆ γιά νά τονίσουν τήν

καταγωγή τους ἀπό τόν Ἡρακλῆ. Ἔχομε πολλά τέτοια νομίσματα, τά κυριώτερα ὅμως εἶναι τοῦ Ἀμύντα Γ΄, τοῦ Περδίκκα Γ΄, τοῦ Φιλίππου Β΄ καί τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἄλλα ἐμφανίζουν ἄλλοτε ἤ ἱππέα μέ τό ρόπαλο τοῦ Ἡρακλέους, σύμβολο τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας ἀνάμεσα στά πόδια του.

Τά ὀνόματα τῶν Μακεδόνων. Ὅλα τά ὀνόματα τῶν Μακεδόνων πού γνωρίζουμε ἀπό τήν Μυθολογία, τήν Ἱστορία, καί τίς ἀνασκαφές, ἄσχετα ἀπό τήν περίοδο καί τόν αἰῶνα κατά τόν ὁποῖο ἔζησε τό πρόσωπο πού τό ἔφερε, ἦταν καθαρά Ἑλληνικά, ἤ ἀκριβέστερα βορειοελληνικά Μακεδονικά, πού δέν πολυσυνηθίζονταν στήν Νότια Ἑλλάδα, ἀλλά μέ Ἑλληνικότατες ρίζες καί καταλήξεις (Ἀέροπος, Ἀλέξανδρος, Ἀλκέτας, Μενέλαος, Ἀμύντας, Ἀντίοχος, Ἀντίπατρος, Ἀντίγονος, Ἀρραβαῖος, Ἀρχέλαος, Ἀργαῖος, Ἄτταλος, Ἀρριδαῖος, Δρύκαλος, Κάρανος, Κλεῖτος, Δημήτριος, Περδίκκας, Πτολεμαῖος, Πευκίων, Φιλώτας-Εὐρυδίκη, Θεσσαλονίκη, Κλεοπάτρα, Στρατονίκη, Φίλα, Εὐρώπη, Εὐρυνόη κ.λπ.

Τά τοπωνύμια τῆς Μακεδονίας ἦταν καθαρά Ἑλληνικά Μακεδονικά, ὅπως τῶν Ἐπαρχιῶν-φυλῶν (Ἐλίμεια-Ἐλιμιῶται, Ὀρέστεια-Ὀρέσται, Λύγκο-Λυγκησταί, Ἀλμωπία-Ἄλμωπες, Βοττιαία-Βοττιαῖοι, Πελαγονία-Πελαγόνες κλπ.).

Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τά ὀνόματα τῶν Πόλων (Δίον, Ἡράκλειον, Πύδνα, Μεθώνη, Ἄλωρος, Αἰγαί, Βέρροια, Πέλλα, Αταλάντη, Είομένη, Γορτυνία, Σκύδρα, Ἔδεσσα, Εὔρωπος, Σίνδος, Αἰανή, Ἀλαλκομεναί, Ἄργος Ὀρεστικόν, Ἴχναι, Λυχνιδός-ἡ μετέπειτα Ὀχρίς, Θέρμη κλπ.). Τῶν ποταμῶν (Ἐχέδωρος, ὁ σημερινός Γαλλικός, Ἀξιός, Λουδίας, Ἀλιάκμων, Ἐριγών κλπ.

Τῶν Βουνῶν: (Βέρμιο, Βούρινο, Βόρας κλπ.).

Τό ἡμερολόγιο τῶν Μακεδόνων, ἦταν διάφορο βέβαια ἀπό τό Ἀττικό ἀλλά εἶχε μέ καθαρά Ἑλληνικά ὀνόματα μηνῶν ὅπως: Δῖος, Ἀπελλαῖος, Αὐδοναῖος, Ἀρτεμίσιος, Πάνημος, Ὑπερβερεταῖος κλπ.

Ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ Ἀλέξανδρος στόν Κορίνθιο Δημάρατο στή Συνέλευση τῆς Κορίνθου, ὅταν ἐξελέγη Ἀρχιστράτηγος-Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Δημάρατος συγχαίροντάς τον τοῦ εἶπε: «Χαίρει οὖν, ἥ τε Ἑλλάς καί ἡ Μακεδονία» καί ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ ἀπάντησε «Ἀλλ' ὦ Μάκαρ, ἔστιν οὖν Ἑλλάς καί ἡ Μακεδονία».

Ἡ ἐπιγραφή πού μέ ἐντολή τοῦ Ἀλέξανδρου ἐγγράφη στίς Περσικές ἀσπίδες καί τά ἄλλα λάφυρα πού ἀφιερώθηκαν στόν Παρθενῶνα ἀπό τά λάφυρα τῆς νίκης τοῦ Γρανικοῦ. Ἡ ἀφιέρωση ἦταν: «Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου καί οἱ Ἕλληνες πλήν Λακεδαιμονίων, ἀπό τῶν βαρβάρων τῶν τήν Ἀσίαν οἰκούντων». Δέν ξεχώρισε τούς Μακεδόνες ἀπό τούς ἄλλους Ἕλληνες, ἄν καί ἀποτελοῦσαν τήν πλειοψηφία τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Ἀλέξανδρου στούς Μακεδόνες πολεμιστές λίγο πρίν ἀπό τή μάχη τῶν Γαυγαμήλων ἀναφέρεται ἀπό τούς ἱστορικούς ὅτι ἔγινε στή γλῶσσα τους. Αὐτό ἔδωσε σέ μερικούς τήν εὐκαιρία νά ἰσχυρισθοῦν ὅτι δέν ἦταν δῆθεν Ἑλληνική. Εἶναι ὅμως γνωστό ὅτι ἄν καί ἐπίσημη γλῶσσα τοῦ στρατοῦ ἦταν ἡ ἀττική διάλεκτος, οἱ Μακεδόνες χωρικοί καί στρατιῶτες του γιά νά γίνει κατανοητός ἀπ' ὅλους καί νά τούς ἐνθουσιάσει ὅπως ἐνδεχοομένως σέ ἀνάλογη περίπτωση σήμερα θά μποροῦσε ἕνας στρατιωτικός διοικητής νά ἐκδόσει ἡμερήσια διαταγή στή δημοτική.

• ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ ἐκ τῶν ὁμιλούντων τό μιξόγλωσσον ἐν Μακεδονία ἰδίωμα

῾Η γλῶσσα τοῦ στρατοῦ τοῦ ᾿Αλέξανδρου ἀναφέραμε ὅτι ἦταν ἡ κοινή ῾Ελληνική. ῾Η κυριώτερη ἀπόδειξη γι᾿ αὐτό εἶναι ἡ περικοπή τοῦ Πλουτάρχου ἡ σχετική μέ τούς 30.000 Πέρσες πού κατατάχθηκαν στόν Μακεδονικό στρατό, στούς ὁποίους δόθηκε διαταγή ὅπως ἀναφέρεται στήν περικοπή:

«Γράμματά τε μανθάνειν ῾Ελληνκά καί ὅπλοις Μακεδονικοῖς ἐντρέφεσθαι.

῾Ιστορικά κείμενα εἰς τά ὁποία ἀναφέρεται ἀπό τόν ᾿Ηρόδοτο: (Α΄ 56 καί Η΄ 43) «ἐπί Δώρου τοῦ ῞Ελληνος τήν ὑπό ῞Οσσαντε καί ῎Ολυμπον χώρην...οἴκε ἐν Πίνδω Μακεδνόν καλούμενος» καί **«Λακεδαιμόνιοι, Κορίνθιοι, Σικυώνιοι, ᾿Επιδαύριοι, Τροιζήνιοι ἐστρατεύοντο ἐόντες οὗτοι Δωρικόν τε καί Μακεδνόν ἔθνος».**

Τόν Πολύβιο: «τότε μέν γάρ ὑπέρ ἡγεμονίας καί δόξης, ἐφιλοτιμεῖσθε πρός ᾿Αχαιούς καί Μακεδόνες ὁμοφύλους, νῦν δέ περί δουλείας ἐνίσταται πόλεμος τοῖς ῞Ελλησι πρός ἀλλοφύλους ἀνθρώπους» (τούς Ρωμαίους) καί ὅτι ὁ πρέσβυς τῶν ᾿Ακαρνάνων Λυκίσκος εἶπε: **«τίνος καί πηλίκης δεῖ τιμῆς ἀξιοῦσθαι τούς Μακεδόνας οἵ τόν πλείω τοῦ βίου χρόνον οὐ παύονται διαγωνιζόμενοι πρός τούς βαρβάρους ὑπέρ τῆς τῶν ῾Ελλήνων ἀσφαλείας».**

Τέλος πιστεύουμε ὅτι τό κυριώτερο ἐπιχείρημα γιά τήν Ελληνικότητα τῶν Μακεδόνων εἶναι καθώς ἔχουμε ἤδη ἀναφέρει ὅτι ὅταν ὁ ῾Ελληνισμός ἑνωμένος ὑπό τήν ἡγεσία του ἐκστράτευσε στήν ᾿Ασία, ἡ Μακεδονία ἔγινε τό δόρυ τῆς ῾Ελλάδος πού κατετρόπωσε τόν ἐχθρό της καί ὁ φορεύς πού διέδωσε τήν ῾Ελληνική γλῶσσα καί τόν ῾Ελληνικό πολιτισμό καί τήν ῾Ελληνική παιδεία στήν μέση ᾿Ανατολή καί ἡ ραχοκοκαλιά τῶν ῾Ελληνικῶν κρατῶν τῆς ῾Ελληνιστικῆς περιόδου, ὅπως ἔχει ἐπικρατήσει νά λέγεται ἡ περίοδος τῆς ἀκμῆς τῶν ῾Ελληνικῶν-Μακεδονικῶν κρατῶν τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου ᾿Αλεξάνδρου γιά νά τονισθεῖ ἡ ῾Ελληνικότης τους.

῞Υστερα ἀπό ὅσα ἀνεπτύχθησαν πιστεύω ὅτι ἀπεδείχθη κατά τρόπον ἀναμφισβήτητον ἡ ῾Ελληνικότης τῶν Μακεδόνων καί καταλήξαμε στό ἀντικειμενικό καί ἀληθές συμπέρασμα ὅτι Μακεδών = "Ελλην καθ᾿ ὅμοιον τρόπον πού στά μαθηματικά ἀποδεικνύομε μία ταυτότητα ἐκτελῶντας πράξεις γιά νά καταλήξωμε στό ἀποτέλεσμα α = α. Στήν ἰδική μας περίπτωση καταλήξαμε στό ΜΑΚΕΔΩΝ = ΕΛΛΗΝ.

Battitus

'Αδιείσδυτος σφῆνα, ὁ εἷς συνεσφιγμένος παρά τοῦ ἄλλου, ὄψις χαλυβδίνου τείχους πυκνῶς διαστίκτου ὑπό τῶν λογχῶν καί ἀπαστράπτοντος ἐκ τῆς λάμψεως τῶν μεταλλικῶν ἀσπίδων. Διαρκής βοή, μυκηθμός ὅμοιος μέ τόν ρόχθον ὠκεανοῦ.

Εἶναι οἱ Βάραγγοι, Ρώς, Σκανδιναυοί καί Σάξωνες. Ἔμπροσθέν των μάχεται ὁ Πρόξιμος. Οἱ 'Ακρῖται μέ τόν 'Ανδρειωμένον εὑρίσκονται μακράν. Οἱ 'Αθάνατοι τοῦ Κομνηνοῦ ἀπεστρατεύθησαν ἐδῶ καί καιρόν, ὅτι ὑπό μιλιταριστικοῦ πνεύματος κατήχοντο πέραν τοῦ δέοντος καί ὁ ἄρχων τοῦ Παλατίου δέν ἔτρεφεν ἐμπιστοσύνην εἰς τούς ἐπαγγελματίας στρατιῶτας τῆς ἀνατολῆς, ὅτι καί οἱ Βιθυνοί, οἱ 'Ισαύριοι καί οἱ Παφλαγόνες εἰς ἄλλους καιρούς τά βλέμματα εἶχον ἐστραμμένα.

Φράγκοι καί Γότθοι πλησιάζουν τό Μέγα Στραγήγιον, οἱ Φοιδεράτοι μέ τάς 'Εταιρείας μάχονται τόν ἄπελπιν ἀγῶνα. Οἱ Σπαθαροκανδιδάτοι ἔχουν πρό πολλοῦ καταρρεύσει. Οἱ 'Ικανάτοι μετά τῶν 'Εθνικῶν ὀλίγην ἀνακούφισιν δύνανται νά προσφέρουν εἰς τά ἀποδυναμωμένα σώματα τῶν 'Εξκουβιτόρων καί 'Οπτιμάτων, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ παλατίου εἶχε χρείαν πολλοῦ χρυσίου καί δι' αὐτό καί αἱ περικοπαί εἰς τάς ἀμυντικάς δαπάνας, ὅτι ἐπιθετικαί τήν ἐποχήν ἐκείνην δέν ὑπῆρχον.

Τριβοῦνοι, Δρουγγάριοι, 'Αντικένσωρες πίπτουν μαχόμενοι μετά τῶν πρώτων ἀκίων. ΟΥΔΕΝ ἀπομένει καί ματαίως ὁ λαός κρούει τόν τάφον παρά τόν Βουκολέοντα, μόνον ὁ ἦχος τοῦ Καβαλαρικοῦ τῶν καταφράκτων, τῶν ἐκ τῆς χαλκῆς πύλης ἐξερχομένων, θά ἠδύνατο νά ἐπαναφέρῃ τό μέγιστον της τῶν Μακεδόνων Δυναστείας. ΟΥΔΕΝ; 'Υπάρχουν οἱ Βάραγγοι ἔτι. Οἱ ξένοι ἐξακολουθοῦν νά μάχωνται παρά τά πτώματα τῶν ἐθνικῶν, ὑπερασπίζοντες τήν Πόλιν ἐκ τῆς μανίας των διά 'Εβραϊκῶν προτροπῶν καί μέσων ἐπερχομένων Γότθων καί Φράγκων.

ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΥΑΛΙΟΥ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ
ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ
ΝΑ ΤΑΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΝΤΑΙ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ
ΟΙ ΜΕΛΑΝΟΠΟΡΦΥΡΟΙ ΒΑΡΑΓΓΟΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Όταν εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές φωνάζαμε ότι ο καπιταλισμός και ο κομμουνισμός αποτελούν τις δύο όψεις του ιδίου νομίσματος, ότι ο ένας αλληλοσυμπληρώνει τον άλλον, ότι πηγάζουν από κοινές παραδόσεις, μας κατηγορούσαν ως παράφρονες. «Πως είναι δυνατόν, έλεγαν, ο μαρξισμός να συγγενεύει με τον Φιλελευθερισμό;» Σήμερα όμως όλοι βλέπουν την σύγκλιση των δύο συνασπισμών, των δύο «αντιπάλων» στρατοπέδων. Το τείχος του Βερολίνου κατέπεσε, στην Ουγγαρία ανοίξαν οι πρώτες τεκτονικές στοές και Ροταριανοί σύλλογοι, η Πολωνία γεύεται τ' «άγαθά» του καπιταλιστικού «παραδείσου» η Σ. Ένωση ζητά τη βοήθεια της «ανθωπιστικής» Δύσεως, το ΚΚ Ιταλίας καταργεί το «Κ» και το σφυροδρέπανο, στην Ελλάδα το ΚΚΕ (Συνασπισμός) ακολουθεί το δρόμο της συναίνεσης και του «η δεξιά δεν είναι μπαμπούλας».

Οι Φιλελεύθεροι απ' τη μεριά τους δεν μιλούν πλέον για «κόκκινο φασισμό», ούτε για τη «Σοβιετική αυτοκρατορία του κακού».

Όμορφος κόσμος, ηθικός, Εβραϊκά πλασμένος.

Οι ψηφοφόροι και οι οπαδοί των ΚΚ δέν μπορούν να κατανοήσουν αυτές τις κοσμοϊστορικές αλλαγές.

Ο Μαρξισμός πεθαίνει αβοήθητος και γελοιοποιημένος. Δεν έπεσε ηρωϊκά στα πεδία των μαχών, ούτε κατόπιν σκληρής αντιπαράθεσης με το καπιταλιστικό σύστημα. Ο λαός όμως αυτών των κομμάτων δεν έχει διέξοδο; Φυσικά και έχει. Όχι όμως μέσα από την «κομμουνιστική ανανέωση». Και τη σύγκλιση «πράσινου-κόκκινου». Έχει μέσα από την ανάπτυξη των λαϊκών εθνικιστικών κινημάτων. Μόνο στον εθνικισμό μπορούν να διεκδικήσουν τα δικαιώματα που τους αποστέρησε ο καπιταλισμός και στάθηκε ανίκανος να διεκδικήσει ο κομμουνισμός. Σήμερα υπάρχουν ουσιαστικά μόνο δύο ιδεολογίες που συγκρούονται. Ο καπιταλισμός και ο εθνικισμός. Οι διαφορές τους δεν είναι τωρινές. Δεν συγκρούονται για πρώτη φορά. Από την προπολεμική εμφάνιση του εθνικισμού, ο καπιταλισμός έστρεψε τα πυρά του κατά της ιδεολογίας μας.

Εκπροσωπούμε δύο διαφορετικούς κόσμους, δύο αντιδιαμετρικά αντίθετες κοσμοθεωρίες.

Ο καπιταλισμός εκφράζει τον κοσμοπολιτισμό (διεθνισμό), τον κεφαλαιοκρατισμό, την εθνική υποτέλεια σε ξένα κέντρα αποφάσεων, την κοινωνική αδικία, την πολιτιστική ισοπέδωση.

Ο εθνικισμός αντίθετα πιστεύει στην εθνική συνειδητοποίηση, στον εθνικοσοσιαλισμό, στην εθνική αυτο-δυναμία και ανεξαρτησία, στην κοινωνική αλληλεγγύη και δικαιοσύνη, στην πολιτιστική διαφοροποίηση και ποικιλομορφία. Μεταξύ αυτών των δύο ιδεολογιών δεν μπορεί να υπάρξει κανενός είδους «συναίνεση» και «διάλογος».

Τα σύνορα έπεσαν, οι εχθροί βρίσκονται πίσω απ' τα τείχη, το κεφάλαιο αποκτά παγκόσμια υπόσταση, το «Εθνικό» πεθαίνει δίνοντας τη θέση του στο «διεθνές».

Μέσα όμως κι απ' αυτές τις τραγικές ανακατατάξεις οι εθνικιστές δεν παραδίδουν τα όπλα. Συνεχίζουν να πολεμούν για το ΕΘΝΟΣ, για τον ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ, για την ΙΣΤΟΡΙΑ, για την ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ. Στ' αυτιά τους αντηχούν τα θεϊκά λόγια του Νίτσε: **«Τίποτα δεν εξαγνίζει τον άνθρωπο, όσο η νίκη».**

Και οι εθνικιστές θα νικήσουν!

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ
Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ, ΜΑΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ
Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΔΙΝΕΙ ΖΩΗ

Α.Γ.

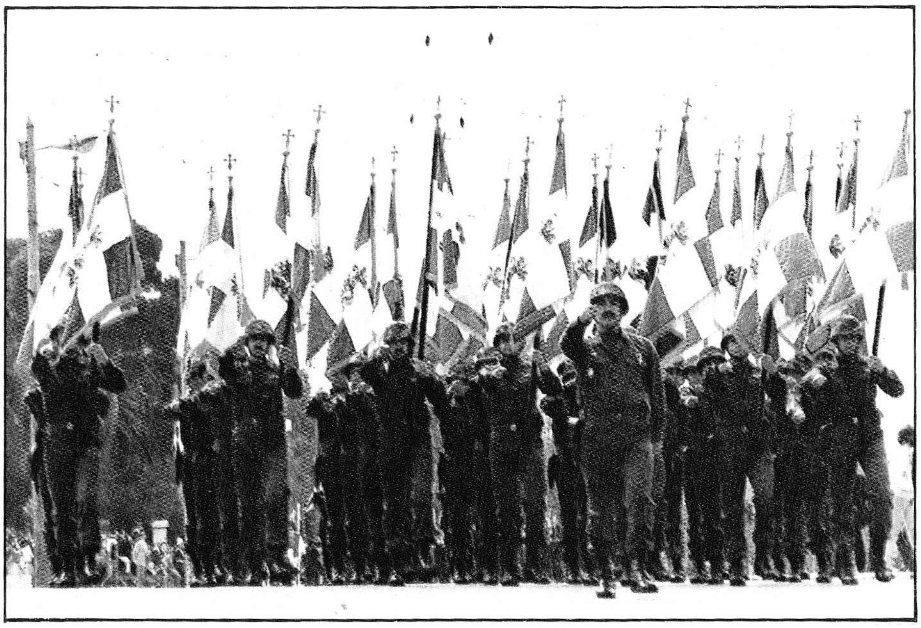
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Ο στρατός όντας το ένοπλο τμήμα του λαού που έχει ως σκοπό την προστασία των εθνικών συμφερόντων και της φυσικής εξελίξεως της φυλής, παίζει μεγάλο και σπουδαίο ρόλο μέσα στην κοινωνία. Ένα ρόλο που διαφέρει από χώρα σε χώρα, από καθεστώς σε καθεστώς, από εποχή σε εποχή. Στην Ελλάδα σήμερα, ο στρατός βρίσκεται στο επίκεντρο πολλών αλληλοσυγκρουομένων συμφερόντων. Η διάρκεια της θητείας, όπου πολλές φορές μπαίνει στο προεκλογικό και κομματικό παιχνίδι, η νομική κατοχύρωση των καρκινωμάτων που αυτοαποκαλούνται «αντιρρησίες συνειδήσεως», ο κοινωνικός ρόλος του στρατού, η διείσδυση – μέσα του – της μαρξιστικής αριστεράς («εκ δημοκρατισμός» του στρατού), μας υποχρεώνουν να δώσουμε τη δική μας εθνικοριζοσπαστική διάσταση στο θέμα του στρατού.

Η διάρκεια της θητείας πρέπει να καθορίζεται από τις στρατιωτικές ανάγκες της χώρας, σε πλήρη συνεργασία πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας. Δεν μπορεί να γίνονται παζαρέματα σε τόσο σημαντικά θέματα, από τη μια το ΚΚΕ να λέει δώδεκα μήνες, το ΓΕΣ 24 μήνες και να βγάζουμε ύστερα τον μέσο όρο για να μην δυσαρεστηθεί κανείς!

Οι «αντιρρησίες συνειδήσεως» αποτελούν το καλύτερο δείγμα ηθικού χάους και της πολιτικής-ιδεολογικής παρακμής της ελληνικής κοινωνίας. Σε μία χώρα όπως η Ελλάδα, με τους Τούρκους, απογόνους του Αττίλα, πάνοπλους και με μια μακραίωνη μιλιταριστική «κουλτούρα», με τον «εκ βορράν κίνδυνο» που δεν έχει εκλείψει και ας λένε ότι θέλουν οι «δημοκράτες», η Ελλάδα έχει την πολυτέλεια να σέβεται τα «ανθρώπινα δικαιώματα» αυτών των αποβρασμάτων. Ο στρατός επίσης εκτός από την εθνική του αποστολή μπορεί και πρέπει να συνειδητοποιήσει και τον κοινωνικό του ρόλο. Επειδή ο στρατός είναι κομμάτι της κοινωνίας πρέπει να βοηθά τους στρατευμένους στο να μην νοιώθουν αποκομμένοι από το κοινωνικό σύνολο, να μην βλέπουν τον στρατό ως αγγαρεία και ως «δύο χαμένα χρόνια από τή ζωή μας». Κι αυτό μπορεί να γίνει βελτιώνοντάς της συνθήκες διαβίωσης και παραμονής, την παράλληλη επαγγελματτική ή μορφωτική ενασχόληση που θα γίνεται με την στρατιωτική εκπαίδευση, λειτουργώντας η πρώτη συμπληρωματική.

Χρειάζεται αξιοκρατία στις δομές και στην ιεραρχία του στρατού, να μην επεμβαίνουν οι πολιτικοί, να μην χρησιμοποιούνται οι κάθε λογής γνωριμίες για μεταθέσεις και προαγωγές. Οι μαρξιστές με τη σειρά τους

πάντα έβλεπαν τον στρατό ως ένα απόρθητο φρούριο για τις επιδιώξεις τους. Συν ότι νοιώθουν ένα αξεπέραστο κόμπλεξ απέναντί του, σύμφυτο με την προσφορά του στρατού στην καταστολή του ένοπλου κομμουνισμού την περίοδο 1944-49.

Βγάζοντας λοιπόν το κατάπτυστο κομμουνιστικό έντυπο που απευθύνεται στους στρατιώτες, την «θητεία», προσπαθεί ν' αλώσει από μέσα το στράτευμα μιλώντας για «φασιστικές νοοτροπίες», «φασίστες αξιωματικούς» και όλα τα σχετικά.

Δυστυχώς σήμερα ο στρατός τείνει να γίνει υπηρεσία δημοσίων υπαλλήλων. Φυσικά οι επαγγελματίες πολιτικοί έχουν κάθε συμφέρον ν' απολιτικοποιήσουν τον στρατό, να του αφαιρέσουν κάθε «ιδεολογική» σκέψη και βούληση, προορίζοντάς τον για στρατόγραφειοκρατών. Από αυτό μην νομίσετε ότι υποστηρίζουμε την στρατοκρατία, κατά κανένα τρόπο, και ότι βλέπουμε τον στρατό με τα μάτια του ρομαντικού ενθυμούμενοι τις εποποιΐες του Μακεδονικού αγώνος, τους Βαλκανικούς, τόν Α.Π.Π., το '40, τον αγώνα για την Ένωση και την ΕΟΚΑ Β. Απλά υποστηρίζουμε, ότι ο στρατός δεν «οφείλει πίστη στη δημοκρατία» και στους «κοινοβουλευτικούς θεσμούς» αλλά στην πατρίδα και το λαό της, διότι τα συστήματα έρχονται-παρέρχονται, η πατρίδα όμως μέσω του στρατού πάντα, υπερασπίζεται την εθνική της εδαφική ανεξαρτησία. Η «δημοκρατία» ήταν υπεύθυνη για την Μικρασιατική καταστροφή δεν ήταν ο Παύλος Μελάς.

Η «δημοκρατία» είναι υπεύθυνη για τον απαράδεκτο εθνικό διχασμό σήμερα και πάντα, όχι ο Γρίβας ή ο Αυξεντίου. Αντιδρούμε στην πολιτική που θέλει τον στρατό ουρά της κυβερνητικής πολιτικής και των κομμάτων και η οποία δεν συναντά την αντίδραση της στρατιωτικής ιεραρχίας, διότι τον κάθε «καραβανά» δεν τον ενδιαφέρουν αυτά αλλά η προαγωγή, τη βρίσκει διατάζοντας. Ο στρατός δηλ. με τη σειρά του ακολουθεί κατά πόδας την εθνική σήψη της νεοελληνικής(;) κοινωνίας. Αντιδρούν οι «υπερευαίσθητοι» φιλο-ειρηνιστές, που στο στρατό επικρατεί ένα εθνικιστικό κλίμα σε θέματα εθνικού ενδιαφέροντος. Κατακρίνουν όποιον αξιωματικό μιλήσει υπέρ της ελληνικότητας της Β. Ηπείρου. Θέλουν έναν «ειρηνικό στρατό». Εμείς ως εθνικιστές θα θέλαμε ο στρατός να βρίσκεται σε παράλληλη οργανική σύνδεση με τις δομές του εθνικολαϊκού κράτους. Θα θέλαμε να ξαναμεταδώσουμε στον Έληνα το «Τιμή να φορώ την στολή του Εθνικού μας στρατού». Ενός στρατού που δε θα βασίζεται σε αγγαρείες και σ' ένα φτηνό μιλιταριστικό πνεύμα αλλά στη συνειδητότητα, στην αποδοχή των υποχρεώσεων που πρέπει να έχει ο κάθε πολίτης απέναντι στην εθνική κοινότητα. Ο στρατός όσο λειτουργεί στα πλαίσια αυτού του άκρως διεφθαρμένου συστήματος δεν θα μπορέσει ν' αποκτήσει την αποδοχή που πρέπει από το κοινωνικό σύνολο.

Δεν θα γίνει κομμάτι του Ελληνικού λαού. Το ίδιο αυτό σύστημα καλλιεργεί τους ανυπότακτους, αυτούς που «εξαγοράζουν» την στρατιωτική τους θητεία, τους «αντιρρησίες συνειδήσεως» που θέλουν εναλλακτικές θητείες σε δάση, πάρκα!

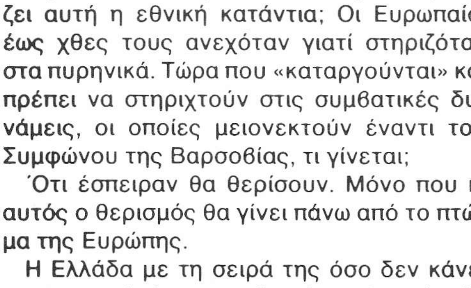
Αυτά τα άτομα δεν έχουν θέση σ' αυτή τη γη, την ποτισμένη, με θάλασσες αίματος για την εθνική λευτεριά. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείτε εσχάτως και στην Κύπρο. Μάλιστα, στην Κύπρο, την οποία την μισή την κατέχουν οι Τούρκοι. Εκεί μιλούν για την «Κυπριακό-Τουρκική» προσέγγιση!!! κατακρίνουν την ύπαρξί της Εθνοφρουράς και αρνούνται να καταταχτούν σ' αυτήν! Πάνω στα φυλακισμένα Μνήματα, πάνω από τις ολοκαυτωμένες πόλεις και χωριά της Κύπρου, υπάρχουν «Κύπριοι» που μιλούν κατά της στρατεύσεως. Άραγε αυτή η φυλή έχει σαπίσει τόσο πολύ;

Βλέπει αντίκρυ της την Στρατιά του Αιγαίου, τις 1.000.000 λόγχες και αποδέχεται τους «αντιρρησίες συνειδήσεως»; Μας αξίζει αυτή η εθνική κατάντια; Οι Ευρωπαίοι έως χθες τους ανεχόταν γιατί στηριζόταν στα πυρηνικά. Τώρα που «καταργούνται» και πρέπει να στηριχτούν στις συμβατικές δυνάμεις, οι οποίες μειονεκτούν έναντι του Συμφώνου της Βαρσοβίας, τι γίνεται;

Ότι έσπειραν θα θερίσουν. Μόνο που κι αυτός ο θερισμός θα γίνει πάνω από το πτώμα της Ευρώπης.

Η Ελλάδα με τη σειρά της όσο δεν κάνει τον στρατό όργανο εθνικής πολιτικής θα στηρίζεται στην «καλή θέληση» του ΝΑΤΟ. Με Ετσεβίτ ή Οζάλ η Τουρκία έχει την άνεσι να περιμένει την κατάλληλη ευκαιρία.

Αλέξης Βούλγαρης

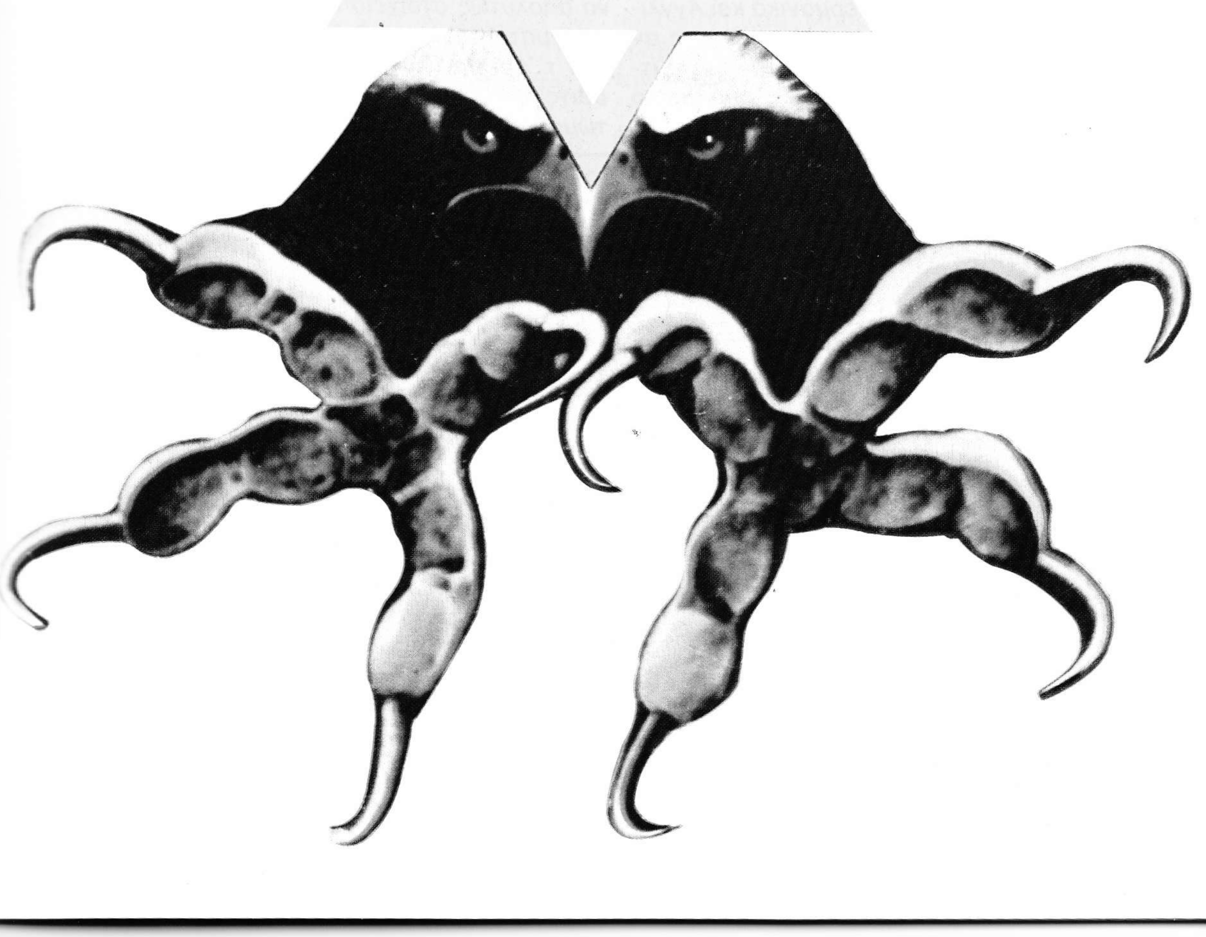
δρχ. 200 τεύχος 23

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΣΕ ΕΧΘΡΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΕΥΧΕΤΑΙ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

«ΟΙ ΘΑΛΑΜΟΙ ΑΕΡΙΩΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙ»

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ, ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΗ, ΤΟΥ κ. DAVID IRVING

«...Τότε ο Μαξ μου είπε:
Αν δεν υπάρχουν στοιχεία για το «ολοκαύτωμα»,
πρέπει να τα κατασκευάσουμε...»

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Κύριε Irving, είστε ο μεγαλύτερος ιστορικός αναθεωρητής. Τι προβλήματα σας έχει δημιουργήσει στην προσωπική σας ζωή αυτή η «πρωτιά»;

DAVID IRVING: *Πριν από χρόνια ο εκδότης μου στη Νέα Υόρκη, με ρώτησε γιατί πάνω σ' ένα βιβλίο μου για τον Χίτλερ δεν έγραψα 10 σελίδες για το «ολοκαύτωμα» των Εβραίων, και για τα «εγκλήματα» που έκανε ο Χίτλερ απέναντι στους Εβραίους. Τότε εγώ του απάντησα: «Μαξ, δεν βρήκα κανένα στοιχείο στα Γερμανικά και Αγγλικά αρχεία». Αυτός μου απάντησε πως αν δεν γράψω για τα «εγκλήματα» του Χίτλερ, τότε θα χάσουμε από το συμβόλαιο που έχουμε με τους Sunday Times 1 εκατ. δολλάρια! Του απάντησα πως δεν μπορώ να κάνω τίποτα γιατί δεν υπάρχει κανένα ντοκουμέντο.* ***ΤΟΤΕ Ο ΜΑΞ ΜΟΥ ΕΙΠΕ: ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΟΥΜΕ.*** *Όποιος ιστορικός σήμερα κάνει αναθεώρηση είναι χαμένος!*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Οι ιστορικοί αναθεωρητές αρνούνται το «ολοκαύτωμα» και τους «θαλάμους αερίων». Γιατί;

D.I.: *Γιατί απλούστατα δεν υπάρχει κανένα απολύτως στοιχείο που να δείχνει ότι πράγματι υπήρχαν. Οι έρευνες που έκαναν τ' Αμερικανικά εργαστήρια στο Άουσβιτς δεν βρήκαν κανένα στοιχείο στα πατώματα, στους τοίχους και στις οροφές.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Αν λοιπόν οι «θάλαμοι αερίων» δεν υπήρξαν ποτέ, τί είναι αυτά που μας παρουσιάζουν ως «θαλάμους αερίων»;

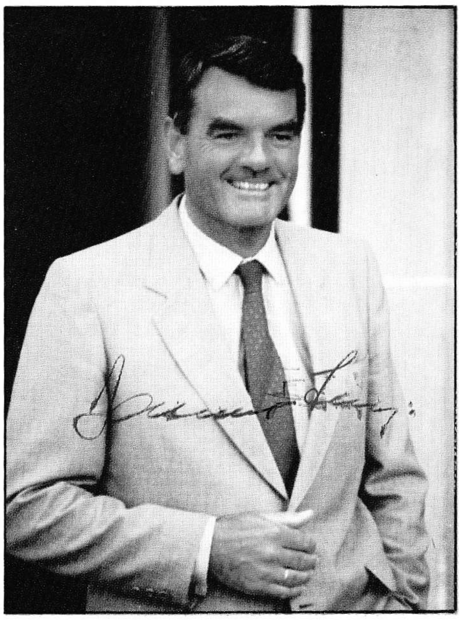
D.I.: *Θα λέτε αυτά που παρουσιάζουν στους τουρίστες ως θαλάμους αερίων. (Εδώ ο David Irving, δικαιολογημένα, έβαλε τα γέλια). Αυτά που δείχνουν είναι απλά κρεματόρια και θάλαμοι όπου έβαζαν όσους πέθαιναν από αρρώστιες και επιδημίες. Τίποτα περισσότερο.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Η ζωή στα «στρατόπεδα συγκεντρώσεως» ήταν υποφερτή ή αντίθετα ήταν, όπως ισχυρίζονται οι Εβραίοι, εξοντωτική;

D.I.: *Ποτέ στή ζωή μου δεν έζησα σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Ο Άλμπερτ Χόφμαν, γκαουλάιτερ μιας περιοχής της Πολωνίας, όταν ρωτήθηκε μετά από το τέλος του πολέμου από εμάς τους Άγγλους, αν είδε ποτέ «στρατόπεδα συγκεντρώσεως» απάντησε: Ναι, δύο φορές. Μία πριν τον πόλεμο, επισκέφθηκα το Νταχάου το οποίο ήταν πολύ καθαρό, πειθαρχημένο με πολύ πλούσιο φαγητό. Τό 1942, συνεχίζει ο Χόφμαν, επισκέφτηκα μαζί με τον Αρχηγό των SS τον Χάινριχ Χίμμλερ, το Άουσβιτς. Εκεί οι συνθήκες ήταν πιο σκληρές και υπήρχε μεγαλύτερη αστυνόμευση. Όταν ρώτησαν τον Χόφμαν οι Σύμμαχοι τον Αύγουστο του 1945, για φήμες περί υπάρξεως «θαλάμων αερίων», ο τελευταίος αρνήθηκε κατηγορηματικά και υποστήριξε πως αυτά είναι παραμύθια για ηλίθιους και προπαγάνδα. Στα «στρατόπεδα συγκεντρώσεως» δεν υπήρξε ποτέ κανένα σχέδιο περί εξοντώσεων οποιονδήποτε.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Γνωρίζουμε ότι οι εβραίοι, αρνούνται το δημόσιο διάλογο με τους αναθεωρητες πανω σ' αυτά τα ζητήματα. Αυτό δεν δείχνει φόβο εκ μέρους τους και δεν δικαιώνει τις θέσεις των αναθεωρητών;

D.I.: *Ακριβώς αυτό δείχνει.* ***Φόβο.*** *Δεν μπορούν να κάνουν τίποτα εναντίον μας, διότι ξέρουν ότι έχουμε όλα τα ντοκουμέντα στα χέρια μας.* ***Είναι χαμένοι σ' ένα δημόσιο διάλογο. Εμείς έχουμε τήν αλήθεια με το μέρος μας, αλλά αυτοί τη δύναμη και την προπαγάνδα.***

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Πως κρίνετε το σήριαλ «WAR AND REMEBRANCE»?

D.I.: ***Έχω δει μόνο ορισμένα επεισόδια με μεγάλη σιχαμάρα.*** *Μέρος της ταινίας έχει γυριστεί στο Άουσβιτς. Είναι μια μεγάλη «πλύση εγκεφάλου».*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Όπως με πληροφόρησαν πρόσφατα στη Μαδρίτη, ο κ. Βίζενταλ πρόκειται να παρουσιάσει στην Ισπανία την αυτοβιογραφία του. Τέλος του μηνός δικάζεται ο Λεόν Ντεγκρέλ, για ένα αναθεωρητικό του βιβλίο. Και την ίδια βδομάδα ξεκινά να προβάλεται για δεύτερη φορά το «ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ». Πώς το σχολιάζετε;

D.I.: *Θ' αναφέρω απλά τη φράση του ηγέτη ραββίνου της Αγγλίας, του Λόγιαρ Γιακόμποβιτς: «Σιχαίνομαι όταν βλέπω Εβραίους να γράφουν ή να γυρνάνε ταινίες για το ολοκαύτωμα, με σκοπό να κερδίσουν χρήματα». Αυτά για τον κ. Βίζενταλ. Τώρα για τον Λεόν Ντεγκρέλ, κι αυτός έχει την τύχη που έχουν όλοι οι αναθεωρητές.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Τελειώνοντας και αφού σας ευχαριστήσουμε θερμά για τον χρόνο που μας αφιερώσατε, τι μήνυμα θα είχατε να στείλετε στο αναγνωστικό μας κοινό;

D.I.: *Νά προσέχουν όταν διαβάζουν άρθρα και ντοκουμέντα πάνω σ' αυτά τα θέματα. Πάντα θα υπάρχει κάτι το καινούργιο, κάτι το αληθινό.*

Ἡμέραι Μαχητῶν

Προετάχθησαν δέ αὐτῷ τοῦ μέν δεξιοῦ Φιλώτας ὁ Παρμενίωνος, ἔχων τούς ἑταίρους τούς ἱππέας καί τούς τοξότας καί τούς Ἀγριᾶνας τούς ἀκοντιστάς· Ἀμύντας δέ ὁ Ἀρραβαίου τούς τε σαρισσοφόρους ἱππέας ἔχων Φιλώτα ἐπετάχθη καί τούς Παίονας καί τήν ἴλην τήν Σωκράτους. Ἐχόμενοι δέ τούτων ἐτάχθησαν οἱ ὑπασπισταί τῶν ἑταίρων, ὧν ἡγεῖτο Νικάνωρ ὁ Παρμενίωνος· ἐπί δέ τούτοις ἡ Περδίκκου τοῦ Ὀρόντου φάλαγξ· ἐπί δέ ἡ Κοίνου τοῦ Πολεμοκράτους· ἐπί δέ ἡ Κρατέρου τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐπί δέ ἡ Ἀμύντου τοῦ Ἀνδρομένους· ἐπί δέ, ὧν Φίλιππος ὁ Ἀμύντου ἦρχε. Τοῦ δέ εὐωνύμου πρῶτοι μέν οἱ Θετταλοί ἱππεῖς ἐτάχθησαν, ὧν ἡγεῖτο Κάλας ὁ Ἁρπάλου· ἐπί δέ τούτοις οἱ ξύμμαχοι ἱππεῖς, ὧν ἦρχε Φίλιππος ὁ Μενελάου· ἐπί δέ τούτοις οἱ Θρᾶκες, ὧν ἦρχεν Ἀγάθων· ἐχόμενοι δέ τούτων πεζοί ἥ τε Κρατέρου φάλαγξ καί ἡ Μελεάγρου καί ἡ Φιλίππου ἔστε ἐπί τό μέσον τῆς ξυμπάσης τάξεως.

Περσῶν δέ ἱππεῖς μέν ἦσαν ἐς δισμυρίους, ξένοι δέ πεζοί μισθοφόροι ὀλίγον ἀποδέοντες δισμυρίων· ἐτάχθησαν δέ τήν μέν ἵππον παρατείναντες τῷ ποταμῷ κατά τήν ὄχθην ἐπί φάλαγγα μακράν, τούς δέ πεζούς κατόπιν τῶν ἱππέων· καί γάρ ὑπερδέξια ἦν τά ὑπέρ τήν ὄχθην χωρία. Ἡ δέ Ἀλέξανδρον αὐτόν καθεώρων – δῆλος γάρ ἦν τῶν τε ὅπλων τῇ λαμπρότητι καί τῶν ἀμφ' αὐτόν τῇ ξύν ἐκπλήξει θεραπείαν, – κατά τό εὐώνυμον σφῶν ἐπέχοντα, ταύτη πυκνάς ἐπέταξαν τῇ ὄχθη τάς ἴλας τῶν ἱππέων.

Χρόνον μέν δή ἀμφότερα τά στρατεύματα, ἐπ' ἄκρου τοῦ ποταμοῦ ἐφεστῶτες, ὑπό τοῦ τό μέλλον ὀκνεῖν ἡσυχίαν ἦγον, καί σιγή ἦν πολλή ἀφ' ἑκατέρων. Οἱ γάρ Πέρσαι προσέμενον τούς Μακεδόνας, ὁπότε ἐσβήσονται ἐς τόν Πόρον, ὡς ἐπικεισόμενοι ἐκβαίνουσιν· Ἀλέξανδρος δέ, ἀναπηδήσας ἐπί τόν ἵππον καί τοῖς ἀμφ' αὐτόν ἐγκελευσάμενος ἕπεσθαί τε καί ἄνδρας ἀγαθούς γίγνεσθαι, τούς μέν προδρόμους ἱππέας ἐσήμηνε καί τούς Παίονας προεμβαλεῖν ἐς τόν ποταμόν ἔχοντα Ἀμύντα τόν Ἀρραβαίου καί πρό τούτων τήν Σωκράτους ἴλην Πτολεμαῖον τόν Φιλίππου ἄγοντα, ἥ δέ καί ἐτύγχανε τήν ἡγεμονίαν τοῦ ἱππικοῦ παντός ἔχουσα ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ· αὐτός δέ ἄγων τό δεξιόν κέρας, ὑπό σαλπίγγων τε καί τῶν Ἐνυαλίῳ Ἄρη ἀλλαλάζοντας, ἐμβαίνει ἐς τόν πόρον, λοξήν ἀεί παρατείνων τήν τάξιν, ᾗ παρεῖλκε τό ρεῦμα, ἵνα δή μή ἐκβαίνοντι αὐτῷ οἱ Πέρσαι κατά κέρας προσπίπτοιεν, ἀλλά καί αὐτός, ὡς ἀνοστόν, τῇ φάλαγγι προσμείξῃ αὐτοῖς.

Οἱ δέ Πέρσαι, ᾗ πρῶτοι οἱ ἀμφί Ἀμύνταν καί Σωκράτην προσέσχον τῇ ὄχθῃ ταύτῃ καί αὐτοί ἄνωθεν ἔβαλλον, οἱ μέν αὐτῶν ἀπό τῆς ὄχθης ἐξ ὑπερδεξίου ἐς τόν ποταμόν ἐσακοντίζοντες, οἱ δέ κατά τά χθαμαλώτερα αὐτῆς ἔστε ἐπί τό ὕδωρ καταβαίνοντες. Καί ἦν τῶν τε ἱππέων ὠθισμός, τῶν μέν ἐκβαίνειν ἐκ τοῦ ποταμοῦ, τῶν δ' εἴργειν τήν ἔκβασιν καί παλτῶν ἀπό μέν τῶν Περσῶν πολλή ἄφεσις, οἱ Μακεδόνες δέ ξύν τοῖς δόρασιν ἐμάχοντο. Ἀλλά τῷ τε πλήθει πολύ ἐλαττούμενοι οἱ Μακεδόνες ἐκακοπάθουν ἐν τῇ πρώτῃ προσβολῇ, καί αὐτά ἐξ οὐ βεβαίου τε καί ἅμα κάτωθεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀμυνόμενοι, οἱ δέ Πέρσαι ἐξ ὑπερδεξίου τῆς ὄχθης· ἄλλως τε καί τό κράτιστον τῆς Περσικῆς ἵππου ταύτῃ ἐπετέκτατο, οἵ τε Μέμνονος παῖδες καί αὐτός ὁ Μέμνων μετά τούτων ἐκινδύνευε. Καί οἱ μέν πρῶτοι τῶν Μακεδόνων ξυμμείξαντες τοῖς Πέρσαις, κατεκόπησαν πρός αὐτῶν, ἄνδρες ἀγαθοί γενόμενοι, ὅσοι γε μή πρός Ἀλέξανδρον πελάζοντα ἀπέκλιναν αὐτῶν. Ἀλέξανδρος γάρ ἤδη πλησίον ἦν, ἅμα οἱ ἄγων τό κέρας τό δεξιόν, καί ἐμβάλλει ἐς τούς Πέρσας πρῶτος, ἵνα τό πᾶν στῖφος τῆς ἵππου καί αὐτοί οἱ ἡγεμόνες των Περσῶν τεταγμένοι ἦσαν· καί περί αὐτόν ξυνειστήκει μάχη καρτερά· καί ἐν τούτῳ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις τῶν τάξεων τοῖς Μακεδόσι διέβαινον οὐ χαλεπῶς ἤδη. Καί ἦν μέν ἀπό τῶν ἵππων ἡ μάχη. Ξυνεχόμενοι γάρ ἵπποι τε ἵπποις καί ἄνδρες ἀνδράσιν ἠγωνίζοντο, οἱ μέν ἐξῶσαι εἰς ἅπαν ἀπό τῆς ὄχθης καί ἐς τό πεδίον βιάσασθαι τούς Πέρσας, οἱ Μακεδόνες, οἱ δέ εἶρξαί τε αὐτῶν τήν ἔκβασιν, οἱ Πέρσαι, καί ἐς τόν ποταμόν αὖθις ἀπώσασθαι. Καί ἐκ τούτου ἐπλεονέκτουν ἤδη οἱ ξύν Ἀλεξάνδρῳ τῇ τε ἄλλῃ ρώμῃ καί ἐμπειρίᾳ καί ὅτι ξυστοῖς κρανείνοις πρός παλτά ἐμάχοντο.

Ἔνθα δή καί Ἀλεξάνδρῳ ξυντρίβεται τό δόρυ ἐν τῇ μάχῃ· ὁ δέ Ἄρετιν ᾔτει δόρυ ἕτερον, ἀναβολέα τῶν βασιλικῶν τῷ δέ καί αὐτῷ πονουμένῳ ξυντετριμένον τό δόρυ ἦν, ὁ δέ τῷ ἡμίσει κεκλασμένου τοῦ δόρατος οὐκ ἀφανῶς ἐμάχετο, καί τοῦτο δείξας Ἀλεξάνδῳ ἄλλον αἰτεῖν ἐκέλευε· Δημάρατος δέ , ἀνήρ Κορίνθιος, τῶν ἀμφ' αὐτόν ἑταίρων, δίδωσιν αὐτῷ τό αὐτοῦ δόρυ. Καί ὅς, ἀναλαβών καί ἰδών Μιθριδάτην, τόν Δαρείου γαμβρόν, πολύ πρό τῶν ἄλλων προϊππεύοντα, καί ἐπάγοντα ἅμα οἱ ὥσπερ ἔμβολον τῶν ἱππέων, ἐξελαύνει καί αὐτός πρό τῶν ἄλλων, καί παίσας ἐς τό πρόσωπον τῷ δό-

ρατι καταβάλλει τόν Μιθριδάτην. Ἐν δέ τούτῳ Ροισάκης μέν ἐπελαύνει τῷ Ἀλεξάνδρῳ καί παίει Ἀλεξάνδρου τήν κεφαλήν τῇ κοπίδι καί τοῦ μέν κράνους τί ἀπέθραυσε, τήν πληγήν δέ ἔσχε τό κράνος. Καί κατά βάλλει καί τοῦτον Ἀλέξανδρος παίσας τῷ ξυστῷ διά τοῦ θώρακος ἐς τό στέρνον. Σπιθριδάτης δέ ἀνετέτατο μέν ἤδη ἐπ᾽ Ἀλέξανδρου ὄπισθεν τήν κοπίδα, ὑποφθάσας δέ αὐτόν Κλεῖτος ὁ Δρωπίδου παίει κατά τοῦ ὤμου, καί ἀποκόπτει τόν ὦμον τοῦ Σπιθριδάτου ξύν τῇ κοπίδι καί ἐν τούτῳ ἐπεμβαίνοντες ἀεί τῶν ἱππέων ὅσοις προχώρει, κατά τόν ποταμόν, προσεγίγνοντο τοῖς ἀμφ᾽ Ἀλέξανδρον.

Καί οἱ Πέρσαι, παιόμενοί τε πανταχόθεν ἤδη εἰς τά πρόσωπα αὐτοί τε καί οἱ ἵπποι τοῖς ξυστοῖς, καί πρός τῶν ἱππέων ἐξωθούμενοι, πολλά δέ καί πρός τῶν ψιλῶν ἀναμεμειγμένων τοῖς ἱππεῦσι βλαπτόμενοι, ἐγκλίνουσι ταύτῃ πρῶτον, ᾗ Ἀλέξανδρος προεκινδύνευεν. Ὡς δέ τό μέσον ἐνεδεδώκει αὐτοῖς, παρερρήγνυτο δή και τά ἐφ᾽ ἑκάτερα τῆς ἵππου, καί ἦν δή φυγή καρτερά. Τῶν μέν δή ἱππέων τῶν Περσῶν ἀπέθανον ἐς χιλίους. Οὐ γάρ πολλή ἡ δίωξις ἐγένετο, ὅτι ἐξετράπη Ἀλέξανδρος ἐπί τούς ξένους τούς μισθοφόρους ὧν τό στῖφος, ᾗ τό πρῶτον ἐτάχθη, ἐκπλήξει μᾶλλον τι τοῦ παραλόγου ἤ λογισμῷ βεβαίῳ ἔμενε καί τούτοις τήν τε φάλαγγα ἐπαγαγών, καί τούς ἱππέας πάντα προσπεσεῖν κελεύσας, ἐν μέσῳ δι᾽ ὀλίγου κατακόπτει αὐτούς, ὥστε διέφυγεν μέν οὐδείς, ὅτι μή διέλαθέ τις ἐν τοῖς νεκροῖς, ἐζωγρήθησαν δέ ἀμφί τούς δισχιλίους. Ἔπεσον δέ καί ἡγεμόνες τῶν Περσῶν, Νιφάτης τε καί Πετήνης, καί Σπιθριδάτης ὁ Λυδίας σατράπης, καί ὁ τῶν Καππαδοκῶν ὕπαρχος Μιθροβουζάνης, καί Μιθριδάτης ὁ Δαρείου γαμβρός, καί Ἀρβουπάλης, ὁ Δαρείου τοῦ Ἀρταξέρξου παῖς, καί Φαρνάκης, ὁ ἀδελφός οὗτος τῆς Δαρείου γυναικός καί ὁ τῶν ξένων ἡγεμών Ὠμάρης. Ἀρσίτης δέ ἐκ μέν τῆς μάχης φεύγει ἐς Φρυγίαν, ἐκεῖ δέ ἀποθνήσκει αὐτός πρός αὐτοῦ, ὡς λόγος, ὅτι αἴτιος ἐδόκει Πέρσαις γενέσθαι τοῦ ἐν τῷ τότε πταίσματος.

Μακεδόνων δέ τῶν μέν ἑταίρων ἀμφί τούς εἴκοσιν καί πέντε ἐν τῇ πρώτῃ προσβολῇ ἀπέθανον καί τούτων χαλκαί εἰκόνες ἐν Δίῳ ἑστᾶσιν, Ἀλεξάνδρου Κελεύσαντος Λύσιππον ποιῆσαι, ὅσπερ καί Ἀλέξανδρον μόνος προκριθείς ἐποίει τῶν δέ ἄλλων ἱππέων ὑπέρ τούς ἑξήκοντα, πεζοί δέ ἐς τούς τριάκοντα. Καί τούτους τῇ ὑστεραίᾳ ἔθαψεν Ἀλέξανδρος ξύν τοῖς ὅπλοις τε καί ἄλλῳ κόσμῳ γονεῦσι δέ αὐτῶν και παισί τῶν τε κατά τήν χώραν ἀτέλειαν ἔδωκε, καί ὅσαι ἄλλαι ἤ τῷ σώματι λειτουγίαι ἤ κατά τάς κτήσεις ἑκάστων εἰσφοραί. Καί τῶν τετρωμένων δέ πολλήν πρόνοιαν ἔσχεν, ἐπελθών τε αὐτός ἑκάστους καί τά τραύματα ἰδών, καί ὅπως τίς ἐτρώθη ἐρόμενος, καί ὅτι πράττων εἰπεῖν τε καί ἀλαζονείσασθαι οἱ παρασχών. Ὁ δέ καί τῶν Περσῶν τούς ἡγεμόνας ἔθαψεν ἔθαψε δέ καί τούς μισθοφόρους Ἕλληνας, οἱ ξύν τοῖς πολεμίοις στρατεύοντες ἀπέθανον ὅσους δέ αὐτῶν αἰχμαλώτους ἔλαβε, τούτους δέ δήσας ἐν πέδαις εἰς Μακεδονίαν ἀπέπεμψεν ἐργάζεσθαι, ὅτι παρά τῇ κοινῇ δόξαντα τοῖς Ἕλλησιν, Ἕλληνες ὄντες, ἐναντία τῇ Ἑλλάδι ὑπέρ τῶν βαρβάρων ἐμάχοντο. Ἀποπέμπει δέ καί εἰς Ἀθήνας τριακοσίως πανοπλίας Περσικάς ἀνάθημα εἶναι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν πόλει καί ἐπίγραμμα ἐπιγραφῆναι ἐκέλευσε τόδε Ἀλέξανδρος Φιλίππου καί οἱ **Ἕλληνες πλήν Λακεδαιμονίων ἀπό τῶν βαρβάρων τῶν τήν Ἀσίαν κατοικούντων.**

Γνωστικοί

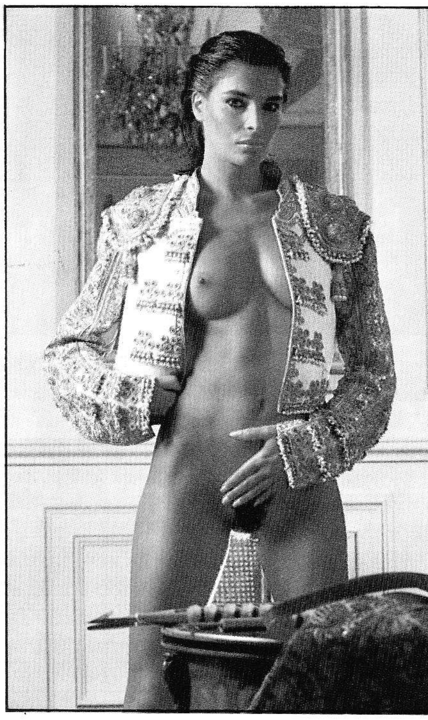
Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος, εἰς τόν ὁποῖον χρωστῶμεν τήν μόνην ἄμεσον μαρτυρίαν τήν ὁποίαν κατέχωμεν διά μιά Γνωστική κοινότητα, εἰς τό βιβλίον του «Ἀρτοθήκη» ἤ Κιβώτιον Φαρμάκων ἐναντίον τῶν Αἱρέσεων», μᾶς παρουσιάζει ἕνα κατάλογον τῶν αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον κατά τάς ἡμέρας του, τόν 4ον δηλαδή αἰώνα. Καί ὑπῆρχον ἑξήκοντα. Αὐτός ὁ κατάλογος βεβαίως δέν εἶναι οὔτε καθωριστικός, οὔτε περιοριστικός, ἀλλά βεβαίως δέν μᾶς ἐνδιαφέρει τόσον νά μάθωμεν μετ' ἀκριβείας πόσαι γνωστικαί ὁμάδες εἶχον ἐξαπλωθῆ εἰς ὅλην τήν Ἐγγύς Ἀνατολή ἀπό τόν 3ον αἰῶνα καί ἐντεῦθεν.

Ἀσχέτως τοῦ πλήθους καί τῆς πολλάκις συγκεχυμένης μυθολογίας των εἶχον ἕν κοινόν χαρακτηριστικόν, προέτεινον διά νά ἐξηγήσουν τήν γένεσιν καί τήν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἕν πανομοιότυπον κατευθυντήριον σχῆμα, εἰς τό ὁποῖον συναντῶμε τά ἴδια ἀρχέτυπα, τήν ἰδίαν ἀρχέγονον τραγωδίαν, τό ἴδιον σχίσμα τοῦ σύμπαντος εἰς ἕνα κατώτερον κόσμον ἐρέβους καί εἰς ἕνα ἀνώτερον κόσμον φωτός. Τό μόνον, τό ὁποῖον ἀλλάζει ἐκ τῆς μιᾶς κοσμολογίας εἰς τήν ἄλλην εἶναι αἱ διαδικασίαι, αἱ ὁποῖαι ὡδήγησαν εἰς αὐτόν τόν ἀλλοτριωτικόν χωρισμόν, καθώς καί τά οὐράνια πρόσωπα – Αἰώνες, Ἄρχοντες, Μήτηρ, Πατήρ, Σοφία, Βαρβηλώ – τά ὁποῖα ἔλαβον μέρος εἰς αὐτάς.

Νά ἀπαριθμήσωμεν αὐτάς τάσδιαφοράς μέ ὅλας τάς λεπτομερείας, μέ τήν μέθοδον τοῦ φυσιοδίφους, καί νά ἐξηγήσωμεν τάς ἐπαναστατικάς ψυχάς τῶν Γνωστικῶν εἶναι ἐκτός τοῦ σκοποῦ τοῦ παρόντος κειμένου. Εἶναι πλέον χρήσιμον νά προσπαθήσωμεν νά ἀνακαλύψωμεν τά ἀρχετυπικά ὁράματα, ἅτινα ἐθεμελιώνοντο διά μέσου τῶν τελετουργικῶν τυπικῶν, καί τά ὁποῖα διεφοροποίουν τούς Γνωστικούς ἐκ τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν συστημάτων διά μέσω κοινῶν σημείων.

Τό κοινόν σημεῖον εἶναι ἡ ριζοσπαστική ἄρνησις τοῦ κόσμου, αὐτή αὕτη ἡ ὑπαρξιακή ἀγωνία πρός τήν μοίρα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ταχύτης τῆς δημιουργίας μιᾶς ψυ-

Εἶμαι ἡ φωνή τῆς ἐγρήγορσης μέσα εἰς τήν αἰώνιον νύκτα

χῆς καί τό γνωστικό συναίσθημα «*τά πάντα ἐδόθησαν εἰς τόν ἄνθρωπον ἐκ τῆς γεννήσεώς του, ὁ ἴδιος ὅμως οὐδέν ἀπέκτησε*». Τά τελετουργικά, ἡ πρακτική των, αἱ μυήσεις, δέν ἦσαν παίγνια, τά ὁποῖα ἐγίνοντο ἀτιμωρητί διά σχόλην ἤ διά δικαιολόγησιν θεωριῶν. Ἦσαν μία αὐθεντική ἄσκησις μία εἰδική καί ζωτική τεχνική, ἥτις εἶχεν ὡς σκοπόν της νά ὑπερνικήσει τάς παγίδας τοῦ μηδενός καί νά παραβιάση τάς πύλας τῆς ἀθανασίας.

Μεταξύ τῶν διαφόρων ξεχωρίζουν τρεῖς διά τά κοινά των στοιχεῖα. Οἱ Ὀρίτες, οἱ Σηθιανοί καί οἱ Περατικοί. Ἄνευ ἀμφιβολίας, οἱ εἰδικοί τῆς γνώσεως θά ἀμφισβητήσουν τήν συσχέτησίν των: Ἡμεῖς ὅμως τάς συσχετίζομεν διότι προτείνουν καί αἱ τρεῖς ἕν σχεδόν ταυτόσημον σύμβολον τῶν ἀλλοτριωτικῶν μηχανισμῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τόν «ὄφι». Οἱ Ὀφίται ἄλλωστε ἔλαβον τό ὄνομά των ἐκ τῆς Ἐλ-

ληνκῆς λέξεως ὄφις. Δι' αὐτούς, ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου ἄρχεται καί τελευτᾶ διά τοῦ ὄφεως.

Εἰς τήν πλέον ὁλοκληρωμένη μορφήν του, ἡ εἰκών τοῦ ὄφεως, ὅστις δάκνει τήν οὐράν του, συμβολίζει τό γίγνεσθαι τοῦ σύμπαντος, τόν συνεχόμενον κύκλον ὅστις μεταβαίνει ἐκ τοῦ ἑνός, εἰς τό Πᾶν καί ἐπιστρέφει εἰς τό Ἕν. Ὁ κανών αὐτός θά ἦτο δυνατόν νά χαρακτηρισθῇ ὡς ἀπολύτως αὐθαίρετος καί ἀφηρημένος ἀλλά εἰς τήν πραγματικότητα ἐκφράζει τήν γνῶσιν ὅτι οἱ μαίανδροι καί τά κουλουριάσματα τοῦ ὄφεως ἀπεικονίζουν τόν σύμφυτον νόμον τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου εἶναι εἴδωλον καί σύμβολον ταυτοχρόνως. Ἕκαστος ὄφις, ὅστις δάκνει τήν οὐρά του γίγνεται κύκλος, ὁ κύκλος τόν ὁποῖον οἱ Γνωστικοί ἐπανευρίσκουν εἰς ὅλα τά ἐπίπεδα. Εἰς τό κοσμικόν λαμβάνει τό ὄνομα Λεβιάθαν καί ζώνει ἐντός τῶν δακτυλιών του τό σύνολον ἐκ τῆς Γῆς εἰς τόν Κρόνον, δημιουργῶν τόν δακτύλιον ὅστις διαχωρίζει τόν τομέα τῆς σκιᾶς ἐκ τοῦ τομέως τοῦ φωτός. Εἰς τόν γήϊνον ἐπίπεδον εἶναι ὁ Ὠκεανός, ὅστις περιβάλλει ὡς γιγάντιος ποταμός τόν πλανήτη μέ τούς δακτυλίους του – Γνωρίζομεν ἐξάλλου τάς σχέσεις μεταξύ ὕδατος, ποταμοῦ, καί ὄφεως ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφικῆς μυθολογικῆς παραδόσεως –. Εἰς τό ἀνθρώπινον τελικῶς ἐπίπεδον αἱ σπεῖραι του σχηματίζουν τά ἔντερα, χῶρον μετατροπῆς τῶν τροφῶν καί συντηρήσεως τῆς ζωῆς.

Ὁ ὄφις λοιπόν ἑδρεύει εἰς ὅλους τούς χώρους τῆς δημιουργίας, εἰς τό ἀνθρώπινον σῶμα, εἰς τά πέρατα τῆς γῆς καί εἰς τά σύνορα τοῦ οὐρανοῦ. Περιβάλλει, διαχωρίζει, προστατεύει καί λαμβάνει μέρος εἰς ὅλας τάς λειτουργίας τῆς ζωῆς. Εὑρίσκονται λοιπόν οἱ ὄφεις εἰς τάς πηγάς τῆς νεότητος, τῆς γνώσεως καί εἰς τάς ρίζας τῶν δένδρων τῆς Ζωῆς ὡς ἄλλος Δράκος

τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως. Ἔχει τὴν ἱκανότητα διά τῶν διαδοχικῶν μεταμορφώσεών του νά ὑπερβαίνη τόν θάνατον καί κατέχων τήν ἀρχέγονον γνῶσιν τῆς ἀληθοῦν φύσεως τοῦ σύμπαντος λαμβάνει είς τούς ὀφθαλμούς τῶν γνωστικῶν τήν μορφήν τοῦ πρώτου Μύστου τοῦ ἀνθρώπου ὡς καί τοῦ πρώτου Ἐπαναστάτου τῆς ἱστορίας. Εἶναι ὁ ὄφις ὅστις ὀρθώθη είς τόν Παράδεισον ἐναντίον τῆς ἀπολυταρχικῆς τάξεως τοῦ πλαστοῦ καί ψεύτικοῦ Θεοῦ τῶν ἑβραίων, τοῦ Ἰεχωβᾶ, ὁ ὄφις παρέδωσε εἰς τόν ἄνθρωπον τά μυστικά καί μυστήρια τῆς γεννήσεως καί τοῦ πεπρωμένου του.

Εἰς τήν γνωστικήν κοσμολογίαν ὁ συλλογισμός αὐτός δέν σταματᾶ ἐδῶ. Αἱ αἱρέσεις, τάς ὁποίας ἀναφέραμε ἀνωτέρω, φαντάζονται ὅτι ὁ ὄφις «ἀπηλευθέρωσε τόν Ἀδάμ καί τήν Εὔα μέ ἕνα περίεργον τρόπον «Σαγηνεύων» τήν Εὔα, διακορεύοντάς την. Οἱ Σηθιανοί ἰσχυρίζονται ὅτι μέ διάφορον μέθοδον μεταλλαγῆς του εἶχε «σαγηνεύσει» καί τόν Ἀδάμ. «Ξεπαρθένεψε» τούς δύο προγόνους τῆς ἀνθωπότητος προσφέρων εἰς αὐτούς τήν διπλῆ ἀποκάλυψιν τῆς ἡδονῆς καί τῆς γνώσεως. Ἡ πρᾶξις αὐτή ἐλάμβανε διά τούς γνωστικούς τό νόημα ἑνός παραδειγματισμοῦ καί δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὡρισμένοι γνωστικοί κατέφευγον εἰς τήν σοδομίαν, ἐν εἴδη συμπαθητικῆς μαγείας, ὡς μίαν ἐπανάληψιν τῆς πρώτης πράξεως, ἀνοίγοντες τάς «ὁδούς» τῆς γνώσεως καί τούς τυφλούς ὀφθαλμούς τῆς σαρκός. Καθως ἀντιλαμβανόμεθα, ἡ γνωστική ἑρμηνεία τῆς Γενέσεως καί τά συμπεράσματα εἰς τά ὁποία τούς ὡδήγει, προκάλει φρίκην εἰς τούς Ἰουδαιο Χριστιανούς. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὡς ἐξερεύνησιν, κατανάλωσιν, ἀνάλωσιν ὅλων τῶν μορφῶν τοῦ Ἔρωτος ἡ ἀρσενοκοιτία δέν ἦτο παρά μία ἐρωτική τεχνική ἐντός ὅλων τῶν ἄλλων, ἁπλή συνουσία, λεσβιασμός καί πεολυχία, διά νά ἐφαρμόσουν πιστῶς τήν εἰκόνα τοῦ ὄφεως, ὅστις δάκνει τήν οὐράν του. Ὁ ὅρος «διαστροφή» τόν ὁποῖον χρησιμοποιοῦν οἱ σεξολόγοι διά νά περιγράψουν καί ὅλας τάς μή πεπατημένας ἑτεροφυλικάς σχέσεις ὡς ἡ πεολυχία, ἡ αἰδιολυχία,

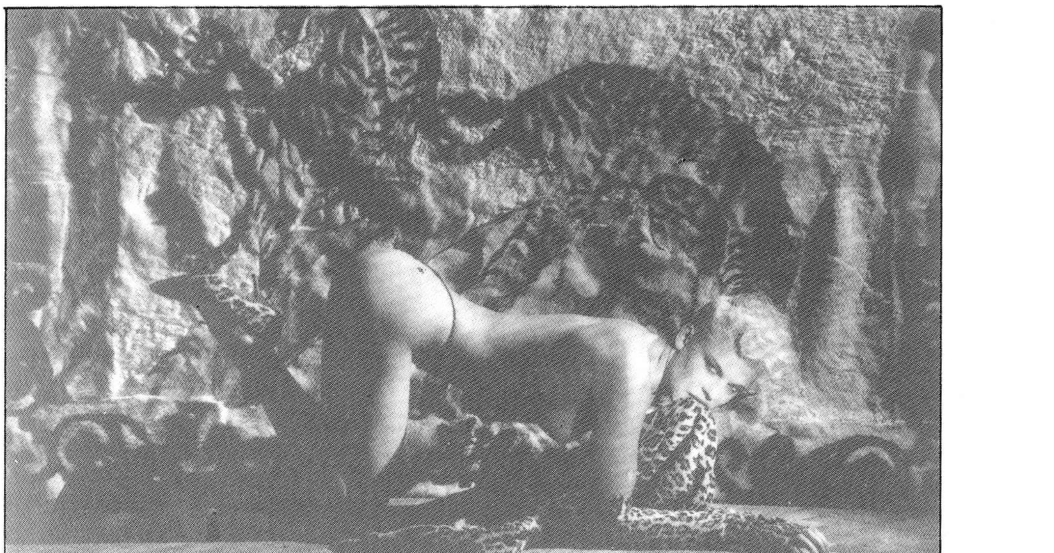

ὁ σοδομισμός, θά εἶχε ἐνθουσιάσει τούς γνωστικούς. Μήπως δέν εἶχον τάξει ὡς σκοπόν των νά ἀναστρέψουν ὁλοκληρωτικῶς τάς θρησκευτικάς ἀξίας τοῦ Ἰεχωβᾶ καί τάς σχέσεις μεταξύ ἀνθρώπου κόσμου;

Οἱ Περατικοί εἶχον λάβει τό ὄνομά των ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως «πέρα», ἥτις σημαίνει διάβασιν, ὑπερπήδησιν. Εἰς τά κείμενά των διαβάζουμε: *«Εἴμεθα οἱ μόνοι γνωρίζοντες τούς νόμους τῆς γνώσεως καί τήν ὁδόν εἰσόδου τοῦ ἀνθώπου εἰς αὐτόν τόν κόσμον, ἑπομένως εἴμεθα οἱ μόνοι δυνάμενοι νά βαδίσουν αὐτήν ὑπερπηδῶντες τήν διαφθορά τῆς ὕλης. Τήν διάβασιν οἱ Περατικοί τήν ἐπετύγχανον μέ τάς ἰδίας ἐρωτικάς τεχνικάς, ἀναπαριστῶντες τήν πρώτην πρᾶξιν τοῦ Ὄφεως. Ὡς ὁ μαγνήτης ὅστις ἕλκει τόν σίδηρον, ὡς τό ἤλεκρον τό ὁποιον ἑλκύει τόν πάπυρον, ὁ Ὄφις ἑλκύει ἐκ τοῦ κόσμου μόνον τό τέλειον γένος, τό ὁποῖον ἐπλάσθη κατ' ὁμοίωσιν τοῦ Πατρός, ἐκ τῆς ἰδίας μέ Αὐτόν οὐσίας»*.

Ὅσον διά τούς Σηθιανούς, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον τό ὄνομά των ἐκ τοῦ τρίτου υἱοῦ Ἀδάμ, τοῦ Σήθ, ὅστις ἐγεννήθη μετά τόν θάνατον τοῦ Ἄβελ – κατά τάς ἑρμητικάς παραδόσεις οὐχί ἐκ τῆς Εὔας ἀλλά ἐκ τῆς Λίλιθ – εἶχον καταλήξει καί αὐτοί εἰς μίαν κοσμολογίαν λίαν συγγενική μετά τῆς τῶν Ὀφιτῶν καί τῶν Περατικῶν. Ἔδιδον ὅμως μεγαλυτέραν ἔμφασιν εἰς τό σεξουαλικόν στοιχεῖον. Ἐντός τῶν κειμένων των ἡ ἱστορία τοῦ σύμπαντος λαμβάνει τήν μορφήν ἑνός πραγματικοῦ ἐρωτικοῦ μυθιστορήματος, μιᾶς κοσμικῆς πορνείας μεταξύ τῶν ἀρχεγόνων δυνάμεων καί τῶν Αἰώνων τοῦ σύμπαντος.

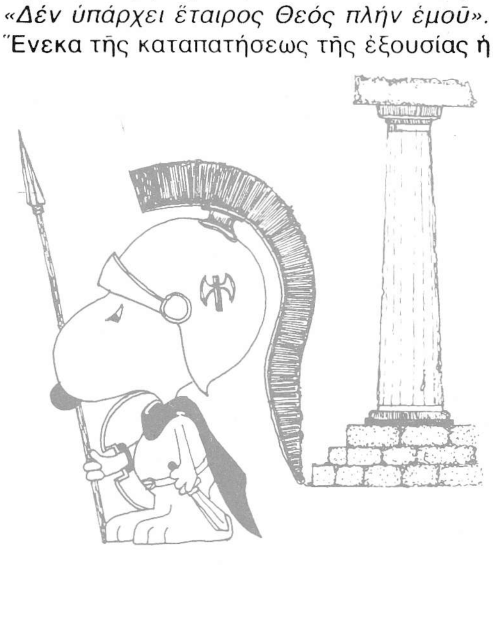
Ἀναλύοντες εἰς βάθος τόν ἐρωτικόν συμβολισμόν τῶν Σηθιανῶν θά ἠδυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ἠὐνόουν ἰδιαιτέρως τό γυναικεῖον φύλον – κυρίως λόγω τῆς σπουδαιότητος ἥν ἀπέδιδον εἰς τόν ὀφθαλμόν, ἀνταύγεια τοῦ θείου πνεύματος, χῶρο συνουσίας τοῦ σκότους καί τοῦ φωτός, μήτρα ἐντός τῆς ὁποίας ἐναποτίθεται ὡς σπέρμα ἐκ τῶν ἄνω, τό φωτεινόν ἐπίχρισμα τοῦ ἀληθοῦν Θεοῦ – ἀντιθέτως τῶν Ὀφιτῶν καί τῶν Περατικῶν, οἵτινες ηὐνόουν τό ἀρσενικόν φῦλον. Τήν ὑπεροχήν ἥν παρηχώρουν εἰς τό γυναικεῖον φῦλον, τήν ἐπανευρίσκομεν εἰς τήν κοσμικήν εἰκόνα, ἥν εἶχον σχηματίσει, συμφώνως τῇ ὁποία ἀντελαμβάνοντο ὁλόκληρο τό σύμπαν ὡς μίαν μήτρα ἥτις ἔφερεν ἐντός της, ὑπό μορφήν ἀποτυπωμάτων, τάς δυνατότητας ὅλων τῶν πλασμάτων, μετά τοῦ ἰδίου τρόπου, ὅπως δύναταί τις νά τάς ἀντιληφθεῖ εἰς τήν ρυτίδαν, αι ὁποῖαι

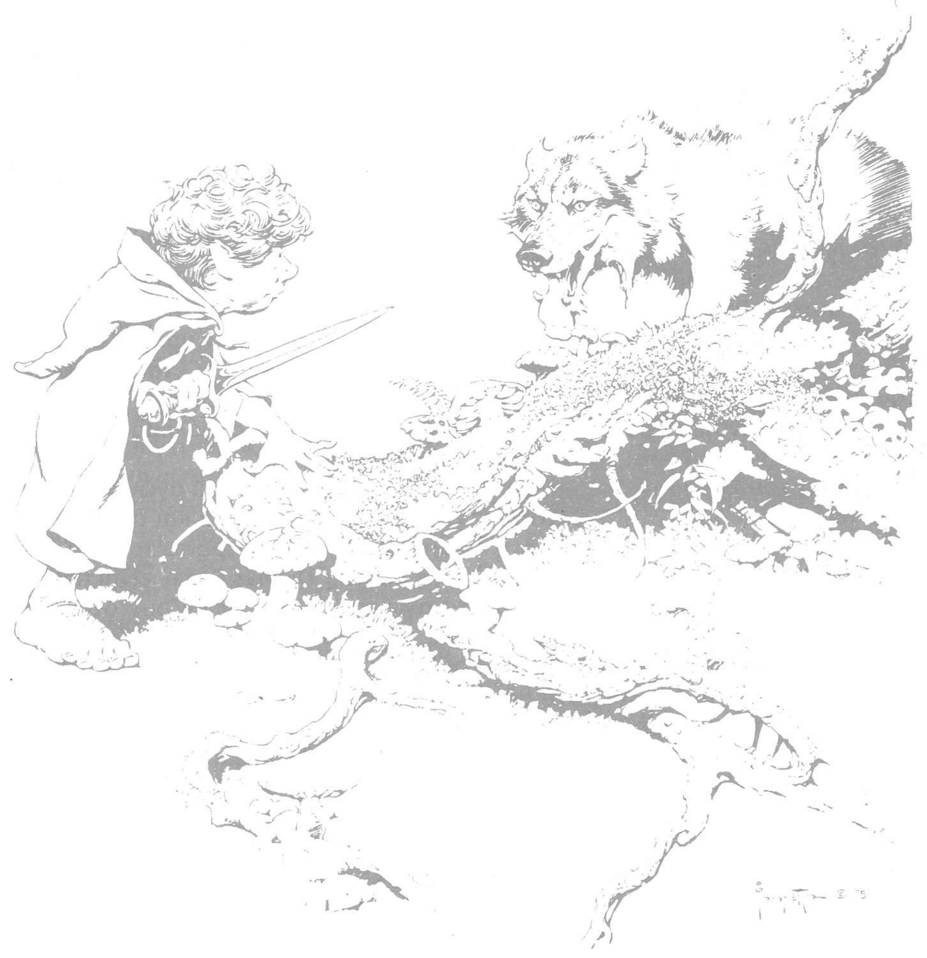

χαράσσουν είς τήν κοιλία μιάς γυναικός τά άποτυπώματα τής μελούσης ζωής. Αύτή τήν είκόνα τής μητρός κοιλίας τήν έπανεύρισκον είς τόν ούρανόν καί τήν γή, είς τήν θολωτήν μορφήν τού πρώτου, είς τήν σφαιρικότητα τής δευτέρας. Όρώντες τήν κοιλία μιάς έγκύου ήτο ώς νά έβλεπον μία μικρογραφία τού σύμπαντος. Οί άποκαλυπτικαί άναλογίαι, τάς όποίας άναπαρήγαγε ή γέννα τής γυναικός καί αί προσπάθειεα διά τήν έξοδον τού τέκνου είς τόν κόσμον, ήσαν αί συστολαί καί ή μαιευτική διαδικασία έκ τής όποίας διήλθε τό σύμπαν διά νά φθάση είς τήν ύπαρξιν. (Μικρόκοσμος - Μακρόκοσμος) είναι ή είκών τών ύδάτων τής θαλάσσης ήτις πλήττεται ύπό τού άνέμου. Διότι έξ ένός κύματος έγεννήθη ό Άνθρωπος, έκ τού κύματος τό όποίον ύψώθη ύπό τήν γονιμοποιητικήν ώθησιν τού άνέμου, τής Θείας Πνοής, έως τού Ούρανού, έδέχθη τό σπέρμα τού Πνεύματος καί έπεσε μεστό καί βαρύ έκ τών πεπρωμένων είς τάς θαλάσσας αύτού τού κόσμου (Άφροδίτη). Άφρός, άνεμος, στρόβιλος, κραυγαί τών μεστών έκ τού σπέρματος τού ούρανού κυμάτων, τοκετός θυελλώδης, όστις λαμβάνει χώραν έντός τών κυκλώνων τού Πνεύματος, τού Άνέμου όστις χάνεται καί διαλύεται έντός τού συμβόλου τού Όφεως. *«...διότι ό όρμητικός καί φοβερός Άνεμος άναπετά τούς στροβίλους του ίδιος μέ έναν πτερωτόν όφι. Καί έκ τού Άνέμου καί τού πτερωτού Όφεως έκκίνησεν ή δημιουργία. Φώς καί Πνεύμα έγιναν δεκτά έκ τής χαωτικής μήτρας τών ύδάτων καί ό Όφις, ό άνεμος τού έρέβους, ό Πρωτότοκος τών ύδάτων, είσήλθε έντός της καί ή μήτρα έγέννησεν τόν Άνθρωπον»*. Τοιουτοτρόπως είς τήν γή, είς τάς ρίζας τού δένδρου τής ζωής ή έντός τών ύδάτων, πλησίον τών κοιτών τού πρώτου κόσμου, παρά τάς όχθας, έπαναλαμβάνεται ή όφική συνουσία είς τήν όποίαν όφείλομεν τό γεγονός τής ύπάρξεώς μας.

Βεβαίως ύπάρχει καί ή αίρεσις (κατά τούς Ιουδαιοχριστιανούς) τών Βαρβηλωγνωστικών, οίτινες έλαβον τό όνομά των έκ τής Βαρβηλώς, θηλυκής δυνάμεως ήτις έζη είς τόν όγδοον ούρανόν, είς τόν ύψηλότερον κύκλον τής Όγδοάδος, έκ τού όποίου διέταζεν τούς Άρχοντας. Ή ίδία έγεννήθη έκ τού άγνώστου Πατρός, τού άληθινού Θεού. Έγέννησε ένα υίόν άπό τό όνομα Σαβαώθ όστις έβασίλευσεν είς τόν έβδομον ούρανόν. Καί έδώ έδημιουργήθη ή πρώτη άμαρτία (ύπό τήν έννοιαν τού σφάλματος καί ούχί ύπό τήν Ιουδαιοχριστιανική ήθικήν έννοιαν). Διότι άντί νά άναγνωρίση ό Σαβαώθ τήν αύθεντίαν τής Μητρός του καί νά ύποταχθή είς τόν άληθινόν Θεόν (Κυβέλη - Άττις) έξέλαβεν ώς άληθή Θεόν τόν έαυτόν του καί προσεποιήθη τόν Κυβερνήτην όλοκλήρου τής δημιουργίας. *«Είμαι»* είπεν *«Αίώνιος»*. *«Δέν ύπάρχει έταιρος Θεός πλήν έμού»*. Ένεκα τής καταπατήσεως τής έξουσίας ή

Βαρβηλώ άντελήφθη ότι τό μέλλον τού κόσμου έκινδύνευσε καί ότι όφειλε νά έπανορθώση τάς συνεπείας τῆς άπειθαρχίας (άμαρτίας). Διά ποίας μεθόδους; Σαγηνεύουσα όλους τούς Ἄρχοντας διά νά τούς έπανακτίση έκ τῆς έπιρροῆς τοῦ Σαβαώθ. Εἰς τό κείμενον λέγεται ότι «ένεφανήσθη είς αὐτούς έντυπωσιακῶς, τούς έθελξεν καί συνεκέντρωσεν τό είς διάφορα όντα διασκορπισθέν σπέρμα των διά νά άποκτήση έκ νέου τήν Δύναμί της. Αὐτή είναι ή πρώτη πρᾶξις διά τήν σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Διά νά άποκαταστήσωμεν τήν άρχέγονον ένότητα όφείλομεν νά έπαναποκτήσωμεν τήν δύναμιν τῆς Μητρός ἥτις έσκορπίσθη ώς σπέρμα έντός έκάστου πλάσματος. Δέν είναι λοιπόν δύσκολον νά φαντασθῶμεν τί άκριβῶς άποτελοῦσε ή τελετή τῶν γνωστικῶν ώς άναπαράστασιν τῆς συλλογῆς τοῦ σπέρματος, τήν όποίαν παρηκολούθησεν έντρομος ό Ἰουδαιοχριστιανός Ἐπιφάνιος.

Οἱ Γνωστικοί γενικῶς άπετέλουν ώς σύνολον μιάν έκ τῶν ένδον φιλοσοφικήν έπίθεσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν Ἑλληνιστικῶν καί Ρωμαϊκῶν χρόνων έναντίον τοῦ Ἑβραϊσμοῦ. Βεβαίως ό Ἑβραϊσμός άντεπετέθη καί ἥλωσεν πολλάς όμάδας Γνωστικῶν άλλά δέν ήδυνήθη νά φθάση τά κύρια τάγματα, αἱ κοσμολογίαι τῶν όποίων κατατυραννοῦν έτι καί σήμερον τό πνευματικό του τέκνον, τόν Χριστιανικόν Θεολογισμόν. Βεβαίως τό θέμα τῶν Γνωστικῶν δέν είναι δυνατόν νά άναλυθῆ είς έν άρθρον, δι' αὐτό καί θά έπανέλθωμεν είς τό μέλλον.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

του Tarmo Kunnas

Είναι ήδη αρκετά γνωστό ότι τα φασιστικά κινήματα χαρακτηρίζονται από μια κάποια λατρεία του πολέμου και από ένα κωινωνικό δαρβινισμό. Για τους φασίστες ο κόσμος μοιάζει με πεδίο μάχης όπου ο πιο ισχυρός έχει πάντα δίκαιο.

Μέσα σ' αυτό το ηθικό πλαίσιο ανακαθρεπτίζετι η ιδέα του Ηράκλειτου ότι ο πόλεμος είναι πατέρας των πάντων. Σ' αυτόν τον δίχως τέλος πόλεμο ταυτίζεται και η θέληση της δύναμης του Nietzsche.

Με τον τρόπο αυτό, γίνεται κατανοητή η διαβεβαίωση του Mussolini ότι οι φασίστες δεν πιστεύουν ούτε στη δυνατότητα, ούτε στην αναγκαιότητα ούτε στη διαρκή ειρήνη!

Αυτό το πνεύμα του Ηράκλειτου που κληρονομήθηκε από τον Nietzsche εκφράζεται ξεκάθαρα από τους φουτουριστές. Γι' αυτούς η ομορφιά βρίσκεται μόνο μέσα στον αγώνα γιατί ο πόλεμος είναι η μοναδική «υγιεινή» και κόσμου.[2] Γιά τον λόγο αυτό κάθε έργο τέχνης πρέπει να διαθέτει έναν επιθετικό χαρακτήρα.[3] Κατά τήν διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου ήθελαν – ύστερα από προτροπές του Marinetti – νά προπαρασκευάσουν τήν ιταλική ευαισθησία «για τη μεγάλη ώρα του μεγαλύτερου κινδύνου» όπως αποκαλούσαν τον Α. Παγκόσμιο πόλεμο, στον οποίο ήθελαν με κάθε τρόπο να επέμβουν.[4]

Σ' αυτό το λογοτεχνικό φασισμό δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε απλά ένα προβοκατόρικο σνομπισμό.

Το γεγονός ότι ο πόλεμος βρίσκεται στο επίκεντρο της σκέψης του Marinetti δεν προκαλεί καμμιά έκπληξη. Στό Αφρικανικό ποίημά του πλέκει ένα πραγματικό εγκώμιο στον πόλεμο και στον αγώνα.[5]

Ο συνοπτικός «νατουραλισμός» του Hitler κάνει χρήση των σκληρών νόμων της ύπαρξης και του strunggle for life.[6] Μέσα από ένα πνεύμα αντεκδίκησης συχνά παρουσιάζει τον μιλιταρισμό στην καθαρή του μορφή. Η ζωή είναι μια μάχη σκέπτεται όμοια ο José Antonio Primo de Rivera, θεωρητικός της Ισπανικής Φάλαγγας.[8]

Στους επηρεασμένους από τον Φασισμό συγγραφείς, αυτή η θεώρηση της ζωής όλο αγώνες, δεν οδηγεί πάντα στο μιλιταρισμό, αντίθετα η λατρεία της μάχης, της δύναμης και του ηρωισμού συνιστά γι' αυτούς, μια μόνιμη πρόκληση.

Ο Knut Hamsun, ο πιο απομακρυσμένος από τον πρωσσικό μιλιταρισμό θεωρούσε την ζωή σαν αγώνα, και έτσι τιτλοφορούσε μια σειρά από έργο του: Ή ζωή του άγώνα.[9] Γι' αυτόν ο πόλεμος είναι κάτι αναπόφευκτο.

Η ιδέα ότι η ζωή είναι αγώνας φανερώνεται το ίδιο ξεκάθαρα και στο έργο του Hanns Johst. Τα πορτραίτα του Leo Schlageter και του Thomas Paine, είναι πορτραίτα αγωνιστών που γνωρίζουν ότι στο τέλος, δίκιο θα έχει ο δυνατότερος. Παράλληλα ο αγώνας για την ζωή είναι κύριο θέμα του βιολογικού νατουραλισμού του Kolbeneyer.[10]

Όπως ακριβώς και οι προηγούμενοι, έτσι και ο Ernst Jünger θεωρεί ότι η ανθρωπότητα δεν θα μπορέσει ποτέ να ζήσει δίχως αγώνες[11]. Σύμφωνα μ' αυτόν, ο πόλεμος είναι φυσιολογική κατάσταση της ύπαρξης και η νίκη των καλύτερων στρατιωτών συνιστά το νόμο της ιστορίας.[12] Εδώ αναμφισβήτητα μπορεί να γίνει λόγος για φασισμό.

Η εξέλιξη της σκέψης του Benn κάτω

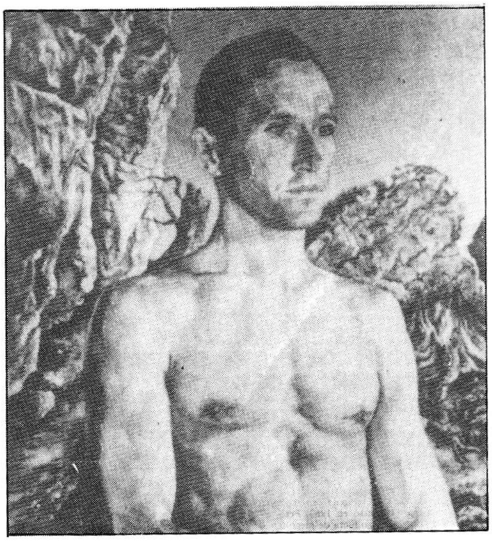

από το πρίσμα παρόμοιας σχέσης τόν οδηγεί στο καθαρό φασισμό. Χωρίς να είναι ένας ριζοσπάστης υποκινητής της βίας δίνει δείγματα συμπάθειας για τα βίαια ιδανικά των φουτουριστών χαιρετίζοντας τον Marinetti, γιά την διάρκεια της επίσκεψης του τελευταίου στην Γερμανία, στα 1934.[13]

Ό καινούργιος άνθρωπος, έτσι όπως τόν οραματίστηκε ό Έθνικοσοσιαλιστής Benn θα χρωστά τό μεγαλείο του στη γνώση του εχθρού.[14] Ο λογοτεχνικός φασισμός υποστηρίζει ότι η τάση, η αντιπαλότητα και η σύγκρουση καθιστούν τους ανθρώπους θεούς και δημιουργούς.

Οι γάλλοι συγγραφείς δεν ήσαν υποχρεωμένοι ν' αναζητήσουν στο εξωτερικό αυτούς τους απόστολους της βίας. Ο κύριος διαφωτιστής παρόμοιων ιδεών ήταν ο Georges Sorel με το Riffession sur la violence, ο δε Maurras θεωρούσε την βία σταθερό στοιχείο της ζωής.[15] Ο Alphonse de Châteaubriant προσδιορίζει τήν αποστολή της μάχης με τον παρακάτω τρόπο: «Η μάχη είναι αναγκαία. Η μάχη ερεθίζει και τρέφει τις δυνάμεις της καρδιάς. Μέσα απ' αυτή, καθ' ένας οδηγείται στην ανώτερη ανθρώπινη έκφρασή του».[16] Την ίδια περίπου νοοτροπία συναντούμε και στα φουτουριστικά pamphlets.

Η ίδια αντίληψη υπάρχει και στο νεαρό Drieu. Στα νεανικά του ποιήματα ο ηρωισμός, η λατρεία της δύναμης και της μά-

χης είναι αλληλένδετο. Ο νιτσεισμός του φαίνεται ακόμη πιο ξεκάθαρα στις Paroles de départ: Πρέπει να μετρήσω την δύναμή μου (...). Η δύναμη του εχθρού μου βρίσκεται μπροστά μου θεμέλιος λίθος. Πρέπει να νοιώσω την αντοχή του, πρέπει να συγκρουσθεί με τα κόκκαλά μου».[17] Το ίδιο πνεύμα υπάρχει και στο ποίημα Reestauration du corps.[18] Όπως ένας άλλος νεαρός πολεμιστής, ο Ernst Jünger[19] που βρίσκεται από την άλλη πλευρά του μετώπου, έτσι και ο Drieu τρέφει ειλικρινή εκτίμηση για τον εχθρό, μια που πιστεύουν ότι ο ισχυρός και άξιος αντίπαλος είναι απαραίτητη προϋπόθεση αυτής της μάχης. Γι' αυτούς τους απόστολους του Nietzsche η μάχη και οι άξιοι αντίπαλοι αποτελούν βασικές προϋποθέσεις για τη ζωή και την εξέλιξη του πολιτισμού.[20] Όπως και ο Hamsun, έτσι και ο Drieu δεν περιορίζει την έννοια του πολέμου σε ένα απλό μιλιταριστικό παιχνίδι, ή σε μια ένοπλη σύγκρουση. Αναζητά τον πόλεμο σ' όλη τη κλίμακα των ανθρώπινων σχέσεων, της κοινωνίας, της τέχνης. Ο πόλεμος είναι γι' αυτόν η λανθάνουσα δύναμη της ίδιας της ζωής που λαγοκοιμάται μέσα στο Σύμπαν «Εμείς κρίνουμε ότι ο πόλεμος είναι καλός (...). Όχι ο πόλεμος πού ξεσπά και εξαφανίζει τόσες ζωές. Αλλά ο πόλεμος του καθήκοντος...»[21]

Αυτή η προτεραιότητα του αγώνος ενισχύεται από την ιδέα των ισχυρών και των

αδύναμων. Το ποίημα Plainte des Soldats européens αποκαλύπτει την άλλη πλευρά του νιτσεϊσμού στον Drieu: «Δεν υπάρχει διαφορά στην περίοδο της ειρήνης: πάντα υπάρχουν ισχυροί και αδύναμοι»[22]

Ένας νεανικός νιτσεϊσμός ανιχνεύεται και στο Le Jeune européen. Ο ίδιος ο αφηγητής διαβεβαιώνει: «Η βία είναι των ανθρώπων' γεννήθηκαν για τον πόλεμο όπως οι γυναίκες γεννήθηκαν για τα παιδιά».[23]

Με το πέρασμα του χρόνου, ο Drieu εμβαθύνει όλο και περισσότερο στη κοσμοθεωρία του, που εκφράζεται σαν παιχνίδι δυνάμεων. Λατρεύει όλο και λιγότερο τον λεία του εκφυλισμού και του θάνατου. «'Η έπανάσταση βρίσκεται στον πόλεμο. Το δίλημμα είναι να πεθάνουμε δίχως αντίσταση ή να σκοτώσουμε πρώτοι»[24]

Η Charlotte Corday περιφρονεί την «φτηνή» βία αλλά δεν είναι γι' αυτό λιγότερο βίαιη. «Όσο υπάρχει αίμα, ας πολεμούμε».[25]

Ο Jaime Torrijos συμβολίζει και αυτός την δύναμη, τη θέληση και τον ηρωισμό. Γίνεται αντικείμενο εκτίμησης περισσότερο για την πολιτική του ικανότητα παρά για την θέλησή του για δύναμη. Γι' αυτόν η δύναμη είναι κάτι περισσότερο από μέσον: όπως υποστηρίζει και ο Νίτσε, είναι

πόλεμο, τα πεδία της μάχης αλλά ανακαλύπτει μια θέληση της δύναμης σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής και την στηρίζει...

Ο Michael Boutros, ο Jean στο Le chef, ο Jaime Torrijos στο L' Homme a cheval διακατέχονται από την θέληση της κυριαρχίας. Δεν νοιάζονται τόσο για τη καλυτέρευση της κοινωνίας: αυτό που τους νοιάζει είναι η δύναμη στην καθαρή της μορφή. Παρά το γεγονός ότι μερικές φορές η δίψα για δύναμη βασίζεται σε μια λογική επιχειρηματολογία υπάρχει πάντα ένας αγώνας που πρέπει να ολοκληρωθεί. Η πολιτική τους βρίσκεται στην αναζήτηση της δύναμης. Ο Jean θέλει να καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη και γι' αυτό αναζητά την λύση στην επανάσταση άσχεται αν αυτό σημαίνει μάχες και σκοτωμούς σε μια προσπάθεια να αποτρέψει την βασιλόγος δράσης.

Στα πολιτικά του κείμενα ο Drieu θαυμάζει και αυτός την θέληση της δύναμης και το πνεύμα της επανάστασης.[26] Η θέληση της δύναμης κυριαρχεί ακόμη και στις σεξουαλικές σχέσεις των προσώπων του Drieu.

Στο γράμμα του πρός τους σουρεαλιστές κάνει αναφορά στον αγώνα των δύο φύλων.[27] Στα μυθιστορήματα του Drieu υπάρχει πάντα αντιζηλία, για να μην πούμε κρυφτό μίσος ανάμεσα στο ζευγάρι των ερωτευμένων. Ο Béloukia ζει τον έρωτα όπως τον πόλεμο «Μέσα στην αγκαλιά της Hassib, ο Béloukia έβγαλε μια από εκείνες τις κραυγές που του θύμιζαν και του προαναγγέλουν το θανάσιμο πέταγμα προς τη μάχη».[28] Η σχέση ανάμεσα στον Gilles και την αμερικανίδα ερωμένη του Dora, πρέπει να τελειώσει γιατί ο Gillesδεν

δέχεται ολοκληρωτικά τον πόλεμο μεταξύ των φύλων. Η Dora είναι πιο ισχυρή από τον Gilles, και αυτό καταντά την σχέση ανυπόφορη. «όλα είχαν καταλήξει σε ένα απλό ζήτημα δύναμης»[29]. Και στον έρωτα αποφασίζει ο νόμος του πιο ισχυρού. Ο αφηγητής του Gilles αποκρυσταλώνει την άποψη του Drieu. «Στον έρωτα, όπως και σ' όλα τα άλλα, μόνο η δύναμη μετρά».[30]

Σ' αυτή τη θέληση της σεξουαλικής δύναμης είναι συχνά συνδεδεμένη η θέλησή για κοινωνική δύναμις. Όλοι σχεδόν οι εραστές στο έργο του Drieu στοχεύουν στη κοινωνική δύναμη που πηγάζει μέσα από κάποια σχέση με το άλλο φύλο. Στο Drole de voyage ο Gilles δεν ζητά να κατακτήσει την Beatrix απλά και μόνο επειδή την αγαπά αλλά γιατί προσβλέπει παράλληλα σε μια κοινωνική άνοδο. Τα πλούτη και η κοινωνική θέση του μελλοντικού πεθερού του, Lord Owen, τον βάζουν σε μεγάλο πειρασμό.[31] Στο L' intermède romain η θέληση της δύναμης είναι ταυτόχρονα σεξουαλική και κοινωνική και ο ήρωας κατορθώνει μέσα από την σχέση του με μια κόμισσα να πραγματοποιήσει την κοινωνική του άνοδο. «Εγώ ήξερα ανέκαθεν πολύ καλά, ότι σε κάθε έρωτα υπάρχει η κοινωνική καθιέρωση...»

Μια κάποια βία είναι χαρακτηριστική κάθε πραγματικού πάθους, και η μη αποδοχή του μαχητικού χαρακτήρα της ζωής είναι σημάδι παρακμής του έρωτα: «Τι τύπος εραστή είναι εκείνος που δεν μπορεί να σκοτώσει τον αντίπαλό του και που αρνείται την εκδοχή να σκοτωθεί από αυτόν; Τι τύπος ανθρώπου είναι αυτός που δεν είναι ισχυρότερος από την γυναίκα και αρνείται τις παράτολμες δοκιμασίες;»[33] Ένας παρόμοιος τρόπος σκέψεις προσαρμόζεται ικανοποιητικά στο γενικό ύφος του Drieu που αγγίζει μερικές φορές το παθητικό, το μελοδραματικό, το μεγαλοπρεπές. Αυτό το μεγαλείο δεν είναι όμοιο μ' εκείνο του Céline κάθε άλλο παρά παθητικό. Στο έργο του όμως υπάρχει ο ίδιος κόσμος των αντιζηλιών, των πολέμων, και των ανταγωνισμών.

Ο κόσμος του νεαρού Celineκυριαρχείται από την ζήλεια και την βία. «Στην καρδιά των ανθρώπων δεν υπάρχει άλλο από

τον πόλεμο»[34] Γνωρίζει καλά τον αγώνα για τη ζωή «...η ειρήνη δεν ανήκει στο κόσμο αυτό».[35]

Στο λογοτεχνικό του έργο αυτός ο αγώνας για την ζωή δεν είναι λιγότερο θεατός. Το πρόσωπο του Drôle de voyage και του L' Englise διακατέχονται από την βία, την επιθετικότητα και το μίσος. Ο πολιτισμός δεν κάνει άλλο παρα να ωραιοποιεί και να μασκαρεύει την χαρά της δολοφονίας και ο σατανικός αγώνας υπάρχει πάντα. Προς αυτή την κατεύθυνση οι γενικές τάσεις του Céline εκφράζονται από τον Bardamu. «Ήξερα τι ζητούσε ο κόσμος με την αδιάφορη έκφρασή του. Ήθελε να σκοτώσει, ή να σκοτωθεί αλλά όχι μ' ένα και μόνο καλοζυγισμένο κτύπημα αλλά σιγά σιγά, όπως ο Robinson».[36] Αυτή η ζηλοφθονία είναι χαρακτηριστική στα πρόσωπα του Monsieur Lampreinte,[37] Mademoiselle Mélion,[38] Monsieur Berlope[39] που αν και καρικατούρες είναι απόλυτα αληθινοί σε ψυχολογικό πεδίο.

Αυτός ο αγώνας για την ζωή δεν είναι απλά συνέπεια της προσποίησης της αντιπαλότητας και του μίσους αλλά μια ενδημική εκδήλωση της ανθρώπινης επιθετικότητας. Η περιγραφή μιας φασαρίας πάνω σ' ένα καΐκι που δημιουργήθηκε από μια απλή θαλασσοταραχή, είναι χαρακτηριστική της ηδονής των ανθρώπων για την βία.[40]

Στα έργα του Celine συναντούμε πολλές άλλες βίαιες σκηνές. Στο εισαγωγικό σημείωμα του Guignol's Band ο συγγραφέας προσπαθεί να δικαιολογήσει τις σκηνές της βίας και της επιθετικότητας. Παραμένει πιστός στην ιδέα της βίαιης

ζωής και μπορεί να συγκριθεί με τον συγγραφέα του Βασιλιά Lear, ο οποίος δέν έκανε άλλο από το να περιγράφει σφαγές· περιφρονούσε την ειρηνική συμπεριφορά ενός κριτικού: «Τι βλέπει στην ύπαρξη;» [42] Ένας διεστραμμένος συναγωνισμός σημαδεύει κι αυτή ακόμα την μοντέρνα τέχνη «...η μοντέρνα μουσική γεμάτη μίσος» μ' όλο το μίσος των κίτρινων και των νέγρων ενάντια στη μουσική των λευκών...» [43]

Ο Celine χρησιμοποιεί την επιθετικότητά του για να κάνει πιο αποτελεσματικό το μήνυμά του. Γι' αυτόν όπως και για τους φουτουριστές, η επιθετικότητα ανήκει στην αισθητική. Στη διαμάχη του με τον Sartre ακολουθεί τον συνηθισμένο του τρόπο. Σ' αυτό το αυθεντικό μένος υπάρχει και ένας υπολογισμός του ύφους. Αρχίζει μ' ένα τόνο συγκρατημένο, ήσυχο στη συνέχεια επισημαίνει μια υποτιθέμενη αδικία και ο θυμός του ξεσπά και μετατρέπεται σε καθαρή επιθετικότητα, δίχως μέτρο και δίχως όρια «επειδή πρόκειται για χρέος θα του έδινα ευχαρίστως ψωμί να το κάνει φρυγανιά και δεν θα μιλούσα άλλο... Αλλά στη σελίδα 462 ο μ... με κάνει να σαστίσω. Α καταραμένε, σάπιε μέθυσε! Τι τολμά να γράψει; Ο Celine υποστήριξε τις σοσιαλιστικές θέσεις των ναζιστών επειδή πληρώθηκε. Έτσι, επιγραμματικά. Μπράβο. Να λοιπόν τι έγραφε αυτός ο μικρός μαυραγορίτης τη στιγμή που εγώ στη φυλακή διέτρεχα τον κίνδυνο να οδηγηθώ στην αγχόνη. Σατανική γουρούνα, μάζα από σκ... βγαίνεις από τον «πισινό» μου για να με λερώσεις και εξωτερικά «πισινέ» του Κάιν, πφφ! Τι θέλεις; Να με δολοφονήσουν! Είναι ξεκάθαρο.

Εδώ! Να μπορούσα να σε λοιώσω! Ναί!... τον βλέπω στη φωτογραφία μ' εκείνα τα πρησμένα μάτια... εκείνο το αφρισμένο

στόμα... είναι ένα σκουλίκι»[44]

Όταν ο Celine πραγματεύεται τα πολιτικά θέματα επισημαίνει τούς ίδιους νόμους της «struggle for life» που προδικάζουν την νίκη του πιο ισχυρού. «Το μέτρο του σημερινού κόσμου δίνεται από τον μυστικισμό παγκόσμιας διάστασης στον όποίο πρέπει να διεισδύσουμε αν δεν θέλουμε να εξαφανιστούμε... Ο Ναπολέων τό είχε καταλάβει! Τό μεγάλο μυστικό της ζούγκλας, κάθε ζούγκλας, η μοναδική αλήθεια των ανθρώπων, των ζώων, των πραγμάτων. Να είσαι κατακτητής ή να αφεθείς να σε κατακτήσουν' αυτό είναι το μοναδικό δίλημμα, η τελευταία αλήθεια».[45] Η ίδια σκέψη υπάρχει και στις αποικιοκρατικές θέσεις του συγγραφέα:[46] καλύτερη η πειθαρχημένη αδικία παρά η εξανθρωπισμένη αναρχία.

Αυτή η Δαρβινική συνείδηση λοιπόν, δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της προηγούμενης σκέψης: τό μίσος, ο ανταγωνισμός, η ζήλεια υπάρχουν και στα προηγούμενα έργα του.

Στο L' Ecole des cadavres ο Céline εκφράζει κάπως καθαρότερα τον βιολογικό χαρακτήρα αυτού του αγώνα για την ζωή. «Αδιάκοπος αγώνας ανάμεσα στα είδη. Μυρμήγκια ενάντια στα σκουλήκια. Θανάσιμο εγχείρημα. Όλα τα όπλα είναι καλά».[47]

Από το βιβλίο: Drieu, Céline, Brasillach et la tentation fasciste.

1. *Mussolini, Dottrina del fascismo σελ. 11*
2. *Archivi del futurismo, σελ. 17*
3. *Archivi del futurismo σελ. 17*
4. *Marinetti, il Teatro sintetico futurista, Manifesto (11.1.1915). «Aspettando la nostra grande guerra tanto invocata, noi Futuristi alterniamo la nostra violentissima azione antineutrale nelle piazze e nelle Universitá, colla nostra azionee artistica sulla sensibilitá italiana, che vogliamo preparare alla grande ora del massimo Pericolo».*
5. *Marinetti, il poema africano σελ. 24*
6. *Hilter, Mein Kampf, σελ. 29*
7. *Hilter, Mein Kampf σελ. 174*
8. *Primo de Rivera, Obras completas, III (La milicia es una exigencia, una necesidad ineludibile de los hombres y de los pueblos que quieren salvarse...)*
9. *Stridende Liv.*
10. *Kolbenheyer, Der Einzelne und die Gemeinschaft σελ. 3-4 (Die Artung selbst als ein Anpassungsergebnis des Daseinskampfes kann bis zu den Formen eines todefeindlichen Wettbewerbes um den Lebensboden von anderer Artung verschieden sein, sie bleibt aber in dem Ringen um die Selbstbehauptung darauf angewiesen, charakter und Eigenschaft des Lebendigen, in den Grundzugen zu behaupten).*
11. *Jünger, Der Kampf als inneres Erlebnis σελ. 36*
12. *Schwarz, Der konservative Anarchist, σελ. 60*
13. *Benn, Rede auf Marinetti G.Q.4 σελ. 1042-1045*
14. *Benn, Züchtung I, G.Q. 3 σελ. 777. Βλέπε και Dorische Qelt σελ. 824-856.*
15. *Nolte, Der Faschismus in seiner Epoche σελ. 110*
16. *Châteaubriant, La Gerbe des Forces σελ. 88.*
17. *Drieu La Rochelle, Paroles de départ (Interrogation σελ. 9).*
18. *Drieu La Rochelle, Paroles de départ (Interrogation σελ. 49-53)*
19. *Schwarz, Der Konservative Anarchist σελ. 123.*
20. *Nietzsche, Home rs Wettkampf, W III, σελ. 299 («Sparta und Athen lifern sich an Persien aus, wie et Themistokles und Alkibiades getan habens sie berraten das Hellenische nachden sie den edelsten Grundgedanken, den Wettkampf, aufgegeben haben»)*
21. *Drieu La Rochell, Interrogation σελ. 66-67*
22. *Drie La Rochelle, Interrogation σελ. 28*
23. *Driew La Rochelle, Le Jeune Européen σελ. 15*
24. *Drieu La Rochell, Charlotte Corday, Le Chef, σελ. 208*
25. *Drieu la Rochelle, Charlotte Corday, Le chef, σελ. 109*
26. *Drieu La Rochelle, Notre courage et vos idées claires (15 Απριλίου 1934) Chronibue politibue 1934-1942 σελ. 15-17.*
27. *Drieu La Rochelle, Sur les écrivains σελ. 58*
28. *Drieu La Rochelle, Béloukia, σελ. 156*
29. *Drieu La Rochelle, Gilles σελ. 290*
30. *Drieu La Rochelle, Gilles σελ. 280*
31. *Drieu La Rochelle, Drole dee voyage σελ. 61*
32. *Drieu La Rochelle, L' Intermede romain (Histoires déplaisantes σελ. 153)*
33. *Drieu La Rochelle, Notes pour comprendre le siécle, σελ. 86*
34. *Céline, La vie et l' oeuvre de Philippe - Ignace Semmelweiss, O.I, σελ. 606*
35. *Céline, La Quinine et thérapeutibue, O.I. σελ. 631*
36. *Céline, Vogage au bout de la nuit O.I. σελ. 198-199*
37. *Celine, Mort á creidit, O.II. σελ. 35*
38. *Céline, Mort á credit, O.II, σελ. 50*
39. *Céline, Mort á credit, O.II σελ. 100*
40. *Céline, Mort á crédit σελ. 90*
41. *Céline, Mort á crédit σελ. 304, 339*
42. *Céline, Guignol's band I, O.II σελ. 518*
43. *Céline, Entretiens avec le professeur Y, O.III σελ. 370*
44. *Céline, A l'agité du bocal, O.III σελ. 415*
45. *Céline, Bagatalles pour un massacre σελ. 60*
46. *Céline, L' Ecole des cadavres, σελ. 113*
47. *Céline, L' Ecole des cadavres, σελ. 25.*

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

Οι κομμουνιστές στην προσπάθειά τους να μονοπωλήσουν τον αντι-καπιταλιστικό αγώνα, να δείξουν ότι είναι οι μόνοι που αντιτάσσονται στην αντι-λαική κεφαλαιοκρατία τοποθέτησαν την εθνικιστική ιδεολογία δίπλα στα συμφέροντα της μεγαλοαστικής τάξεως, λέγοντας πως ο εθνικισμός (ως πολιτικό σύστημα κι όχι ως ένα μόνο έμφυτο συναίσθημα), εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του αστικού κατεστημένου και πως αποτελεί «το ανώτατο στάδιο του Ιμπεριαλισμού»! Φυσικά δεν έχω την απαίτηση από τους μπολσεβίκους να ενδιαφερθούν για την πραγματική αλήθεια. Αυτό τους συμφέρει, αυτό λένε. Στην πολιτική αυτός είναι ένας «σεβαστός κανόνας». Η πραγματικότητα όμως είναι τελείως διαφορετική και διαψεύδει τους οπαδούς αυτής της «θεωρίας».

Ο εθνικισμός, ο εθνικοσοσιαλισμός αν θέλετε, όχι μόνο δεν αποτελεί δεκανίκι και στήριγμα του καπιταλισμού αλλά είναι και ο πιο ορκισμένος αδιάλλαχτος εχθρός της πλουτοκρατίας. Εθνικισμός και καπιταλισμός είναι έννοιες πέρα για πέρα ασυμβίβαστες μεταξύ τους.

Ο εθνικισμός ποτέ δεν αγωνίστηκε για να εξασφαλίσει τα προνόμια των αστών και των βιομηχάνων. Πως θα μπορούσε άλλωστε, από την στιγμή που το εθνικιστικό καθεστώς είναι βαθειά λαϊκό και σοσιαλιστικό, βαθειά εργατικό και αντίθετο σε κάθε κεφαλαιοκρατική μορφή. Πολλοί συγχέουν (ηθελημένα ή αθέλητα) τον εθνικισμό με την άκρα δεξιά.

Αλλά μια ατυχώς ταύτιση του εθνικισμού με κάτι άλλο, την άκρα δεξιά τώρα, τον καπιταλισμό προηγούμενα, ώστε το σύστημα και οι μαρξιστές να μπορέσουν να μας βάλουν στα δικά τους πατροπαράδοτα και βολικά καλούπια. **Όση σχέση έχουν οι κομμουνιστές με τη μοναρχία έχει ο εθνικισμός με την άκρα δεξιά.** Η άκρα δεξιά, τουλάχιστον στην Ελλάδα, γιατί στην Ευρώπη ίσχυαν άλλες καταστάσεις, ήτανε πάντοτε αναπόσπαστο κομμάτι του αστικού κράτους και κυρίως παρακράτους. Η ιστορία της ελληνικής άκρας δεξιάς ξεκινάει από τα Τάγματα Ασφαλείας και φθάνει στους Γκοτζαμάνηδες, στους χαφιέδες της ΚΥΠ και της Ασφάλειας.

Πάντα η πιο σάπια διεφθαρμένη και πανξεπουλημένη ολιγαρχία στον τόπο μας, στρατολογούσε για τις πιο βρώμικες δουλειές της, από δολοφονίες έως προβοκάτσιες, τα μέλη της, από την άκρα δεξιά. Το αστικό κατεστημένο στην πατρίδα μας, πάντα εξοφλούσε τα γραμμάτια της άθλιας ύπαρξής του, εξυπηρετώντας πότε τα συμφέροντα της Αγγλίας όσο υπήρχε βασιλεία **και σήμερα** τα συμφέροντα των ΗΠΑ, μια που έχει επικρατήσει η νέα γεννιά νεοαστών πολιτικών. Φυσικοί σύμμαχοι αυτού του πυώδους κατεστημένου είναι ο σωρός των πολιτικάντηδων, οι στρατιές των βολεμένων δημοσίων υπαλλήλων, όλο το τεχνοκρατικό και ειδικευμένο προσωπικό του ιδιωτικού τομέα, η συνδικαλιστική «αριστοκρατία» και φυσικά πάνω απ' όλα ο θεσμός των κομμάτων μαζί με το ΚΚΕ. Όλοι αυτοί μαζί συγκροτούν τη δημοκρατική «νομιμότητα». Και γιατί όχι άλλωστε; Αφού πατώντας πάνω σ' αυτή τη «νομιμότητα» παριστάνουν τους δερβέναγες της Ελλάδος.

Ποιός ρωτάει το λαό αν συμφωνεί, αυτός είναι μόνο για να ψηφίζει και να «νομιμοποιεί» τα κόμματα της δημοκρατικής «νομιμότητας» όπως είπαμε. Πόσο δίκιο έχει ο Νίκος

Αντικομμουνιστικός μπουρζουαζίδικος στρατός.

Βεργίδης που γράφει κάπου στο βιβλίο του για τον Χίτλερ: *«Ο πλουραλισμός είναι η πεμπτουσία της καπιταλιστικής καταπίεσης. Η διασπορά κοινωνικών ομάδων, τάξεων, ιδεών, ευνοεί τη διαιώνιση αυτής της καταπίεσης. Γι' αυτό και η δημοκρατία είναι το πιο αντιλαϊκό-αντιδραστικό σύστημα. Γιατί αντιστρατεύεται την παλλαϊκή ομοθυμία ως αυτοπραγμάτωση»*.

Αυτό το κατεστημένο εμείς οι εθνικιστές το αρνούμαστε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μας. Γνωρίζουμε καλύτερα από τον καθένα τη δύναμή του. Γνωρίζουμε την αφομοιοτική του δυνατότητα, τις δικλείδες ασφαλείας του, τους αμυντικούς μηχανισμούς του, τους μοχλούς πίεσης που διαθέτει. Δεν πετάμε στα σύννεφα, δεν ζούμε στους δικούς μας κόσμους. Αλλά γνωρίζουμε και κάτι το τρομερά σπουδαίο που οπλίζει με τεράστια δύναμη την ψυχή μας: αυτό το σύστημα στηρίζεται στην απάτη και στην εκμετάλλευση των λαϊκών στρωμάτων, η δύναμή του δεν προέρχεται από την γνήσια λαϊκή ψυχή και θούληση, αλλά από την υποτέλειά του σε ξένα αντι-εθνικά κέντρα δύναμης και εξουσίας. Και φυσικά αυτό το γνωρίζει και το ίδιο το αστικό κατεστημένο, γι' αυτό και αντιδρά μανιασμένα, υστερικά και ανελέητα, στην εμφάνιση του πρώτου εθνικιστικού κόμματος, που αγωνίζεται για να του φράξει το δρόμο και να ξυπνήσει το λαό. Δίνουν μαθήματα «δημοκρατικής αγωγής» οι πολιτικοί που συνιστούν την παντοδύναμη συντεχνία των «εντολοδόχων πολιτικών του κεφαλαίου». Καλά κάνουν, αφού εμείς εξακολουθούμε να τους ψηφίζουμε. Οι ίδιοι πάλι πολιτικοί βρίζουν μέσα από την τηλεόραση τον ρατσισμό, την ώρα που ο Έλληνας εργάτης έχει χάσει τη δουλειά του στο εργοστάσιο από τον Πακιστανό, και ο Έλληνας ναυτικός τη δική του από τον Φιλιππινέζο. Πότε εξάλλου σκέφτηκαν το προλεταριάτο για να το σκεφτούν τώρα; Ας είναι καλά τα φθηνά εργατικά χέρια, χωρίς κανένα συνδικαλιστικό δικαίωμα και ασφάλιση που διαθέτει ο εργοδότης. Για τους δικούς μας υπάρχει ο ΟΑΕΔ και τα επιδόματα πείνας. Αυτό το αστικό κατεστημένο μας μιλάει με τα ομορφότερα λόγια, μέσα από τα μηνύματα που στέλνουν οι διάφοροι «ηγέτες» του, στη γιορτή της Πρωτομαγιάς, για το πόσο «ελεύθεροι» είμαστε σήμερα. Ίσως να «ξέχασε», πάντα είχε «αδύνατη» μνήμη, τα πόσα λαϊκά προγκρόμ δημιούργησε, πόσες πρωτομαγιές, απεργίες και συγκεντρώσεις βάφτηκαν στο αίμα. Μας μιλάει για την αξία της παιδείας μας την ώρα που η φάρα τους δεν στέλνει τα παιδιά της ούτε σε δημόσιο νηπιαγωγείο.

Μόνο μια λέξη υπάρχει που να μπορεί ν' αποδώσει την πραγματική εικόνα της ουσίας του αστικού κατεστημένου: **ΣΑΠΙΛΑ, εθνική και κοινωνική** όπως θα έλεγε και ο Γρίβας.

Αυτό το σάπιο κατεστημένο βρίζει με τα πιο χυδαία λόγια το όποιο λαϊκό σύστημα, όπως τον εθνικοσοσιαλισμό, ξεπήδησε μέσα από τους αγώνες και του πόθους του κοινωνικού συνόλου.

Ξερνάει το κατάπτυστο λεξιλόγιο του σ' όποιο σύστημα δεν σεβάστηκε τη «δημοκρατική νομιμότητα» δηλ. όποιο σύστημα δεν δέχτηκε να παίζει σκάκι στις πλάτες του λαού, δεν δέχτηκε τον αστικό συντεχνιακό καταμερισμό της κοινωνίας κι άρθρωσε ένα πανεθνικό πολιτικό λόγο. Την ώρα που ο Έλληνας μικρο-βιοτέχνης, ο μικροεπιχειρηματίας, ο απλός κεφαλαιούχος, τρέμει από τον ερχομό του 1992 από τον αθέμιτο και ισοπεδωτικό ανταγωνισμό των πολυεθνικών, η ντόπια φαυλοκρατία συνεχίζει ανενόχλητη τα συμπόσιά της. Και γιατί ν' ανησυχεί; Αυτή πάντα ξέρει τον τρόπο να επιζεί. Αρκεί να εκτελέσει σωστά τις οδηγίες που παίρνει. Όσον αφορά τον ελληνικό λαό; Ανεδαφικό το ερώτημα. Πότε τον νοιάστηκε για ν' αρχίσει τώρα;

Εμείς οι εθνικιστές είμαστε αποφασισμένοι να μην δεχτούμε καμμία «νομιμότητα» του αστικού κατεστημένου που πηγάζει από τις ντιρεκτίβες της ΕΟΚ, του θείου Σαμ, τις ανάγκες του Λάτση και οποιανού άλλου βλέπει την πατρίδα μας ως «αξία χρήσης».

Μετά απ' όλα αυτά είναι το λιγότερο γελοίο από ορισμένους να υποστηρίζεται ότι ο εθνικισμός είναι παράγωγο των κοινωνικών διεργασιών του αστικού κράτους και ότι οι εθνικιστές είναι βολεμένοι μέσα στο αστικό καθεστώς. Η αστική ολιγαρχία αναγνωρίζει πάντοτε προς το πρόσωπό μας, τον πιο μισητό της αντίπαλο και δεν χάνει ευκαιρία να μας το αποδεικνύει στην πράξη.

Ανδρέας Βούλγαρης

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Από την εποχή της πρώιμης ελληνικής αρχαιότητας η έννοια της εργασίας αποδίδονταν με τη λέξη «έργον». Έχοντας λοιπόν ως περιεχόμενο η έννοια της εργασίας το έργο αποσκοπούσε στη δημιουργία.

Σήμερα όμως η πραγματική αξία της εργασίας έχει διαστρεβλωθεί από τους καπιταλο-μπολσεβίκους και χαρακτηρίζεται ως δουλειά, όρος προερχόμενος από τη λέξη δουλεία. Υπονοώντας ότι η εργασία είναι πράξη δουλική, υποτεταγμένη, εξευτελιστική, καταναγκαστική, που αρμόζει και ταιριάζει στούς υποτακτικούς και στους δούλους των αφεντικών.

Η θεώρηση της «εργασίας» χωρίς την ταύτισή της προς το έργο είναι απαξία Εβραιογενούς επινόησης. Εξάλλου μας είναι γνωστό το ανούσιο σύνθημα «ο μη εργαζόμενος εσθιέτω» του Αποστόλου Παύλου. Ενώ σέ διαμετρική αντίθεση οι πρόγονοί μας έδιδαν τεράστια αξία και τιμή στην εργασία, απόδειξη τούτου η ύπαρξη της ευγενέστερης θεάς, της Αθηνάς Εργάνης, η οποία λατρεύονταν ως Θεά του έργου.

Όταν στην εργασία ενυπάρχει η δημιουργία θετικού έργου, τότε το ψυχοπνευματικό ή υλικό επίτευγμα μετουσιώνεται σε ΑΞΙΑ. Τα έργα που καταξιώνονται είναι «έργα μεγάλα τε και θαυμαστά» κατά τον Ηρόδοτο, όπου συνδυάζουν το μεγαλείο της φυλετικής ψυχής του Άριου συνειδητού Δημιουργού με κάποιο ανώτερο υπερβατικό στόχο στον οποίο τείνουν.

Η ερμηνεία του Ησιόδειου στίχου «ἔργον δ᾽ οὐδέν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ᾽ ὄνειδος» (Σημ.: «Ἔργα καί Ἡμέραι» στ. 309) είναι: ΤΟ ΕΡΓΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΝΤΡΟΠΗ, ΝΤΡΟΠΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ ΕΡΓΩΝ. Ἡ ἀντίληψη *«καμμιά δουλειά δέν είναι ντροπή»* αποτελεί λογοπαίγνιο της εκφυλισμένης σκέψης των Σοφιστών που εμφανίστηκε αρκετούς αιώνες μετά τον Ησίοδο. Επιπλέον τα αληθινά έργα πρέπει να διέπονται από υπερτοπικότητα και διαχρονικότητα, *«ἐμφανῆ πᾶσιν ἀεί ζῆν τά ὑμέτερα ἔργα»*, όπως πολύ ορθά μας αναφέρει ο Ξενοφών στην «Κύρου παιδεία».

Όπως στην Εθνικοσοσιαλιστική Πολιτεία η αεργία ήταν **παράνομη,** έτσι ήταν και στην αρχαία Ελλάδα. **Σύμφωνα με τη νομοθεσία τόσο του Δράκοντος όσο και του Σόλωνος, κάθε Αθηναίος, είχε το δικαίωμα και την υποχρέωση να κάνει αγωγή («αργίας γραφήν») εναντίον παντός μη εργαζόμενου, ο οποίος υπόκειταν σε αυστηρότατη ποινή.**

Σήμερα η ανεργία είναι μία από τις μεγαλύτερες μάστιγες της εποχής μας, θρέμα της αστικής δημοκρατίας. Παράλληλα στη θέση της ποιότητας έχουν αυθαίρετα και παρά φύσει θεοποιηθεί έννοιες όπως, «εύκολο κέρδος», «ξεκούραστη δουλειά», «ξεκούραστη απασχόληση», «κύκλος εργασιών», «παραγώμενη ποσότητα», «σταθερός μισθός», που δεν συμβάλουν στην εξυπηρέτηση του συνόλου ή κάποιου ιδανικού αλλά στην υλική εφήμερη ευμάρεια ολίγων ατόμων.

Εμείς οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές δεν πρόκειται να διοχετεύσουμε τη «δονητική ενέργειά μας», ως μέλη του Αρίου Γένους, προς το αντιδημιουργικό κατεστημένο και αντιφυσικό σημερινό πλαίσιο. Αντίθετα θα εργαστούμε Δημιουργικά για το καλό της ολότητας, της Λαϊκής μας Κοινότυητας και του Άριου Κόσμου!

ΑΡΗΣ ΑΡΙΩΝ

ΟΤΕ Η ΑΡΕΤΗ ΕΝΙΚΑ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗΝ

'Επί δέ Γέτας* τους απαθανατίζοντας

– Θρησκεία μας ὁ Σαμανισμός
Οἱ Μάγοι μας ἅμα θέλουνε νά ξεδιαλύνουν τά μελούμενα στριφογυρνοῦν ἴσαμε νά πέσουν χάμου. Τούς πιάνει σπασμός, ταράζουν, δαγκώνουν τό χῶμα καί μέ στριγγλιές καλοῦνε τά μαῦρα πνεύματα ἀπό τά τάρταρα.
– Ὅπλα μας τό δοξάρι· φαρέτρα μέ βέλη ἰοβόλα, θανατηφόρα μάχαιρα καί ἕνα δίχτυ δεμένο στή σέλλα μέ λουρί. Καθώς καλπάζουμε τό ρίχνουμε ἐπιτήδεια στόν ἐχθρό, τόν μπερδεύουμε στά πλεμμάτια του... Κι ὕστερα σπιρουνίζουμε ἕως ὅτου γίνη πολτός ἡ σάρκα του.
– Δέν ξεχωρίζουμε στούς Νότιους γένος, ἡλικία κι ἀξιώματα. Μάταια ἱκετεύουν, μέ ματωμένα δάκρυα, τούς τρυφερούς θεούς τους. Μέ τό σουβλί τους βελονιάζουμε τό σῶμα, τό ξελουρίζουμε μέ τό δαγκανάρι, τό πεδικλώνουμε στή φάλαγγα, τό γδέρνουμε μέ τό ξυστρί, τό παστώνουμε καί τό σιγοψήνουμε μελίχλωρα στή θράκα ὅσο νά ξεψυχήσει.
– Ἄλλοτε σκίζουμε τό θώρακα καί τρῶμε ὠμή τήν καρδιά ἤ μπήγουμε ἕνα σκόλοπα στό χῶμα, μέ τήν μύτη στόν ἀέρα καί τούς καθίζουμε ἀπάνω. Ὁ χάρος ἀργεῖ νά 'ρθει μ' αὐτή τήν παιδωμή καί ὁ ἐχθρός, μέ χάρβαλο τό περιτόναιο, πολλές ὥρες στριφογυρίζει καί σφαδάζει ζητῶντας ἕνα τελευταῖο χτύπημα φιλάνθρωπο.
– Στούς γενναίους σπᾶμε καί λυώνουμε μέ τίς βαριές τά ἄκρα καί ἀμολοῦμε ἀπάνω τους τά σκυλιά.
–Ὅσοι δέν μποροῦν νά μᾶς ἀκολουθήσουν ἀπό τούς ἀνδραποδισμένους, τούς ἀλείφουμε λάδι καί τούς καῖμε. Ὁ φλόμος φθάνει μακριά καί ἐμεῖς, οἱ ἐστιγμένοι καί κερασφόροι ὠμοφάγοι Θρᾶκες, ξεπροβάλουμε μέσα ἀπό τήν μαυρίλα, μέ πυρωμένα μάτια, κατευθυνόμενοι πρός τόν Νοτιά.
– 'Ερχόμαστε

* Γέται, ὁ βορειότερος κλάδος τοῦ Θρακικοῦ ὄγκου, ὅστις περιελαμβάνετο τό πάλαι μεταξύ Δουνάβεως καί Αἵμου, ἐξαπλούμενος μέχρι τοῦ Εὐξείνου. Ὑπό τοῦ Ἡροδότου χαρακτηρίζονται ὡς οἱ ἀνδρειότατοι τῶν Θρακῶν καί ἔχοντες τήν ἰδέα τῆς ἀθανασίας (ἀπαθανατίζοντες), ὅτι δηλαδή οὐδέποτε ἀποθνήσκουν ἀλλά διά τοῦ θανάτου μεταβαίνουν πρός τόν δαίμονα Ζάμολξιν πρός συνέχισιν τῆς ζωῆς. Ὁ δέ Ζάμολξις ἦτο Πυθαγόρειος.

OSWALD SPENGLER
ΠΡΩΣΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

τοῦ **ADRIANO ROMUALDI**

Τό καλοκαίρι τοῦ 1919 ὁ Σπέγκλερ ἐνῶ ἀσχολεῖται ἀκόμη μέ τόν δεύτερο τόμο τῆς παρακμῆς τῆς Δύσεως δημοσιεύει ἕνα μικρό βιβλίο μέ τό ὁποῖο διευκρινίζει τήν ἰδέα του ἀναφορικά μέ τόν «ΠΡΩΣΣΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ».

Μέ τόν τρόπο αὐτό παρουσιάζεται σάν «προφήτης τοῦ μεταπολεμικοῦ πιά γερμανισμοῦ˙ ἡ Γερμανία ἔχει χάσει τόν πρῶτο γύρω ἀλλά παρ' ὅλα αὐτά ἡ μάχη ἀνάμεσα στό Πρωσσικό καί Ἀγγλοσαξωνικό πνεῦμα μόλις ἔχει ἀρχίσει.

Τόσο οἱ Ἄγγλοι ὅσο καί οἱ Γερμανοί ἀντιπροσωπεύουν τήν ἐξτρεμιστική βουλητικότητα τῆς ὕστερης Δυτικής Κουλούρας. Διαφορετικοί ἀλλά ἀνάλογοι ἐνσαρκώνουν τίς δύο ἀντιτιθέμενες ἀλλά παρ' ὅλα αὐτά συμπληρωματικές τάσεις τοῦ Βορείου πνεύματος: ἀπό τήν μιά πλευρά ἡ ἐλευθερία καί ὁ ἀτομικισμός, ἐμπορικό καί πειρατικό πνεῦμα˙ ἀπό τήν ἄλλη ὑπακοή καί συμπαράσταση, ἡ στρατιωτική πειθαρχία τοῦ Τευτονικοῦ Τάγματος.

«Der Weltkrieg ist, am Abend der westlichen Kultur, die grosse Auseinandersetzung Zwischen den beiden germanischen Iddeen, Ideen, die wie alle echten nicht gesprochen, sondern gelebt wurden».

Ἡ Ἀγγλία εἶναι μιά «ἰδέα», ἡ νησιωτική ἰδέα πού ὑποκαθιστᾶ τό Κράτος καί δίνει ζωή σέ μιά μοναρχική δημοκρατία τῶν Βαρώνων καί τῶν ἐμπόρων.

Ἡ Πρωσσία εἶναι μιά ἄλλη ἰδέα, ἡ ἰδέα μιᾶς χώρας δίχως σύνορα, μιᾶς χώρας πού εἶχε ἐποικισθεῖ ἀπό ἕνα πολεμικό Τάγμα, ὅπου ἐκεῖ τά πάντα ἦταν κίνδυνος, συμπαράσταση, πειθαρχία.

Ἀπό τήν μιά μεριά ἔχουμε ἕνα ὑπερήφανο Ἀτομικισμό καί μιά Φιλελεύθερη Φιλοσοφία ἀπό τήν ἄλλη δέ μιά καθολική συμπαράσταση καί ἕνα ἐνστικτώδη Σοσιαλισμό.

Οἱ Ἄγγλοι καί οἱ Πρῶσσοι γεννιοῦνται ἀπό τό ἴδιο αἷμα. Τούς χαρακτηρίζει τό ἴδιο αὐστηρό, μετρημένο, σιωπηλό περιεχόμενο. Ὅμως ἡ ἱστορία ἔχει ἐπιδράσει πάνω τους μέ διαφορετική διαμορφωτική δύναμη.

«Ὁ ὀργανωμένος ἀποικισμός τῶν ἀνατολικῶν σλαυϊκῶν χωρῶν πραγματοποιήθηκε ἀπό τούς Γερμανούς ὅλων τῶν ἐποχῶν. Διευθύνθηκε ὅμως ἀπό τούς Σάξωνες τῆς Κάτω Σαξωνίας καί γιά τόν λόγο αὐτό ὁ πυρήνας τοῦ Πρωσσικοῦ λαοῦ εἶναι σε σχέση μέ τούς Ἄγγλους ὁ συγγενικότερος ὅλων».

Εἶναι οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι Σάξωνες πού μέσα ἀπό ἐλεύθερες Βικινγκικές παρατάξεις, συχνά κάτω ἀπό Δανικά ἤ Νορμανδικά ὀνόματα ὑπέταξαν τούς Βρεττανούς Κέλτες. Αὐτό πού ὥριμασε σ' ἐκείνους τούς παλιούς και-

ρούς κατά μῆκος τοῦ Τάμεσι ἤ πάνω σ' ἐκεῖνες τίς ἀμμώδεις ἐρημιές τοῦ Χάβεελ καί τοῦ Σπρέε, ἔχει τίς ρίζες του στίς ἄκαμπτες μορφές τῶν Βίκινγς σάν ἐκεῖνες τοῦ MARGRAVIO GERO καί τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Λέοντος.

Βέβαια ἔδρασαν σάν δύο θελήσεις ἀντιθέτου τάξεως πού φανερώθηκαν ἀργά μέσα ἀπό τό πνεῦμα τῶν Βίκινγκς καί τοῦ Τευτονικοῦ Τάγματος.

Οἱ πρῶτοι κουβαλοῦσαν μέσα τους τήν Γερμανική ἰδέα καί οἱ ἄλλοι τήν ἔνοιωθαν νά πλανιέται πάνω ἀπό τά κεφάλια τους: ἀτομική ἀνεξαρτησία καί ὑπερπροσκωπική συμπαράσταση. Κάτι τέτοιο ὀνομάζεται σήμερα ἀτομικισμός και Σοσιαλισμός.

Αὐτός ὁ Γερμανικός Σοσιαλισμός δέν ἔχει τίποτα κοινό μέ τόν Μαρξισμό. Ὁ Μαρξισμός εἶναι ἕνα δόγμα πού ἐπινοήθηκε καί γράφθηκε στήν Ἀγγλία καί ἀποτελεῖ καμπή τοῦ Ἀγγλικοῦ Φιλελευθερισμοῦ. Εἶναι τό προϊόν τῆς Μαντσεστεριανῆς νοοτροπίας, μιά ἐσωτερική κριτική τῆς κοινωνίας τοῦ κέρδους καί τῆς ἐλεύθερης πρωτοβουλίας πού δέν ἐπεκτείνεται πέρα ἀπό τόν ὁρίζοντα ἐκείνης τοῦ ἀστικοῦ κερδοσκοπισμοῦ πού προσπαθεῖ νά ἐπικρίνει.

Ἡ Μαρξιστική νοοτροπία γεννιέται μέσα σέ μιά κοινωνία πού ἀγνοεῖ τί σημαίνει Κράτος, μέσα σέ μιά κοινωνία πού τά πάντα κατανοοῦνται μέσα ἀπό τίς ὁμάδες καί τά συμφέροντα.

Εἶναι ἡ ἀτομικιστική νοοτροπία πού στρέ-

φεται ἐνάντια στόν ἑαυτό της, ὁ καπιταλισμός πού ἐπωμίζεται τήν εὐθύνη τῶν ἐκδικητικῶν ἀντιποίνων. Προϋπόθεση τοῦ Μαρξισμοῦ εἶναι ἡ Ἀγγλική νησιωτική νοοτροπία, ὁ Φιλελεύθερος ἀναρχισμός ἤ ἔλλειψη μιᾶς κουλτούρας συμπαραστάσεως. Ὁ πρωτοπόρος τοῦ Γερμανικοῦ Σοσιαλισμοῦ δέν εἶναι ὁ Μάρξ ἀλλά ὁ Φρίντριχ Λίστ. Αὐτός πού ζητοῦσε συνεννόηση μέ τόν Βίσμαρκ καί ἐπεδίωκε τήν ἔνταξη τῆς ἐργατικῆς τάξεως στό Πρωσσικό Κράτος δέν ἦταν ὁ Μάρξ ἀλλά ὁ Lassalle.

Αὐτό πού ὁ Σπέγκλερ θεωρεῖ ἀναγκαῖο δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ἀποκατάσταση τοῦ Γερμανικοῦ προλεταριάτου στά πλαίσια ἑνός ἐθνικοῦ συνόλου, ἔξω ἀπό τόν Μαρξιστικό Διεθνικιστικό Οὐτοπισμό.

«Καί μ' αὐτό ἡ ἀποστολή εὐθυγραμμίζεται. Πρόκειται γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Γερμανικοῦ Σοσιαλισμοῦ ἀπό τόν Μάρξ. Τοῦ Γερμανικοῦ μόνο γιατί ἄλλος Σοσιαλισμός δέν ὑπάρχει... Ἐμεῖς οἱ Γερμανοί θά εἴμαστον Σοσιαλιστές ἀκόμη και ἄν κανείς δέν μᾶς εἶχε μιλήσει γιά Σοσιαλισμό...»

Ὅταν ὁ Σπέγκλερ γράφει ὅτι μόνο οἱ Γερμανοί μποροῦν νά εἶναι Σοσιαλιστές, θέλει νά πεῖ ὅτι ὁ Ἀγγλικός, ὁ Γαλλικός, ὁ Ἰταλικός Μαρξισμός δέν στοχεύει πέρα ἀπό τό

Ανατολικογερμανικός σοσιαλιστικός στρατός

μεροκάματο καί τήν εὐημερία. Ὁ Σοσιαλισμός, ὅμως εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα τρόπος ζωῆς· καί μόνο οἱ Γερμανοί διαθέτουν ἐκεῖνο τό ἔνστικτο τῆς πειθαρχίας καί τῆς συλλογικῆς ζωῆς σέ θέση νά δώσουν στό Σοσιαλισμό κάποιο νόημα.

Σοσιαλιστική εἶναι ἡ πρωσσική στρατιωτική παράδοση, σοσιαλιστικό εἶναι τό ἐνεργητικό καί ἄκομψο ὕφος μιᾶς Ἀριστοκρατίας καί μιᾶς Γραφειοκρατίας πού πίστεψαν στήν ἰδέα τῆς «ὑπηρεσίας» τοποθετώντας την στό βάθρο τῆς ὑψηλότερης ἀξίας.

Ἡ «ὑπηρεσία» εἶναι τό κλειδί τῆς Πρωσσικῆς παραδόσεως ὅπως ἡ ἐλευθερία καί τό ἀτομικό ἐπίτευγμα εἶναι τό κλειδί τῆς Ἀγγλικῆς παραδόσεως.

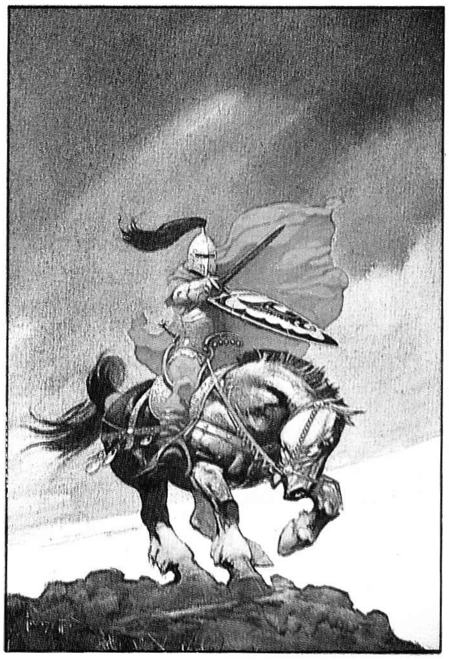
Στο ἀμμῶδες ἔδαφος τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας σέ ταπεινές κατοικίες ἀνάμεσα σέ ἕλη καί ἔλατα μεγάλωσε μιά φτωχή ἀριστοκρατία γιά τήν ὁποία ἡ στολή ὑποκαθιστᾶ τό κοινωνικό ἔνδυμα. Αὐτή ἡ Ἀριστοκρατία δημιούργησε μέσα ἀπό τόν στρατό καί τήν γραφειοκρατία μιά αὐτοδυναμία πού ἐπισφράγιζε τήν ἴδια τήν ἐργατική τάξη. Κι αὐτή ἀκόμη ἡ Σοσιαλδημοκρατία δέν κατόρθωσε νά ξεφύγει ἀπό τήν ἐπίδραση αὐτοῦ τοῦ παλαιότερου Σοσιαλισμοῦ. Ὁ Σοσιαλισμός τοῦ γηραιοῦ Bebel, ὁ Σοσιαλισμός πρίν ἀπό τά 1914 – ὡς πρός τό ὕφος – ἦταν πρωσσικός καί γι' αὐτό τόν λόγο στάθηκε τόσο εὔκολος ὁ μετασχηματισμός τῶν ἐργατῶν σέ στρατιῶτες.

Στό κόμμα τοῦ Bebel ὑπῆρχε κάτι τό στρατιωτικό πού τόν ἔκανε νά ξεχωρίζει ἀπό τόν Σοσιαλισμό ὅλων τῶν ἄλλων χωρῶν· τό ἠχηρό βῆμα τῶν ταγμάτων ἐργασίας, ἡ ἤρεμη ἀποφασιστικότητα ἡ πειθαρχία, τό κουράγιο νά πεθαίνει.

Ὁ Πρωσσισμός ἦταν Σοσιαλιστικός, πρίν ἀκόμη ἀπό τόν Σοσιαλισμό γιατί τό νόημα τῆς ζωῆς του ἦταν βαθύτατα αντιαστικό: ὑποταγή τοῦ ἀτόμου στό σύνολο, ἦθος τῆς ὑπηρεσίας καί τῆς πειθαρχίας. Ἄν ὁ Μάρξ εἶχε κατανοήσει πραγματικά τό νόημα τῆς πρωσσικῆς ἐργασίας, τήν δραστηριότητα σάν αὐτοσκοπό, σάν ὑπηρεσία στήν κοινότητα, σάν χρέος πού ἐξευγενίζει ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα, ἴσως νά μήν εἶχε γράψει ποτέ τό Μανιφέστο του.

Ὅπως στόν Moeller van den Bruck ἔτσι καί στον Σπέγκλερ τό νόημα τοῦ «Σοσιαλισμοῦ» τείνει νά ταυτιστεῖ μέ ἐκεῖνο τοῦ Ἐθνικισμοῦ.

Ὅπως ὁ Moeller ἔτσι καί ὁ Σπέγκλερ αἰσθάνεται σάν πρωταρχική ὑποχρέωση τήν «ἀπομαρξιστικοποίηση» τοῦ Γερμανικοῦ Σοσιαλισμοῦ, νά τοῦ ἀφαιρέση τόν εἰρηνιστικό διαμαρτυρόμενο χαρακτήρα του ξαναδίνοντάς

του μιά πατριωτική καί συμπαραστασιακή φυσιογνωμία.

Είναι ή πορεία πού θά υιοθετηθεί άπό τόν Έθνικοσοσιαλισμό μέ τό σύνθημα «Gemeinnutz geht vor Eigeunutz» καί τίς έκκλήσεις του γιά έναν «σοσιαλισμό στρατιωτικού τύπου». Είναι ή τυπική πορεία τών Φασιστικών κινημάτων όπως διαμορφώνονται κατά τή διάρκεια έκείνων τών χρόνων καί ήδη ύπό τήν μορφή σπέρματος στόν τίτλο «Ο ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ήμερησία τών μαχητών καί τών παραγωγών».

Ή Διεθνής τήν όποία πρέπει νά δημιουργήσει ή Γερμανική έργασία στήν Εύρώπη δέν είναι έκείνη τοῦ Φιλειρηνισμοῦ άλλά έκείνη τῆς «Πρωσσικῆς όργανώσεως καί έργατικότητας.

Ή πραγματική διεθνής είναι ό Ίμπεριαλισμός ή νίκη τοῦ Πρωσσικοῦ Σοσιαλισμοῦ έπί τοῦ Άγγλοσαξωνικοῦ καπιταλισμοῦ.

«Μιά πραγματική διεθνής είναι δυνατή μόνο διά μέσου τῆς νίκης τῆς ίδέας μιᾶς φυλῆς έπί όλων τῶν ἄλλων καί όχι διά μέσου τῆς διαλύσεως τῶν διαφόρων άπόψεων μέσα σέ μιά γκρίζα μάζα. Έχουμε τό κουράγιο τοῦ σκεπτικισμοῦ ἄς ξεφορτωθοῦμε τούς παλαιούς μύθους. Στήν Ίστορία δέν ύπάρχει δυνατότης συνδιαλλαγῆς... Ή πραγματική διεθνής είναι ό ίμπεριαλισμός, ή κυριαρχία, μιᾶς μοναδικῆς δημιουργικῆς άρχῆς πάνω σέ όλόκληρο τό πλέγμα τοῦ Φαουστιανοῦ πολιτισμοῦ, δηλαδή πάνω σ' όλόκληρη τήν γῆ όχι διά μέσου συνθήκης ή συμφωνίας άλλά διά τῆς νίκης ή τῆς έκμηδενίσεως»

Ό ίμπεριαλισμός είναι τό νόημα τοῦ XIX αἰῶνος. Γιά τόν λόγο αὐτό ό Σπέγκλερ συνιστᾶ στούς νέους νά άφιερωθοῦν μέ όλες τους τίς δυνάμεις προτιμώντας τήν τεχνική άπό τίς τέχνες, τήν στρατιωτική καριέρα άπό τίς άνθρωπιστικές σπουδές. «Τό πᾶν εἶναι ή έπέκταση» αὐτό τό σύνθημα τοῦ Cecil Rhodes τό κάνει δικό του «διδάσκω τόν ίμπεριαλισμό» δηλώνει ξεκάθαρα στά πολιτικά του κείμενα.

Άλλά γιά τόν Σπέγκλερ ή φάση τῆς άποκορυφώσεως τοῦ ίμπεριαλισμοῦ ταυτίζεται μέ τόν άγῶνα έναντίον τῆς Άγγλίας. Άντίθετος μέ τούς Έθνικοσοσιαλιστές, γιά τούς όποίους ή άδελφότητα άνάμεσα στά δύο μεγάλα «βόρεια» Έθνη είναι ένα φυλετικό δόγμα δέν πιστεύει σέ μιά συνενόηση μεταξύ Άγγλίας καί Γερμανίας. Τό έλεύθερο ναυτικό πνεῦμα τῆς Βρεττανικῆς αὐτοκρατορίας καί έκεῖνο τό ήπειρωτικό καί γεμάτο συμπαράσταση πνεῦμα τοῦ Πρωσσικοῦ κράτους θά συγκρουστοῦν, μέ τόσο μεγαλύτερη βία όσο πιό στενός καί άδελφικός είναι ό δεσμός τοῦ αἵματος πού τούς ένώνει.

«Οί φιλισταῖοι είρηνιστές μας μποροῦν νά μιλοῦν όσο θέλουν γιά συνεννόηση μεταξύ τῶν λαῶν: οί ίδέες δέν μποροῦν νά συνεννοηθοῦν μεταξύ τους· ή ίδέα τῶΝ Βίκινγκς καί ή Ίδέα τοῦ Τευτωνικοῦ Τάγματος θά όδηγήσουν τόν άγῶνα τους μέχρι τοῦ τέλους άκόμη καί ἄν ό κόσμος θά όφειλε νά βγῆ έξαντλημένος άπό ποταμούς αἵματος πού θά κυλήσουν στόν αἰῶνα μας».

Είναι περίεργο τό γεγονός ότι ό Σπέγκλερ στήν τελική ύπόθεσι τῆς συγκρούσεως μεταξύ τῶν Ίμπεριαλιστῶν, δέν λαμβάνει ύπ' όψιν του τήν Ρωσία.

Αὐτό είναι ένα άπό τά πολλά παράδοξα τοῦ συστήματός του. Στήν Παρακμή τῆς δύσεως προφητεύεται ότι ή άποστολή τῆς Ρωσίας είναι νά δημιουργήση έναν καινούργιο πολιτισμό πού θά άνατείλη μετά τήν έξάντλησι τῆς Φαουστιανῆς κουλτούρας.

Ἡ Ρωσική ψυχή βρισκόταν κατά τήν γνώμη του σ' ἐκεῖνο τό ἴδιο στάδιο πού βρισκόταν ἡ «Ἀραβο-μαγική κουλτούρα μέσα στά σύνορα τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Ὅπως ἡ εὐήλατη πρωτο-ἀραβική ψυχή καθοδηγήθηκε ἀπό τά σχήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ρωμαϊκότητος, ἔτσι ἡ Ρωσική ψυχή ἀλλοιώνεται ἀπό τά σχήματα τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ Μέγας Πέτρος χτίζοντας τήν Πετρούπολη καί ἐκσυγχρονίζοντας τήν Ρωσία ὑποχρέωσε τούς Ρώσσους νά συμμετάσχουν στήν ζωή τῆς Δύσεως. Παρ' ὅλα αὐτά – Σύμφωνα μέ τόν Σπένγκλερ – αὐτή ἡ συμμετοχή εἶναι ἐπιφανειακή. Ὁ Ντοστογιέφσκικός Χριστιανισμός ἀντιπροσωπεύει τ' ἀπάνθισμα τῆς πραγματικῆς διαστάσεως τῆς Ρωσικῆς ψυχῆς· ὁ μπολσεβικισμός ἔχει συμπληρώσει τό ἔργο αὐτό ἐγκαταλείποντας τό Λένινγκραντ γιά χάρι τῆς Μόσχας. Οἱ Ρώσοι εἶναι ἕνας λαός τοῦ μέλλοντος· δέν ἀνήκουν στήν ἱστορία τῆς δύσεως ὅπως ὁρίμασε ἐντεῦθεν τοῦ Βιστούλα. Είναι, για 100 τουλάχιστον χρόνια μαθητευόμενοι και θεατές. Για την σκληρότητα τοῦ συστήματος πού ζημιώνει τόσες αὐτογνωσίες πού ὑπάρχουν – ὁ Σπέγκλερ ἀρνεῖται νά λάβη ὑπ' ὄψιν ἕναν Ρωσσικό κίνδυνο. Κάνει πώς δέν βλέπει τήν ρωσική ἐπέκτασι πού εἶναι ἕνα ἀπό τά πρωταρχικά στοιχεῖα τῆς Μοντέρνας Εὐρωπαϊκῆς Ἱστορίας, ἀπό τόν πρῶτο διαμελισμό τῆς Πολωνίας καί ἀπό τήν ἀρχή τοῦ Ἀνατολικοῦ Προβλήματος.

Σέ καμμιά μεγαλύτερη ἀντίφαση δέν μποροῦσε νά πέσει ἀναφορικά μέ τόν Ἐθνικοσοσιαλισμό πού ἀντίθετα κοιτᾶ πρός τήν Ἀνατολή, ἐναντίον τῆς Ρωσίας. Ὅπως ὁ Moeller ἔτσι καί ὁ Σπέγκλερ δέν ἔχει ἐμπιστοσύνη σέ μιά γερμανική ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς ρωσίας ἔστω καί ἄν – μέ διαφορά ἀπό τόν συγγραφέα τοῦ ΙΙΙ Ράιχ – δέν ὀνειρεύεται ἕνα «μέτωπο τῶν νέων λαῶν», ἀλλά μόνο μιά εἰρηνική γειτονία.

«Μόνο ἐξ αἰτίας βαρυτάτων λαθῶν τῆς Γερμανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς σαν παράδειγμα, θά μποροῦσαν οἱ ρωσσικές βλέψεις νά στραφοῦν γιά μιά ἀκόμη φορά πρός τήν Δύσιν, ἐξ αἰτίας ἴσως μιᾶς «Σταυροφορίας» τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων ἐναντίον τοῦ Μπολσεβικισμοῦ».

Εἶναι πιθανόν ὅτι ἡ φιλοδοξία τοῦ Χίτλερ γιά μιά φιλία μέ τήν Ἀγγλία, ὅπως περιέχεται στό Mein Kampf, νά ἦταν μιά αὐταπάτη καί ἡ ἀναπόφευκτος πραγματικότης νά ἦταν ἐκείνη τῆς συγκρούσεως τῶν «ἀδελφῶν ἐχθρῶν».

Ὅμως εἶναι ἄλλο τόσο βέβαιο ὅτι – θεωρώντας τήν Ρωσία σέ μιά φάση «προμεσαιωνικῆς» καί αρνούμενος νά δεῖ τόν ρόλο πού ἡ Ρωσσία θά ἀναλάμβανε στήν ἱστορία τῆς Ὕστερης Δύσεως ὁ Σπέγκλερ διέπρατε μιά «ἀβλεψία» ὄχι λιγότερο σημαντική.

ΔΗΜΗΤΡΗ Σ. ΣΟΥΤΖΟΥ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΑ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΔΑΚΟΓΛΟΥ
Πολιτικός Μηχανικός

$1 + \Phi + \Phi^2 = 2\Phi^2 = K$ $0 + \infty = 1$

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ

καί ή ἀποκρυπτογράφησι τῆς διδασκαλίας του

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ